உ

கணபதி துணை.

கலைமகள் மறைமலர் ௧.

திருக்குறள் நீதிக் கதைகள்.

முதற்பாகம்

இல்லறவியல்.

சுதேசமித்திரன் உதவிப் பத்திராசிரியர்

மயில்ரங்கம்-சுந்தர சுப்பிரமணிய ஐயர்

இயற்றியது

T. V. சுந்தரேச சாஸ்திரியார், B.A.

வெளியிட்டது.

PRINTED AT THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS

1914.

விலை அணா ஆறு
தபாற்கூலி வேறு.

உ

கணபதி துணை

முன்னுரை.

தமிழபிமானிகளே!

கண்ணுதற் பெருங்கடவுள் சங்கப்புலவருடன் கழகமோடமர்ந்து பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்த நம் தமிழ்மொழியிற் சிறந்து விளங்கும் நீதிநூற்களில் திருக்குறளே முதன்மையானதென்பது வெளிப்படை. 'நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன் தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த நூன்மொழி' யெனவும், 'நாலும் இரண்டும் (திருக்குறள்) சொல்லுக்குறுதி' யெனவும் பல புலவர் புகழ்ந்திருப்பதால் இத்திருக்குறளுக்கு எந்நூலும் இணையாகாதென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. மேலும் திருமால் வாமனாவதாரத்தில் மூவுலகங்களையும் தம் அடியிணைகளால் அளந்தது போல், திருக்குறள் வெண்பாக்கள் அளவிற் சிறியதாகக் காணப்படினும், பொருளிற் பரந்ததென்பதை வெளிப்படுத்த 'அணுவைத் துளைத்து ஏழுகடலைப் புகட்டிக் குறுகத் தரித்த குறள்' என ஒளவை சிறப்பித்திருப்பதைப் பலரும் நன்கறிவர். "ஓதற்கெளிதாய் உணர்தற் கரிதாகி' என மாங்குடி மருதனார் (சங்கப்புலவர்) சிறப்பித்திருப்பதனை, இத்திருக்குறளின் ஆழ்ந்த கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தப் பரிமேலழகரென்னும் புலவர் சிகாமணி பாண்டியனவைக்களஞ்சென்று தாமியற்றிய திருக்குறளுரையே செவ்விதெனப் புலப்படுத்தியும், இப்பரிமேலழகருரை பண்டிதர்க்கே யன்றி மற்றையோர் அதனை எளிதில் அறிய முடியாதெனவும் பெரியோர் கூறுகின்றனர்.

ஆதலின் திருக்குறளின் சொன்னயங்களையும் பொருள் நயங்களையும் பலரும் அறியும்பொருட்டு ஒவ்வோரதிகாரத்தினின்றும் ஓரொருகுறள் தோந்தெடுத்து, அதற்குப் பரிமேலழகர் இயற்றியிருக்கும் உரையும், அவ்வுரையின் ... என் சிற்றறிவிற்கு எட்டியவாறு குறிப்புரையும், ... தது கனக்குபுலப்பட நயபுராணதிகளிலிருந்து ...ளும் எழுதி இந்நூலைப் பிரசுரஞ்செய்ய ... மேலும் இந்நூலிலுள்ள கதைகளைப் படிப்பதனால் பலரும் நம் முன்னோரின் குறைநிசயங்களை யறிந்து பயன் பெறுவரென்பது என் துணிபு.

வரன்முறைபாக எனக்குத்தமிழைப்பாடஞ் சொல்லிவந்த குருவும், வடமொழி தென்மொழி தெலுங்கு இம்மூன்று பாஷைகளிலு பிரபல பண்டிதரும், பாரத இராமாயணப் பிரசங்கியுமாகிய வாழ்க்குடை ம-௱-௱-ஸ்ரீ வேங்கடராம சாஸ்திரிகளின் மலாப்பதங்களைக் கனவிலும் நனவிலும் உச்சிமேற்கொண்டு துதித்து வருகின்றேனென்றால் என் இவ்வுரைப்பது முற்றிலும் பொருந்தும் நிற்க,

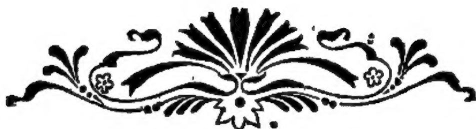
இத்திருக்குறள் நீதிக்கதைகள் சிலவற்றைச் சுதேசமித்திரன் வாயிலாக வெளிப்படுத்தி ...சமூகம் இக்கதைகளை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்கிறாக்களென அறிய ஆவல் கொண்டபொழுது சுதேசமித்திரன் பத்திரிகாசிரியா என் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்வாறே கதைகளைப் பிரசுரஞ்செய்த... தன்றியை யான் என்றும் மறவேன். மேலும் இச்சிறு நூலை அச்சியற்றுவதற்குப் பணவுதவி புரிந்தவரும் எனது நண்பர் V. சுந்தரேச சாஸ்திரிகள் B. A. அவர்களின் உதவி மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. திருவையிலையில் வசிக்கவரும் ஹைகோர்டு வக்கீல் பார்த்தசாரதி அய்யங்காரவர்களும் உதவி செய்திருப்பதை நான் இங்கு

குறிபபிடல அவசியமே. காடெககும புகழபெறறுவரும சுதேசமித்திரன பததிரிகையில எனனுடன உதவிப பததிரிகாசிரிய ராயிருநதவரும எனது நணபா விசுவநாதயயரவாகள, இசசிறுநூலை நான எழுதி வருமபொழுது புததி சாதுரியமான யோசனைகளை எனககுப புகடடி வநததனுல அவருடைய உதவியைநான ஒருநாளும மறவேனெனபது நிசசயம

இனி, நவீன நாவலகளை ஆவலுடன விலைகொடுதது வாஙகிபபடிககும அபிமானிகளும இததிருககுறள நீதிக கதையெனனும இநநூலையும வாஙகிபபடிதது எனககு ஊககமளிபபாாகளென நமபி, இதுபோலவே கொடாசசி யாயககுறள முழுமைககும நீதிககதைகள எழுதிப பிரசுரஞசெயய உதசேசிததிருககினறேனுதலின, இநநூலில காணபபடும குறறஙகளைப பொறுதது, வேணடிய சீாதிருததஙகளை எவரேனும எனககு அறிவிபபாராயின அநநனறியை மிகவும பாராடடுவேன. எனது நூலை அழகாய அசசடிதது தநத இநதியா அசசுககூடததலைவாககும வநதனமளிதது, எலலாமவலல இறைவன அனைவாககும அருளபுரியுமபடி துதிததுவரும

சென்னை
3—4—14.

அடியன,
மயிலாங்கம் சுந்தர சுப்பிரமணியன்.

திருக்குறள் விளக்கம்.

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்.

1-வது கதை. கடவுள் வாழ்த்து.

திருக்குறள். மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்.

பரிமேலழகர் உரை:—மலரின் கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமை தங்கிய அடிகளை இடைவிடாது நினைந்தார் எல்லா உலகிற்கும் மேலாய வீட்டுலகின்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்.

கருத்து:—அன்பால் தன்னைத் தியானிப்பவரது இருதய கமலத்தில் அவரவர் நினைத்த வடிவத்தோடு சென்று வீற்றிருப்பவர் கடவுள்; அத்தகைய கடவுளது பாதார விந்தத்தைத் தியானஞ்செய்பவர் முக்தி பெறுவர்.

உதாரணம்:—கடலாடை சூழ்ந்த இக்காசினியில் ஹிரணியன் என்றோர் அசுரன் இருந்தான். இவன் அருந் தவமியற்றி இறைவனது இன்னருளால் மிக்க வலிபெற்றுப் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவந்தான். இவன் பெற்ற வரமோ மண்விண் இரண்டிலுஞ் சாவில்லை, ஆண் பெண் அலி இவராலும் அழிவில்லை, சுராசுரராலுஞ் சாவில்லை, நீர் நெருப்பு காற்று முதலியவைகளாலும் முடிவில்லை, அஸ்திர

சஸ்திரங்களாலும் அழிவில்லை, விட்டிறந்த வெளியிலும் உள்ளிலும் உயிர் ஒழிகவில்லை, பகல் இரவு இரண்டிலுஞ் சாவில்லை. சுருங்கச்சொல்லின் மும்மூர்த்திகளாலும் முடிவில்லை. தன் தபோமகிமையால் திரிலோகங்களையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தி அனைவரும் திரிமூர்த்திகளது திருநாமத்தை யுச்சரிப்பதைத் தவிர்த்துத் தன் பெயரையே தியானித்து வணங்கும்படி கட்டளையிட்டான். அதுவுமன்றி அந்தணர்களியற்றும் வேள்விகளில் தேவர்பொருட்டு அளிக்கப்படும் அவிர்ப்பாகத்தைத்தானே பெற்றுத் தருக்கியிருந்தான் "பத்து வந்தாலும் பதட்டமாகாது" என்ற ஆன்றோர் அமுதமொழியை இவன் மறந்தனன் என்று சொல்லத்தடையுமுண்டோ? இவன் செய்யும் அக்கிரமச் செயல்களைக் கண்டு சநகாதி முனிவர் இட்ட சாபமும் இவனைச் சார்ந்து வருத்தத் தொடர்ந்தது. ஆதலின் தனக்கு நிகர் எவருமில்லையென்று களித்து அடாத செயல்களைச் செய்துவந்தான். புலியின்வயிற்றில் பசு பிறந்ததுபோல இப்பாதகனுக்கு, பிரகலாதன் என்னுமோர் ஆண்மகவு தோன்றிற்று. இப்பாலனை நாளொருமேனியும் பொழுதொருவண்ணமுமாய் வளர்த்துவந்து தக்க பருவமடைந்தது கண்டு வேதியனொருவனை யழைப்பித்து வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கச் சொன்னான். அம்மறையோனும் மதலையைத் தன் சாலைக்குக் கொண்டுபோய் வித்தியாரம்பஞ் செய்யப் புகுமுன் வழக்கம்போல் "ஹிரண்யாயநம" என்று ஓதிக்கச்சொன்னதும் அக்குமாரன் தன்னிரு செவிகளையும் கைகளாற் பொத்தி "இஃதென்ன அசத்தியம்? வேதசாரமாகிய ஓம் நமோநாராயணாய என்றல்லோ எண்ணித் துதித்தல் வேண்டும்." என்றுரைத்து அத்தியாபக நாய

தனை ஓதி யுள்ளங்குளிர்ந்தான். இதனைக்கண்ட ஆசிரியன்

"குழந்தாய்! நீயுங்கெட்டாய், என்னையுங் கெடுத்தாய். 'தேவரும் ஹிரண்யாய நம' என்று துதிப்பரேயன்றி நீ சொன்ன மந்திரத்தைக் கனவிலுங் கருதார். இளங்கன்று பயமறியாது என்னும் பழமொழிக்கேற்ப நீ அறியாச் சிறியவனாகலின் உன் தந்தையின் ஆக்ஞையை அறியாது இவ்விதம் உரைக்கின்றாய்" என்று நடுநடுங்கினன். "ஐயா! ஏன் இவ்வளவு பயம்? ஓம் நமோ நாராயணாய என்ற நாமத்தைக் கவின்றிருப்பின் யாது கேடுவிளையும்" என்று பிரகலாதன் கேட்க அவ்விப்பிரன் "அந்தோ! நினது தந்தையின் கட்டளையால் மூவுலகத்தோரும் அவரது நாமத்தை யுச்சரித்தே பின்னரே சகல காரியங்களையுஞ் செய்ய வேண்டும். ஆதலின் நீ இவ்வாறு விளம்புவதை உன் பிதா அறிவரேல் நாமிருவரும் யமனுலகு சேரவேண்டியதுதான். ஆகவே இப்பயமுரைத்து என்னைக் கெடுத்திடேல்" என மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். பின்னர் பேரறிவாளனாம் பிரகலாதன் வேதியர் பிரானை விளித்து "ஆரிய சிரேஷ்ட! ஆதிபகவனது பெயரையன்றி வேறெதையும் நான் நாவினால் நவிலேன்" என்று புகன்றனன். மறையவரோ மனமுருகி மன்னவனை யடைந்து "இராஜ திலக! மைந்தன் தங்கள் திருநாமத்தைச் செப்பாது இதுவரையில் ஒருவரும் உரைக்காத ஒன்றை யுரைத்துத் திரிகின்றான். என் செய்வேன் என்கோவே!" என்று செப்பி நடுங்கி யழுதான். இதனைக்கேட்ட அவ்வரசன் "அந்தணர் திலக! முன்னர் யாவரும் மொழிந்திடா எம்மொழியை என் பாலகன் பகர்ந்தான்? அதனை யுரைத்தி" என்னலும் "அந்தோ! அவ்வுரையை உரைக்க என் நாவெழவில்லை" என்றான் அந்தணன். அக்கொடி

யோன, எனமகனை என சமுகம அழைததுவருக, என்று

ஏகினர். காவலாளிகளும் காவலனது கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு கடிதினோடிக் கணப்பொழுதில் குமாரனைக் கொணர்ந்தனர். வந்து வணங்கி நின்ற மைந்தனை வாரியெடுத்து மடிமீதிருத்தி மார்புறத்தழுவி "என்குலக் கொழுந்தே! பறையோனுரைத்த மொழியை மொழியாது நீ பகர்ந்ததென்ன" என்று கேட்டதும் "எங்கும் நிறைந்து எவ்வுயிரையும் இயற்றுவித்து இன்னருள் புரிந்து வரும் எம்பெருமானது ஓம் நமோ நாராயணாய என்னும் திருநாமந்தான்" என்றியம்பினன் பிரகலாதன். அவ்வளவுதான் தாமதம், கண்கள் கனல்களில் கோபாக்கினி ஜொலிக்க, அறிவிலி! திரிலோகவாசிகளும் என் பாத கமலத்தை நினைந்தேத்துகின்றனர். உன் சிறிய தந்தையைக்கொன்ற பாவியின் நாமத்தைப் பகரவா உன்னைப் பெற்றெடுத்தேன் யான்? என வெகுண்டான். பிரகலாதனும் பிதாவை நோக்கி "உலக மனைத்தையும் படைத்துக் காத்துவரும் கருணாகரனது திருநாமத்தை ஓதியுணர்தலைத் தவிர இப்பந்தத்தினின்றும் கடைத்தேற வேறு வழியுமுண்டோ? மேலும் தாங்கள் இத்தனை வலியும் வாழ்வும் பிறந்தவுடனே பெற்றதுண்டோ? நான்முகனைக் குறித்துத் தவம்புரிந்து இப்பெருவாழ்வு பெற்றதையும் மறந்தீரோ? ஐயா, அவ்வெம்பிரானது பெயரை எவரும் ஓதியுய்ய வேண்டாமென்பது தகுமோ? எனப் பணிவுடன் புகன்றனன். எதிரில் நின்ற புத்திரன் இவ்விதம் இயம்பியதைச் சகியாதவனாகிய ஹிரணியன் "எனக்கும் என் குலத்துக்கும் கொலைப்பகையானோனை விரும்புபவனிட

அன்புபூண்டிரான் இப்படைப்பல். குலத்தைக் கெடுக்க வந்த
கோடாக்கப்பை என மாமைவால்தகாத எலி தனனை
சொல்லறு குலக்குய ஆரவன நாமத்தைத் தொழுவதுபே

விருக்கின்றது இவனது அன்பு அதுபற்றி இவன் ஜீவனைச் சடுதியில் போக்குங்கள்" என்றிட்டான் கட்டளை.

உடனே அசுரர் பலர் ஒன்றுகூடி நொடிப்பொழுதில் பிரகலாதன்மீது அஸ்திர சஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்தனர். கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார் என்பது பொய்யாமொழியாகலின், அனவரதமும் அமலனது மலரடிகளில் அன்பு பூண்ட பக்தனைச் சென்று தாக்கி அவ்வாயுதங்கள் முறிந்தனவேயன்றி, சிறுவனது உடலுக்கோர் கெடுதியும் நேரிடவில்லை. படைக்கலங்கள் பழுதுபட்டமையை அப்பாவி அறிந்தவுடன் தன் மகனைக் கிஞ்சித்தும் இரங்கானாகி "இவனை நெருப்பிலிட்டு நீறாக்குக" என்று உத்தரவளித்தான். அவ்வாறே தீயிலிட்டும் பிள்ளை மேனிக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாதது கண்டு அஷ்டமஹா நாகங்களை ஏவி, கடிக்கவிட்டுப் பார்த்தான் ஹிரணியன். அவனது எண்ணம் நிறைவேறவில்லை. பின்பு அரசனாணையால் தேவேந்திரனது ஐராவ

தந்தின் காலாலிட்டறச் செய்தனர் கல்லைக்கட்டிக் கட லில் எறிந்தனர் ஆகாரத்தில் விஷமிட்டுப் பார்த்த னர் ஒன்றும் பயன்படவில்லை ஸ்ரீ ஹரியின் நாமத் தைச் சிந்தித்திருப்போர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளுமில்லை என்னும் பழமொழி பொய்க்குமோ? ஆசிவ எவ்விதத்தி லும் தன் தனயன் இறக்காமைக் கண்ட ஹிரணியன் தானே கொல்வதாக நிச்சயித்தெழுந்தனன் அச்சமயம் புத்திரனும் பிதாவை நோக்கி, "எந்தாய்! என்னுயிரைப் போக்குவது தங்களாலாகும் காரியமன்று உலகையுண்டு பண்ணிய ஒருவனால் தான் ஆகும்" என, "உன் தந்தைப் படைத்தவன் யாவன்? மும்மூர்த்திகளா? தேவரா? முனி

வரா? எவர்? அவன் எங்குள்ளன? எனக்கூறினான் கனகனும் மீண்டும் பிரகலாதன் "தந்தையே! உலகத்தை யும் அதிலுள்ள சகல சராசரங்களையும் சிருஷ்டித்து சர்வ வியாபியாயிருக்கும் ஈசன் நின்து கண்ணுக்குத் தோன்று வதரிது என்னு நேத்திரங்களால் எளிதில் காணலாகும். அவன் எங்குளானெனின் தூணிலுமுள்ளன துரும்பிலுமு ளன, நீ சொன்ன சொல்லிலுமுள்ளன, அவனை நீ சீக்கிரம் காணிலுங் காணலாகும்' என்று பதிலளித்தான் கனக னும் கலகலவென நகைத்து "உன்னெங்கும் பார்த்துள்ளான் ஒருவன் உள்ள என்றாயே அவனை இக்கம்பத்தினிடை இக்கணமே காட்டல் வேண்டும், காட்டிடாயேல் உன உயிரை மாய்த்து உதிரத்தைப் பருகி உடலையும் உண் பேன்" என்றான் பக்தசிரேஷ்டனாகிய பிரகலாதன் "நான் சொன்ன பரம்பொருள் யான் தொட்ட தொட்ட இடந் தோறும் தோன்றுமாயின் என்னுயிரை யானேமாய்த் துக்கொள்வேன் அன்றியும் நானும் அவனடிமையல்ல,

"அவனும் என் இறைவனல்ல" என்றதும், அரக்கன் அடக்காக் கோபமுண்டு தன்னருகே நின்றதூணைக் கையா லறைந்து "எங்கடா அவன்? இத்தூணில் உள்ளு" என்று சிங்கநாதஞ்செய்தான். கட்சணமே திரிபுவனமும் இடிஇடென நடுங்கும் வண்ணம் கோபச்சிரிப்பொன்று சப்பு?தினின்று கிளம்பியது. அன்பனும் ஆடினன், பாடினன், அழுதான், தொழுதான், துள்ளினன். தன் பிள்ளையினது அகமகிழ்வைக்கண்ட அவுணனது வெகுளி நெய்பெய்த அனல்போலாயிற்றென்றே சொல்லவேண்டும். "ஆரடா சிரிக்கிறது? ஹரியா? அன்று எனக்குப் பயந்து ஒளித்த கடல் போதாதென்று இக்கம்பத்தின் படைக்கலமாக் கொண்டனையோ? வலுவிருக்குமேல் போர்புரி

யப் புறப்படு" என்றான் போரிற் சிறந்த ஹிரணியன். உடனே தூணும் டீடேரெனப் பிளந்து அதனின்று அடியும் முடியும் இன்னதென்று அறிய முடியாத நரசிம்ம மூர்த்தி தோன்றினார். தோன்றிய வளவில் அசுரசேனையும் புறத்தத்திற்குத் திரண்டது. அரை நொடியில் அசுரசேனையனைத்தும் தீப்பட்ட பஞ்சுப் பொதிபோல அழிந்தன. அக்காலை ஹிரணியன் வெகுண்டு தன் வயிரவாளையுருவி அவதார மூர்த்தியைத் தாக்கச் சென்றான். பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு என்ற முதுமொழிக்கு மாறுபடப் பிரகலாதன் தன் பிதாவை நோக்கி "இதோ நிற்கும் மூர்த்தியினது வலிமையும் நிலைமையும் கண்ணாரக்கண்டும் ஒன்றும் உணராதது என்னே! இச்சமயம் தவறின் வேறு சமயம் வாய்ப்பதரிது ஆதலின் இப்பொழுதே இம்மூர்த்தியைப் பணிந்து வணங்கினைக்கடைத்தேற மார்க்கமுண்டு" என்று இரங்கினன். இந்நன்மொழி செவிடன் காதில் சங்கூதினது போலானதே தவிர வேறில்லை

"அடே அறிவிலி! யாரையடா வணங்கச் சொன்னாய்!
நான் முன்னிருக்கும் இச் செங்கட் சீயத்தை ஆவி தணி
த்து உன்னை அந்தகனுலகனுப்பிய பின்னர் என் வெற்றி
யானைத் தொழுவேனே யல்லது வேறெவரையும் வணங்
கேன் என்பதை நன்குணர்ந்து கொள்" என்றிடி முழக்
கம் போல் கர்ச்சனை செய்தான் காலனுலகுசேர விருக்கும்
வன்கண். பின்னர் சந்தியா காலத்தில் ஹிரண்யனைத் தன்
திருக்கையால் வாரி யெடுத்து அரண்மனைவாயிற் படியில்
அவனைத் தள்ளித் தொடையின் மீதிருத்திக் கைகளால்
க்கொடியோன் வயிற்றைக் கீறி நின்றார் நரஸிம்ம மூர்த்
தம். இச்சமயம் பரந்தாமனுக்குத் தோன்றியிருக்கும்
கோபாக்கினி தணியாதெனக்கண்ட அயன் முதல் தேவர்

பலரும் பாற்கடலில் அமுதுடன் தோன்றிய திருமகளையும் உடனழைத்து வந்து மனோவாக்குகாயங்களால் ஆடிப் பாடித் துதித்து நின்றனர். அப்பொழுது பக்தியிற் சிறந்த பிரகலாதனை "அன்ப! உன் தந்தையை உன் முன் கொன்ற காலத்தும் நீ சற்றேனும் மனஞ் சலியாது பக்தி பூண்டு நின்றனை. இனி உன் குலத்தார் எல்லையில்லாத குற்றஞ் செய்தாரேயாயினும் உன் மீதுள்ள கருணையால் அவர்களைக் கொல்லேன். யாது வரம் விரும்புகின்றனை" என்றார் எவ்வுலகமும் காத்தருளும் எம்பெருமான் உடனே பிரகலாதன் பரந்தாமனது பாதம் பணிந்து "ஆபத்பாந்தவ! முன்பே நான் பெற்றிருக்கும் பாக்கியத்திற்கோர் அளவில்லை நின் நாமம் தருவதைக்காட்டிலும் நீ தருவது வேறுமுண்டோ? என்பில்லாத புழுப்பிறவி நான் அடைந்தபோதிலும் அப்பொழுதுகூட உன்னிடத்து பக்தி மறவாதிருக்கவேண்டும் என்பதே என் வேண்டு

கோள்" என வணஙகி நினறுன. அமலநாதனும அருள சுரநது "முன்னமேயே நான உனககுத தொழுமபணுயி னேன. பஞச பூதஙகள முடியுஙகாலததிலும நீ எந நாளும அழிவிலலாது என போலிருபபாய் உன்னைத தொழு தேததுபவா என்னைததொழுதேததி யாது பயன பெறுவரோ அதனையே பெறுவா. இததகைய நீ அசுரா க்கு அஞசெனபது தகாது. சுராககும இனி நீயே இறை வன. நானே நீ! நீயே நான" எனறு வரமருளிபபிரமன ஒமபியற்ற முனிவா வாழததெடுபபத தன கையால பிரக லாதனுககு முடி சூட்டினா

அனபாகள் ஆதலின இன்னருள புரியும் ஈசனது உபயபாதங்களை ஊககமுடன எநநாளும ஏததுபவர் ஐம

பொறிகளு மடஙகி ஒருமையுடன ஓவிலா மோட்சம் பெறுவார.

2-வது கதை. வான் சிறப்பு.

திருக்குறள். சிறபபொடு பூசனை செலலாது வானம
வறககுமேல வானோாககும ஈணடு

பரிமேலழகா உரை—தேவாகளுககும இவவுலகில் மககளாற செயயபபடும விழவொடு பூசையும நடவாது மழை பெய்யாதாயின.

குறிப்பு—மழை பெயயாதாயின இபபேருலகில் பஞசம உணடாகும அககாலத்தில பனிதா தாஙகளே பசியால் வாடுமபொழுது தேவாககு எவவாறு பூசை முதலி யன நடததககூடும

உதாரணம்—சோவளமுமா நிலவளமும சிறபபபெற்ற செநதிலிபுததூரில வெ ததானுககு முன ஆதி சைவா குல

தில தோனறிய புகழததுணையார எனனும புண்ணிய புருஷரொருவர வாழநது வநதார. எலலாம வலல இறைவனிடம மெயயனபு பாராட்டி, பகதி பூண்டு பரமபத மடைநத நாயன மாரகளில இவர ஒருவர. இப புகழ்த துணை நாயனார ஆகமபிகை பாகனை ஆகம விதிபபடி இடைவிடாது பூசைசெயது வருமநாளில ஒருகால மழைபெய்த லொழிநது தேசமெஙகும பஞசம நேரிட்டு அநதி மூதல எறுமபீறான உயிர அனைததும பசியால பாதவிததன. ஆ! அக கருபபுககாலததின கொடுமையை எனனெனறு சொலவது? புல, பூண்டு, செடி, கொடி, மரம யாவும கதிரவனாறு [illegible] முடியாது கரிநதன. மனிதரோ உணபதினபன மிகக குறைநதன வாதலின்

பசிப பிணியைப பொறுககமாட்டாது ஆடுகளும தினன போககியிலலா அடகு தினறும நிலததைக தோண்டி கிழஙகாதி கந்தமூலம புசிததும தீபபசி தணியாது தளரநதனர் அனறியும காய கிழஙகு முதலியனவும கிடைககப பெறாத பலர கீரைத தேடிச செலல அஙகீர நிலையினைததும செறறியிருநதது கண்டு வேசாறினர மேலும தாயமாரகள தஙகள அருமைக குழநதைகளின கைகளில ஏதேனும தினபண்டமிருபபின அதனைப பறிததுத தினறு பசியாறற முயனறனர முடிவாகச சொலலின பல்லாடப பசி தீரும் எனறபடி வாயதனில இட்டு மெலலுதறகு இது தகும தகாது எனறெண்ணாது கண்ட கண்ட பொருளையெலலாம எடுதது நுகரப பாரததனர. பாரதது மென? பசியின கொடுமையோ தணிநதபாடிலலை வயிறறுப பெருமானைத திருபதி செயய வகைகாணாதார கோ, திருவிழா இவைகளை எஙஙனம கொண்டாடுவர? நாளும் கிழமையும் நலிநதோாக குண்டோ? தனகது மிஞசியல

லவோ தான தருமம், இததகைய கொடிய பஞச காலத்
திலும நாயனார மெய் வருததமும பசியும பாராட்டாது
அனபின உறுதிப்பாட்டினால ஆலயத்தைப பணிவிடைக
ளில ஒரு சிறிதும குறைததாரிலலை. "யாவரும இனனல
தமமைச செயயினும செயயார சிறநதப பெருமாளர தத
தம செய்கையிற பிழைப்பாரணோ" ? எனபவே வழங்க
கபபோல புகழததுணையார சிவாசாரியார திருமஞ்சன
மாட்டுகையில பசிபபிணி இவரை வருத்தியது. பசிவந்தி
டப்பத்தும் பறக்குமாகலின பசியினால மிகவும தளாசசியு
றறார. உடனே கையிலிருநத திருமஞ்சனக குடம சிவ
பெருமானது திருமுடியில விழ, காலும மெய்யும மறநது
முனனவனது பாதார விநதஙகளில பொததென வீழ்நதா

ர். வீழ்நததும நித்திரை வநது பத்தனைப பணிகொண
டது. அக்காலை உமையாளபஙகன உள்ளன புடைய
நாயனாரது கனவில தோன்றி "பக்த! இப பஞசகாலம்
நீஙகுமளவும நினக்கு நாம நித்தம ஒரு காசு(சவரன்)
தநதருளவோம, அதனைப பெற்று உணவருநதி மகிழ்ந
திரு. உனது பக்திக்கு மெத்தவும மெச்சினோம" என்று
வரமருளி மறைநதனர. பொழுது புலருமுன பக்தன
துயிலொழிநது எபபொழுதும்போற கோயிற திருபபணி
செயகையில சூலபாணியின பீடத்தின கீழ காசு கண்டு
கணணொளி பெற்ற பிறவிக் குருடனைபோல அடஙகா
மகிழ்சசி கொண்டு மனம, வாக்கு, காயம, ஆகிய
முக்கரணஙகளாலும முதலவனைப பணிநது ஆடிப பாடி
னார். பினனர அநநாளபோல எநநாளும ஒவவோர காசு
பெற்று, சிறப்புடன சிவனுக்குப பூசனைபுரிநது பசிபபிணி
யையும மாறறிப பரமானநதத்துடன வாழநது வநதார.

அப்பால பஞசகாலம நீஙகியதும செஞசடையாககுமெய் யடிமைத தொழில பூணடு வநத பயனுல பொனனுட்டில் அமரா தொழப புனிதாடி நிழற சோநதாா

3-வது கதை. நீததார் பெருமை.

திருக்குறள், *நிறைமொழி மாநதா பெருமை நிலதது*
மறைமொழி காட்டி விடும

பரிமேலழகா உரை —*நிறைநத மொழியினையுடைய முநதாரது பெருமையை நிலவுலகததினகண் அவர் ஆணையாகச சொல்லிய மநதிரஙகளே கணகூடாகக காட்டும.*

குறிப்பு —*நிறைமொழி எனபது அருளிக கூறினும வெகுணடு கூறினும அவவப பயனகளைப பயநதேவிடும மொழி. முனிவாது சாப அநுககிரகஙகளைக கடவுளரும தடுககும வனமையுடையரலலா இததகைய முனிவரத பெருமையை அவா கூறிய மநதிரஙகளே பயனுல பிரதத்யக்ஷமாக உணாததும*

உதாரணம்.—உலகததுளள பல வகுபபினரது ஒழுக்க வழககஙகளை முறகாலததில ஒழுஙகுபடுததி யாவரும இனனினனபடி நடததல வேணடுமெனத திடடம பணணிய புணணியவான மனுவெனபாா இவரியறறிய சடடதிடடம இககாலததும மனுதாம சாஸ்திரம எனப பலலோராலும புகழபெறறுவருவதை நம நேயா அனைவரும னன்கறிவா. இமமஹான ஆதிததன குலததிறகோர் திலகமபோல விளஙகிய முதல்வா. இவரது சநததியில் தே

ன்றி உலகனைத்தையும் ஒரு குடையின் கீழ்ப்படுத்தி மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போலப் பாவித்து ஆண்டுவந்தான் அம்பரீஷன் என்னும் ஓர் அரசன். இவ்வேந்தன் வசிஷ்டாதி முனிவர்களது பேருதவியைக்கொண்டு அரிய பெரிய வேள்விகள் பல புரிந்து பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தான். ஒருகால் இப்பார்த்திபன் புருஷமேதம் செய்யக்கருதி யாகத்திற்கோர் பசுவாம் மைந்தனைப்பெற, பாரெங்கும் திரிந்து வந்தான். எனினும் யாகபசுவாக மைந்தனை மன மொப்பிக் கொடுப்பார் யாவர்? ஏராளமான பொருள் தருவதாகச் சொல்லியும் எவரும் இசைந்தாரில்லை. ஆகவே மன்னவன் அடவிகள் தோறும் சென்று விசாரித்து வரு கையில் கடைசியாக இருசிகன் என்னுந் தவசியின் சாலையை யடைந்தான். அம்முனிவருக்கு மக்கள் மூவர். அவரிடம் தன் எண்ணத்தை யறிவித்தான் இறைவன். இ[illegible]

பொழுது முனிபுங்கவர் மிக்க வறுமையால் வாடியிருந்தார். கொடிது கொடிது வறுமை கொடிது. ஆதலின் தவசியும் பணத்தின் மேலாசைகொண்டு தன் அருமைப் புதல்வனைக் கொடுக்க மனமிசைந்தார். என்றாலும், மூத்த குமாரன் மீது மிக்க வாஞ்சைகொண்டு முன்னவன் எனக்கு வேண்டு மென்றார். முனிவரது பத்தினியோ இளையவன் எனக்கு என்றனள். மற்றையவனாகிய சுனச்சேபன் பெற்றோரது பிரியமின்மையைக் கண்டு பெரிதும் நகைத்து "என்றைக் காயினும் ஓர் நாள் எவரும் இறத்தல் வேண்டும். இது காலை யான் உயிருடனிருந்தும் பயன் என்ன? தாய் தந்தையர் எண்ணியபடியே இப்பொழுது இறைவனுக்கு யாக பசுவாக மனமொருமித்துப் போதலேமேல். ஏனெனில், எனக்கு விலையாக மன்னவன் அளிக்கும் தனத்தைக் கொண்டு என்னைப் பின்றோர் இன்பமுடன் வாழ்வர். என்

வளர்த்த தாய் தந்தைக்கு எவரே கைம்மாறு இயற்று
வார் ஆன்றமைந்த நூறு வயதளவும் அடிமைத்திறம்
பூண்டு, மூன்று புவனத்துள்ள பொருள்முற்றும் அளித்து
முறை முறையே, என்று வழிபாடு இயற்றிடினும் ஒரு
நாள் வளர்த்தற்கு இணையாதே! என்றிருத்தலினால் இச்ச
மயம் யான் என் அன்னைபிதா இவர்களை அடிமை கொண்டி
ருக்கும் வறுமைப்பிணியைத் தொலைக்க என் உயிரைக்
கொடுத்தல் சாலச்சிறப்பாகும் அன்றியும் "மகன் தந்
தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என் நோற்றான்
கொல்" என்னுஞ்சொல் என்ற மொழியின் வண்ணம்
புகழ் பெறுவதே பொருந்தும்" எனத் தீர்மானித்து,
தரணிபாலனை நோக்கி "வேந்தே! என்னை யேற்று வளர்
த்த தந்தையின் தரித்திரம் பறந்தோடும் வண்ணம் வேண்
டிய அளவு திரவியத்தைக் கொடுப்பாய்" எனப் புகன்று

பிதாவின் பாதங்களில் வீழ்ந்து "தந்தாய்! போய் வருகி
றேன் தயைசெய்து ஆசி கூறி விடையளித்தல் வேண்டு"
மெனப் பணிந்து நின்றான். உடனே வேந்தன் தவசிக்கு
ஏராளமான பொருளுதவ, சுனச்சேபன் கொஞ்சமேனும்
மனம் வருந்தாது தாய் தந்தையரது ஆசீர்வாதத்தையுடன்
கொண்டு மன்னவனுடன் தேர்மீது சென்றான். வரும்
வழியில் கதிரவன் உச்சிப்பொழுதடைய வேந்தன் நித்திய
கருமம் புரிய ஓர் தடாகத்தில் தங்கினன் பெற்றதெல்
லாம் பிள்ளையாமா? நட்டதெல்லாம் பயிராமா என்னும்
பழமொழியை விளக்க வந்த மைந்தனும் நியமஞ்செய்யும்
பொருட்டுச் செல்லுகையில் தன் மாமனாகிய விசுவாமித்
திர முனியைக் கண்டனன். கண்டதும் அவர் அடியிணை
களில் வீழ்ந்திறைஞ்ச இருஷி சிரேஷ்டர் தன் மருமகனை
இனிமையுடன் நோக்கி "குழந்தாய்! நீ இங்குவரக் காரி
ணமென்ன" என்றதும் நடந்த வரலாற்றை வெளியிட்டான்

சுனசசேபன் அக்கணமே முனிவர் பிரானும் மைந்தனைக்
கருணையுடன் பார்த்தருளி "பிள்ளாய்! எள்ளளவும் கலங்
கவேண்டாம். நின்னுயிர்போகாமல் தப்புவது எனக்கு ஒரு
பெரிதல்ல" என்று கூறி முன்னர் வஷிஷ்டரது கோபக்
கனலில் மடியாத தன் புதல்வர் நால்வரையும் நோக்கி
"நீங்கள் இவ்வேந்தனுடன் செல்க" என்றனம் அப்புதல்
வர் முனிவரது பணியை அலட்சியஞ் செய்தனர். முன்
னர் தன் சொல்லை யிகழ்ந்த விணைஞர் மீது வெகுண்டு
அவர்களும் பெரும்பதவிகளையும் வான் உலகம் முழுவதை
யும் படைப்பேன் எனச் சிந்தித்த காலையில் இந்திரன்
முதல் மும்மூர்த்திகளும் பட்ட பாட்டில் இவர்கள் எந்
மூலை? எனவே விசுவாமித்திரர் மிக்க சினங்கொண்டு
"தந்தை மொழியைத் தட்டிய நீங்கள் எல்லவரும் வேடர

ாகிக் காடுதோறும் அலைந்துதிரிக" என்றிட்டார் சாபம்.
அவ்வாறே புத்திரர் நால்வரும் வனசரர் ஆயினர்.

இது நிறை மொழிக்கு ஓர் உதாரணமன்றோ? பின்
னர் பெருந்தவத்தோங்கிய கௌசிகமுனி தன் முன்னவள்
குமாரனான சுனசசேபனை விளித்து இரண்டு மந்திரங்களை
யுபதேசித்து "நீ பயமில்லாது பார்த்திபனோடேகி, உன்னை
யூபத்து (யாகப்பசுவைக் கட்டுந்தறி) அலைக்கும்பொழுது
றுக்கொடுத்த இரண்டு மறை மொழியையும் உச்சரி.
உச்சரித்த மாத்திரத்தில் பிரமன், ஹரி, ஹரன், மூவரும்
தோன்றுவர் மன்னனது வேள்வியும் இனிது நிறைவே
றும். உன் உயிர்க்கும் யாதொரு தீங்கு நேரிடாது" என
வியம்பிச் சென்றனர். சிறுவனும் இறைவனுடன் கலங்கா
நடந்து தன்னை யாகசாலையில் யூபத்து அலைத்த காலை
யில் மறைமுனி உரைத்த வண்ணம் மந்திரமொழிகளை உச்
சரித்தான் மந்திரமும், தேவும், மருந்தும், குருவருளும்,
யந்திரமும், ஞானந்தருவாரதனையும், யந்திரமும், மேதினி

யில் மெய்யென்னில் மெய்யாய் விளங்கு மென்பது திண்ணம். மணமேவு திருமால், பிரமன், உருத்திரன், ஆகிய முதல்வர் மூவரும் தேவர் சூழச் சிறுவனது உயிரையும் ஈர்த்து அரசனது வேள்வியையும் காத்தனர்.

4-வது கதை. அறன்வலி யுறுத்தல்.

திருக்குறள். அன்றறிவாம் என்னாது அறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுங்கால் பொன்றாத் துணை

பரிமேலழகர் உரை:—யாம் இது பொழுது இளையம் ஆகலின் இறக்கும் ஞான்று செய்தும் எனக் கருதாது, அறத்தினை நாள்தோறும் செய்க; அவ்வாறு செய்த

அறம் இவ்வுடம்பினின்று உயிர் போங்காலத்து அதற்கு அழிவில்லாத துணையாம்.

குறிப்பு.—மரங்களில் முற்றியிருந்த கனியிருக்கச் சூழலகாற்றால் காய்களும், பிஞ்சுகளும் உதிர்ந்து விடுகின்றன. அதுவேபோல விருத்தர் பலர் உயிருடனிருக்க, வாலிபர் பலர் இறந்து படுகின்றனர். ஆதலினால் நாம் இச்சமயம் இளமையுடனிருக்கின்றோம். கிழத்தனம் வந்த பிறகே சாவு நேரிடும் எனவெண்ணியிருத்தல் கூடாது. இளமையிலேயே தர்மத்தைச் செய்தல் அவசியம். அவனிதம் சிறு வயது முதல் தானதர்மம் செய்பவரின் உயிர் உடலை விட்டு ஓடுங்காலத்தில் அவ்வறம் அழியாது அவ்வுயிருடனே சென்று மறு பிறப்பில் நன்மை பயக்கும்.

உதாரணம்:—பொன் வினையும் பூமியென்ப பலரும் புகழ்ந்தேத்தும் கர்நாடகம் இந்திய நாட்டின் வடபாரிசத்தில் அற்புதமென்னும் பெயரையுடைய பர்வதம் ஒன்று

ளது. அம்மலையின் ஓர் புறத்தில் வசித்துவந்தான் ஆருகன் என்னுமோர் வேடன் அவன் மனைவியின்பெயர் ஆருதி. இவர்களிருவரும் கேவலம் வேடுவர் குலத்தில் தோன்றியிருந்தும் "அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது, புனலினிமேல் நீர்போல் நிலையாது மின்போலழியுமுடல். மேலும் இச்சரீரம் இன்றழியும் அல்லது வெகுநாள் சென்றழியும் என்றெண்ணியிருக்க இடமில்லை. அன்றியும் இன்னார் இன்னகாலத்தில் இறப்பார் என்று ஓர் நியதியுமில்லை. ஏனெனில் கொடுந்தொழிலாளனாகிய கூற்றுவன், தவத்துறை மாக்கள், மிக்க பெருஞ்செல்வர், சிற்றிளம் பெண்டிர், அற்றுப பாலகர், முதியோர், இன்னோர் என்றுன்னாது எவரையுங் கொன்று குவித்து வருகின்றான். மாலையில் மஞ்சத்தில் படுத்துயர்ந்தவன் காலையில் கண்விழித்

தெழுந்திருப்பது நிச்சயமன்று. ஆதலின் அனைவரும் செய்தற்கரிய அறங்கள் பல செய்து, துயர்கூர் பிறவியினின்று உய்யும் வகை தேடவேண்டும்" என்ற ஆன்றோர் அமுதமொழிகளை நன்கறிந்து இளமைப்பருவம் முதற்கொண்டு அவ்வற்புதமென்னும் மலையின்சாரலிலிருக்கும் ஆலயத்துள்ள ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடுகள் செய்வதை நியமமாகக் கொண்டனர். அதுவுமன்றி அவ்வழியே செல்லும் பாட்டை சாரிகளுக்குத் தங்களாலியன்றவரையில் செல்லும் வாயெல்லாம் (திரிகரணங்களாலும்) தக்க உதவி புரிந்துவந்தனர். முடிவாகக் கூறுமிடத்து, "வெள்ளம் வருவதற்கு முன்னர் அணைகோலி வையாதார் பெருகுதற்கண் என் செய்வார்' என்றிருந்ததனால், தாங்கள் இறந்துபடுவதற்கு முன்னமே, போகும் வழிக்கு நல்லவழி தேடியிருந்தார். இவ்வாறு செய்யாது வாழும் மக்களிற்சிறந்த

மடவோரு முண்டோ? ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் சடை
முடியையுடைய யோகியொருவர் அவ்வழியே வந்து, ஆல
யத்தைக்கண்டு சிறிதுநின்றனர். அக்காலை கோயிலின்
புறத்தேநின்ற ஆகுகி பெரியவர் வரவைக்கண்டதும், அவ
ரிடம் வந்து அஷ்டாங்க தெண்டனிட்டு "ஐயா! தாங்கள்
எங்குச்செல்ல வேண்டியதோ! அதனை யறியேனாயினும்
இது சமயம் மிகவும் இருட்டிவிட்டது. ஆதலின் இன்றி
ரவை இங்கேயே கழிக்கலாம்" என்று உபசார வார்த்தை
களை மரியாதையுடன் சொல்லி வேண்டினள். ஜடாதரனோ
மடந்தையருடன் பேசக் கூடாதென்ற முறைமையைக்
கருதி ஆகுகியுடன் பேசாது மௌனமா யிருந்தனர். அச்
சமயம் ஆலயத்தினின்று வெளியே வந்தவேடன் அத்தவ
யோகியைக் கண்டதும் பரமானந்தமடைந்து, அவ
ருடைய சேரடிகளில் வீழ்ந்திறைஞ்சி, 'தேவரீர் எங்கு எக

வேண்டியவர்? இதுபொழுது சுவாமிகளுக்கு வேண்
டுவது யாது?" என்று பலவாறு நல்வார்த்தை கூறி
னின்றான். ஒருவருக்கு வேண்டியதொரு பொருளைக்
கொடுத்தலினும் முகமலர்ந்து இன்சொல் இயம்பல்
மிக்க நலமன்றோ? ஆதலின் பிராணிகளை வதைப்பவ
னும் வேடர்குலத்தில் உற்பவித்ததும் கிராதகனிடத்துக்
காணப்படும் அன்புடைமைக்குப் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு
"அப்பனே! யான் தீர்த்த யாத்திரை செல்கின்றேன்.
இவ்விரவு கழிக்குமாறு படுத்தற்கு இடம் வேண்டும், என
க்குவேண்டியது மற்றொன்று மில்லை" என்றார். அம்முனி
வர் அக்கணமே ஆகுகன் அத்தவசியைத் தன் குடிலுக்
கு அழைத்துக்கொண்டு போய், தேனும் தினைமாவும்
கொணர்ந்து மகிழ்வுடன் அளித்தான். உடனே அருந்த
வத்தோன் வனசரனை நோக்கி, "அப்பா! முப்போது முண்
பான் ரோகி, இருபோதுண்பான் போகி, ஒருபோதுண்பான்

யோகியே! என்ற முது மொழியையும் மறந்தனையோ? மு
தலில் குடிலையடைந்தார்க்கு வேண்டிய உபசாரங்களைப் பு
யும் பொருட்டு, தேவர் பருகத்தகும் இனிய தேனும் தினையு
வும் கொண்டு வந்தனைபோலும்! நீ பெண்ணாகிய உன்னை
அருந்தவத்தின் முன்னர் உன் அன்பு என்னைத் திருப்தி
செய்தது. ஆதலின் நீ தந்த ஆகாரத்தை நான்
விரும்புவதற்கு இடமில்லை" என இனிமையுடன் புகன்
றதும், வேடன் தவசியைக் குடிசையில் சயனிக்கச்சொல்லி
இல்லாளை நோக்கி "நாமிருவரும் புறத்தே நின்று காட்டு
மிருகங்களால் முனிவருக்கு யாதொரு தீங்கும் நேரிடாது
காத்திருப்போம்" என்றான். அம்மூவரும் படுத்துறங்கப்
போதுமான விசாலமுள்ளதல்ல அக்குடிசை இருவரே
இருக்க இடமுள்ளது. யோகியோ "பெண் பிள்ளையை

இராப்பொழுதில் வெளியே யிருத்துதல் தாமமன்று" என
னும், ஆத்தன் தன்மனைவியை அக்குடிசையில் தூங்கச்
செய்து, துஷ்டப்பிராணிகளால் இருவருக்கும் எவ்வித
இடையூறும் நேராவண்ணம் வில் அம்பு முதலிய ஆயுதங்
களுடன் வெளியே நின்று விழித்திருந்தான். அக்குடிசை
யினுள் ஆத்திகத்தினையிலும் யோகி யோகத்திலும் இரு
ந்தனரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? அறிவிற்சிறந்த
ஆன்றோர் அடாது செய்வரோ? செய்யார்! செய்யார்! நசி
சியில் பெரும்புலி யொன்று வந்து ஆத்தனை ஆசையுடன்
பக்ஷித்துச் சென்றது. அந்தோ! பாவம்! நன்மைசெய்தா
ருக்குத் தீமையுமா விளையுமோ? எல்லாம் ஈசன் செயல்!
சூரியனுதித்ததும் யோகி, ஆத்தன் புலிக்கிரை யானதை
அறிந்து சிந்திக்கிடக்கச் சின்னங்களால் உணர்ந்து, தனக்கு
உள்ள இடங்கொடுக்கக் காரணத்தால் மாண்டதைத் தெ

தது நினைக்கு மிகத்துயரம் பரிதாபப்படுகையில், ஆகுதி
வந்து "ஐயமீர்! வரும் விதி வழியில் தங்குமா? விதி
யின் பயனை என் கண்ணாலே இறந்தவன் மெனினும், ஒப்பற்ற
அந்தணனுக்கு உதவி செய்தற் பொருட்டு ஆவி துறந்த
என் பர்த்தா புண்ணிய லோகம் சேர்வார் என்பதற்கு ஐயமு
ண்டோ?" என்று தவசியைச் சமாதானப்படுத்தி, அவித்
துணைவனுடன் தன் கணவனுடன் தானும் நெருப்பினை யடை
தல் வேண்டுமென்று பெருமகிழ்வுடன் தீக்குளிக்க யத்
னித்தாள். தன் புருஷன் இறப்பதற்கு முக்கிய காரண
பூதமாயிருந்த போதிலும், ஏராளவும் இருஷியின் மீது
சலித்துக்கொள்ளாது அவர் மனம் குழையாமல் பதில்
விதத்தைக் ஆழ்ந்து யோசிப்பின், மற்றப் பெண்களுடன்
இவளையும் ஒரு பெண் என்று சொல்லுவதா?
பெண்களுக்கெல்லாம் கண்ணெனத் தகும் பெண்மணி

பன்றோ இவள்? சில பெண்கள் புண் எனப் பெயர் எடுக்கி
றனரே. பரிதாபம்! பரிதாபம்! ஆகுதியின் கலங்கா
நிலைமையையும் அறிவையும் கண்டுகளித்த ஈசன் பிரத்திய
க்ஷமாய்ப் "பெண்ணே! நீயும் நின் கணவனும் செய்து
வந்த நல்வினைப்பயனால் அடுத்த ஜன்மத்தில் நீ விதர்ப்ப
தேசத்து அரசன் குமாரி தமயந்தியாகத் தோன்றுவை. உன்
கணவன் நிஷததேசத்து ராஜகுமாரன் நளனாகப்பிறந்து
இப்பேருலக முழுவதையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆளுவான்!
இதோ நிற்கும் யோக புருஷன் இப்பிறவியில் உங்கள் கூட்
டுறவைப் பிரித்த நிமித்தத்தால் அடுத்த பிறப்பில் அன்
னப் பறவையாய் வந்து உங்களிருவருக்கும் தூது நடந்து
மணவினையை முடித்து வைப்பான். அப்பால் உங்கட்கு

வேறு பிறவி யிலலே நிசசயமாய முததி பெறுவீா" எனறு திருவாய மலாநதருளிமறைநதனா ஆதுகேயும அடஙகா மகிழநதது அககினிப பிரவேசஞ செயதனள. பினனா நமபெருமானருளிய படியே மூவரும முறையே நளன, தமயநதி அனனமாகத தோனறி அளவிலா ஆனநதததுடன வாழநதனா

5-வது கதை. இல் வாழ்க்கை.

திருக்குறள். பழியஞசிப பாததூ ணுடைததாயின வாழககை
வழியெஞச லெஞஞானறு மில

பரிமேலழகா உரை:—பொருளைச செய்யுமகால பாவததிறகு அஞசி ஈட்டி, அபபொருளை இயலபுடைய மூவர் முதலாயினோாககும தெனபுலததாா முதலிய நால வாககும பகுதது, தான உணடலை ஒருவன் இலவாழககை உடைததாயின, அவன வழி உலகதது எஞஞானறும நிறறலலது இறததலிலலை.

குறிப்பு —பாவததான வநத பொருளைபபகுததுணணின, அறம அபபொருளுககு உடையவன மேலும, பாவம் தனமேலுமாய நினறு சநததி குறையுமாகலின, அவைவரும அறநெறியிலேயே பொருளைததேடி அதனை மேற் கணடபடி பகுததுணணின அவன சநததி விருததியாகும்

உதாரணம:—பொனனாட்டினும பொலிவுடன விளஙகிய மகாநாடு நம பரதகணடததின வடபாகததிலுளளது அநநாட்டின திலகமபோல விளஙகி வந்தது புஷ்பபுரி யெனனுமொரு பட்டினம அநநகரினகண அருமறையோா நறதலததில அவதரிததிருநதாா சுநதர சாமா எனபவா. அவா இளமையிலேயே அநதணாகதரிய சகல கலை

கலையும் தக்க ஆசிரியனையடைந்து கற்று கல்விக் கடலைக் கரை கண்டவர் என யாவராலும் நன்கு மதிக்கப் பெற்றிருந்தார். அன்பு, அருள், அடக்கம், வாய்மை பொறுமை என்னும் குணங்களைப் பூஷணமாகக் கொண்டவர். இத்துணை ஏற்றமிருந்தும் அனைவரும் கண்டு பரிதபிக்கும் வண்ணம் தாரித்திரம் என்ற மூதாட்டி தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டனள் அம்மறைவலோனை "பல்லான்ற கேள்விப் பயனுணர்வார் பாடழிந்து, அல்லலுழப்ப தறிதிரேல்—தொல்சிறப்பின், நாவின் கிழத்தியுறைதலாற் சேராளே, பூவின் கிழத்தி புலந்து" என்னும் பண்டை மொழி பொய்க்காதன்றோ? அவ்வேதியப்பிரான் வறுமையால் பீடிக்கப்பட்டும் 'அறமெனப்பட்டதே இல்வாழ்க்கை' யாதலின், தக்க பருவத்தில் ஓர் பெண்மணியை நாடி மணந்தனர் இனி இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்த தனம்வேண்டியதைக் கருதி, அந்நகரிலுள்ள பார்ப்பனச்சிறார்க்கு வேதமோதுவித்தலை ஜீவனோபாயமாகக்கொண்டு, அதிற்கிடைத்த தனத்தை அனந்தமெனப் பாவித்து, இல்

வாழ்வான் அவசியம் செய்யவேண்டிய தொழிலாம் இயல்புடைய மூவர்க்கும் [illegible] உதவிபுரிந்து, தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல் (சுற்றத்தார்) என்ற நான் கிடத்தும் நடக்கவேண்டிய அறநெறியையும் இயற்றி, [illegible] வாழ்ந்து வந்தார். காலக்கிரமத்தில் அழகே வடிவெடுத்தது போன்ற புத்திரனொருவனை யடைந்து, அம்மைந்தனுக்கு [illegible] சர்மா வெனும் நாமஞ்சூட்டி, [illegible] வண்ணமுமாய் வளர்த்து [illegible] பருவத்தில், [illegible] வித்தை

யிர் தானைப் பிருதி விதியால் [illegible] அறிகுறி
களைக் கண்டு, [illegible] புசிக்கப் பிறந்தது
பூனையாய்ப் போகுமோ? [illegible] ஆகிய
அதிதியொருவர், சாலையின் [illegible]
தனர் [illegible] பூசனைபுரியும் சுந்தரர்,
அன்று பூசைக்கு [illegible], பலாயனை விளி
த்து அபிஷேகத்திற்குப் [illegible] பெண்ணும் [illegible]
குச் சென்றவர் இன்னும் திரும்பி வரவில்லை என்றனர்
அந்நங்கை உடனே அருகமர் திலகர் தன்னருமைப்
புதல்வனை நோக்கி, "குழந்தாய்! காலையில் மேய்ச்சென்ற
பசு இதுவரை வீடுவந்து சேரவில்லை ஆதலின் சீக்கிரமே
சென்று அழைத்துப் பார்த்து வா" என்றனர். மைந்தனும் கடுகி
நடந்து பசுவைத் தேடி ஓட்டி வருகையில் வழியின் இரு
மருங்கும் நிறைந்திருக்கும் பசும்புற்களைக் கண்ணுற்று,
ஆவின் கன்றுக்கு அளிக்கத்தக்கும் புல் உள என அத்
னைச் சேகரித்திருக்கும் [illegible] விருந்தாக
வந்திருந்த அதிதி, [illegible] பக்தி சிரத்தையைப்
பார்த்துப் பார்த்து ஆனந்தித்திருக்கையில் திடீரெனக்
கயவனின் சொல்லொன்றைக் கேட்டு "ஐயோ! என் செய்

வேன்? தம் பொருளென்ப தம்மக்கள் என்றபடி இவ்
வந்தணனுக்குச் சிறந்த செல்வமாக உள்ள ஒரேயொரு
குழந்தை, அப்பையல் சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் ஒரு
நாகத்தால் ஆவி [illegible] எனத்தோன்றுகிறதே! அகா
லத்தில் தன் புதல்வனிழந்த பாதகிக்கு [illegible] இவ்
[illegible] அதிருஷ்டத்தைக் காணேமே
ஆயினும், அந்தணர் அதிசீக்கிரமே புத்திர சோகத்தால்
பிராணவியோகம் [illegible] நிச்சயம் இதுவும் முன்வினையின்

பயமேனு? செய்வேம்!" என்றேங்கி யிருந்தனர் சந்
தோஷ சாகரமாயிருப்பின் எவருந் தம் சொல்ல மனங்
கூசாது இத்தகைய சம்பவத்தை வெளியிட எங்ஙனம்
துணிவார் அதிதி? ஆதலின் வாளாவிருந்தார் என்றே
சொல்லவேண்டும். பிராண வாயுவென ஆசையுடன் இளம்
புல்லைப் பிடுங்குகையில் கவறி அருகேயிருந்த துளசிச்
செடியைப் பறித்துவிட்டான் தான் பிடுங்கியது துளசி
யென்று தெரிந்தும், அறியாமற் செய்த பாபத்திற்கு மேத்
தவும் பிராந்தி. இனி வருந்திப் பயனில்லையெனத் தோன்று
பூஜா கிரியமாக அத்துளபத்தை உபயோகித்தல் உயர்
வுடைத்து என உன்னி, முன்னர் தான் சேர்த்து வைத்த
பூவுடன் விட்டோக்கித் திருமாலினை துளசிச்செடியைப்
பிடுங்கிய அக்கணமே காலனுக்கு பாலன் ஆயுளைக் கவர
வேண்டி, கருநாகத் தடியிலுருவமாயிருந்தனன் என
றும் கட்ராஜன் துளசியைப் பூஜைக்காக எடுத்துச்
செல்வதைக் கவனித்து, வீட்டு சேர்ந்தும் திண்டுவோ
மென அச்செடியிலேயே மறைந்தது கருநாகம் ஒவ்
வொருவரும் உயிர் துறக்கும்பொழுது பாம்பு கடித்திறந்
தான், சுரத்தால் மாண்டான், பிளவைதோன்றி ஆயுள்
முடிந்தான் என்று பலவாறுன காரணங்கள் ஏற்படுகின்றன.

ஆகவே, அனைவர் உயிரையுங் கவர்ந்து செல்லும் தென்றி
சைத் தலைவன், ஏதேனுமொரு வியாஜத்தைக்கொண்டு
உயிர்பருகி வருகின்றான் என்பது நம்முன்னோர் கொள்கை
யாக, ஈசனுக்கு வந்தனை வழிபாடியற்றியிருக்கும் சுக
தாருக்கும் பூஜை நடுவே சிற்சில அபசகுனங்கள் தென
பட்டன. அதனை யாழ்ந்தறிந்த சாமர் ஏதோ மகத்தான
துக்கம் சம்பவிக்கும் என்றுணர்ந்தும், "எல்லாம் வல்ல

இறைவனுள்ளன, நமக்கேன் கவலை? வருவது வந்தே தீரும்" என ஒருவாறு தன் மனத்தையடக்கி மைந்தன் வருகையை நோக்கியிருந்தார். நடராஜன் புலனுக்கடனே இல்லமடைந்தான். உள்ளே நுழைந்ததும், சிறுவன் எப்பொழுது சுமையைக் கீழே விழ்த்துவான் என்று கருநாகம் தன் தலையைத் தூக்கி நாவை நீட்டிக்கொண்டிருந்தது அதனையுற்று நோக்கிய வேதிய அதிதி 'கோ' வென்றலறினார். இவ்வழுகுரலைக் கேட்ட சுந்தரரும் அவர் மனைவியும் 'விருந்தினருக்கு யாது கேடு விளைந்ததோ' வென ஓடி வந்தனர் தன்னைக்கண்டதும் பேரிரைச்ச லிட்டழும் அதிதியைக்கண்டு பிரமித்து நின்றான் நடராஜனும் அதிதியின் அழுகையை ஆற்றமுயன்ற சுந்தரர் சிகிச்சையெல்லாம் விழலுக்கிறைத்த நீர்போலாயினவேயன்றி வேறில்லை. ஓயாது கதறும் புதிய வந்தனனது குரலைக்கேட்ட அக்கம் பக்கத்தார் பலரும் பரபரப்புடன் வந்து கும்பு கூடினர் அதிதியின் அழுகைக்குக் காரணம் யாதென அறியமுடியாத அனைவரும் ஒருவர் முகத்தை யொருவர் பார்த்து இன்ன செய்வதென்று தோன்றாது தியங்கி நின்றனர். அக்காலை அருகுள்ளார் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் கருநாகம் சிறுவன் சிரசினின்றும் சரேலென உடல் வழியாயக் கீழிறங்கி விரைந்தோடியது. அப்பொழுதுதான் அதிதியின்

அழுகைக்கு ஆதாரத்தை யுணர்ந்தறியலானார் பலரும். உடனே "சுந்தர! நினது மகன் ஆவி இன்றோடு முடிந்திருக்க வேண்டும் ஆயினும் நீ இதுவரை பாவவழியில் பொருள் தேடாது பார்ப்பனர்க்குரிய மறையோதுவித்தலினால் கிடைத்த ஊதியத்தைக்கொண்டு, இவ்வாழ்க்கையை எள்ளளவும் குறைவின்றி விதிப்படி நடத்திவந்தாயாதலின் உனதருமைப் புதல்வன் உயிர் பிழைத்தான். இனி உன் சந்ததியார் எக்காலத்தும் அழிவின்றி செழிக்

காலம் நலத்துடன் வாழ்ந்து வருவர்" என்றோர் அசரீரி அந்தரத்தினின்று கிளம்பியது. கவுளியின் சொல்லால் நடராஜனுக்கு நேரிடும் தீங்கினைக்குறித்து ஏங்கியிருந்ததையும், பின்னர் மைந்தன் முடிமீது நாகத்தைக் கண்டு புலம்பியதையுங் கூறினர் அதிதி இதனைக் கேட்டறிந்த அங்குள்ள பலரும் சுந்தர சாமாவின் இல்வாழ்க்கைத் திறத்திற்கு வியந்ததும், அதிதியின் பரிதாபத்திற்குப் புகழ்ந்ததும், நடராஜனது புத்திகூர்மைக்கு உள்ளங்களிகூர்ந்ததும் பரமனது கருணைத்திறத்திற்கு ஆனந்தித்ததும் தங்கள் தங்கள் அகத்திற்கு ஏகினர். அப்பால், சுந்தரசாமா குறையுடனிருந்த ஈசனது பூசனையை நிறைவேற்றி அதிதிக்கு அறுசுவையுண்டி யளித்து, தானும் உண்டு என்நாளும் இல்லறத்தை இனிது நடத்திச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

6-வது கதை. வாழ்க்கைத்துணை நலம்.

திருக்குறள் தெய்வந்தொழா அள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப்பெய்யு மழை.

பரிமேலழகர் உரை:—பிறதெய்வந் தொழாது தன் கொழுநனைத் தொழாநின்று துயிலெழுவாள் பெய்யென்று சொல்ல மழை பெய்யும்.

குறிப்பு:—தன் கணவனே தெய்வமெனக் கொண்டு அவனது பணிவிடைகளிற் குறைபாதிருந்து வரும் பெண்மணிக்குத் தெய்வமும் ஏவல் செய்யும்

உதாரணம்:—பூவுலகில் பலலாயிர மாண்டுகளுக்கு முன்னர் மௌத்கல்யன் என்னுமோர் முனிவர் இருந்தனர். அவரது அருமைப் பத்தினி நாளாயணி என்பாள் அந்நங்கை தன் கணவனைக் கைக்கண்ட தெய்வ மெனப் பாவித்து அப்பதிக்குப் பணிவிடை புரிதலே ஈசனுக்குப் புரியும் பூசனை யெனக் கொண்டு அனவரதமும் கண்கேளவன்

மனமகிழும் வண்ணம் நடந்து வந்தனளேயன்றி இக்காலத்து நாரியர்கள் சிலரைப் போல் கோவிலென்றும் குளமென்றும், தேரென்றும், திருவிழாவென்றும் கண்டபடி மனம் போன போக்கெல்லாம் போகாது கொண்டான் குறிப்பறிவாள் பெண்டாட்டி என்னும் முதுமொழிக்கோர் அத்தாட்சியாய் விளங்கி வந்தனள். இவ்வாறு நாடும் ஊரும் நனி புகழ்ந்தேத்த ஒழுகி வரும் மங்கையர்க்கரசியின் கற்பின் உறுதியையும், அன்பின் நிலையையும் சோதிக்கக் கருதிய முனிவர் பிரான், மிகுந்த குஷ்ட நோயும் அது காரணமாகச் சிதைந்த வடிவமும் மிக்க கிழத்தனமும் எக்கிமிஷமும் பெருங்கோபமும் உடலில் துர்க்கந்தமு முடையவராகத் தன்னைக் காட்டி வந்தனர். இங்ஙனம் மௌத்கல்யர் பலவாறு கொடுமை செய்யவும் அதனையல்ல தன் பாத்தாவின் பக்கல் அன்பு சிறிதும் குறையாமல் பலவகைத்தான உபசாரங்களையும் வழுவாது இனிய முகத்துடனும் அன்பு நிறைந்த மனத்துடனும் இயற்றி வாறு முறைப்படி அவர் உண்டு மிகுந்த எச்சிலைத் தேவாமிருதமெனக் கருதி அதனையே உண்டு வாழ்ந்திருந்தனள். ஒரு நாள் வழக்கப்படி அவர் உண்ட கலத்தில் அவரது கைவிரலொ

ன்று அற்று விழுந்து கிடக்கக் கண்டு கிஞ்சித்தேனும் அருவருப்புக் கொண்டனளோ? இல்லை யில்லை! அவ்வுணவை அறுசுவையுங் கலந்த உண்டியென மதித்து உண்டனள். இம்மட்டோ அம்மாது தன் கொழுநன்மாட்டுக் கொண்ட அன்பு? மேலும் தன் புருஷன் மஞ்சமடைந்ததும் அவரது அடி வருடல் முதலிய சைத்தியோபசாரங்கள் பலவும் பண்ணி அவர் துயின்றபின் தான் துஞ்சி அவர் கண் விழித்து எழுமுன்னரே யெழுந்து அவர் யாது பணிப்பரோ என எதிர் பார்த்திருப்பாள். "கொண்ட கணவன் குரூபியேயானாலும், பண்டுதான் செய்தபலன் எனவே

கண்டு கொண்டு, குற்றமென எண்ணி மனங்கோணாது
அவன் பணியைப் பற்றி மிகச் செய்வாள் பரிந்து" என்ற
தனிப்பாட்டுக்குத் தானே இலக்காயிருந்தனள் இங்ஙனம்
கற்புடைய மங்கையாக எல்லாம் அணி போன்று விள
ங்கிய நாளாயணியின் மனவுறுதியை இனியும் பரீட்சித்த
றிய வேண்டுமென ஆவல்கொண்ட அருந்தவசி ஒருநாள்
தன் மனைவியை விளித்து "மாதே! வேண்டிய சிறந்
பத்தினி விலையின் பொருட்டு வழங்கிவரும் மடந்தையின்
வீட்டிற்கு என்னைத் தூக்கிச்செல்லவேண்டு" மென விரு
ம்ப, அவ்வாறே அப்பெண்மணி தன்கணவனை ஓர் கூடையி
லிட்டுத் தலையின் மீது சுமந்து சென்று திரும்பிவரும்வழி
யில், சிறு பிள்ளையாயிருக்குங்கால் பொன் வண்டின்
உடலகடுவே சிறிய குச்சி யொன்றைச் செருகிய வினையின்
பயனால், திருடர்களுக்கு உடந்தையாயிருந்தன ரென்று
குற்றஞ் சாட்டப்பட்டுக் கழுவி லேற்றப்பட் டிருந்ததனால்
மிகுந்த தொல்லையுடனிருந்த மாண்டவிய ரென்னும்
மஹரிஷியின் காலில் அக்கூடை தாக்க அதனால் கோபம்
மூண்ட மாண்டவியர் "பெண்ணே! முன்னமேயே கழு

முனையில் பாதித்துக் கொண்டிருந்த என்னை இப்பொ
ழுது நின் கூடையினால்தாக்கி பரமவாதனைப் படும்படி
செய்தாயாதலின் பொழுது விடிந்ததும் நீ அமங்கலியா
க் கடவை" என்றிட்டார் சாபம். அக்கொடிய சாபத்
தைச் செவியிலேற்ற நாளாயணி "அந்தோ! இதுகாறும்
கொண்டவனே கடவுளென எண்ணி அனவரதமும் பணிவி
டைகளில் குறையா திருக்கும் எனக்கோ இச்சம்பவம்
நேர்வது! மிக்க இருள்மூடி யிருந்ததனால் மனமறியாது
கூடை அவர் காலிற்பட்டது அதை நோக்காத அந்த
ணர் மிக்ககொடிய சாபத்தை விதித்தனர். என் செய்வே
னெனப்" பெரிதும் வருந்தி முடிவில் "யான் இது வரை
யில் உத்தம பத்தினியா யிருப்பது உண்மையாயின்

பொழுது விடியா திருக்கக் கடவது" என்று நாளும் சபித்து வீடு சேர்ந்தனள். எப்பணியால் காதலர் இன்புறுவரோ அப்பணியால் காதலரை அக்கணமே யன்புறுத்தி ஒப்ப மனக்குழையும் வண்ணம் மகிழ்விக்கும் பத்தினிப் பெண்டிர் வார்த்தை பொய்க்குமோ? வேதம் பொய்த்தாலும் நாதனருள் பொய்த்தாலும் கற்புடைய மங்கையர் சொல் பழுதுறாதலின் நளாயனியின் கட்டளைக்கஞ்சிய கதிரவனும் தன் கிரணங்களைக் காட்டாது மறைந்தனன். உடனே தேவர் பலர் ஒன்று கூடி சூரியனையடைந்து ஏன் உதயமாக வில்லையென்று வினவ, "என்னாலாவ தொன்றுமில்லை. பதிவிரதா ரத்தினமாகிய நளாயனியின் கட்டளையை மறுக்க வல்லேனல்லேன்" என்றுரைத்தான் தினகரன். அக்கணமே சுரர்கள் யாவரும் கற்புக்கனி கலத்தைக் கிட்டி வேண்ட, அம்மாது சிரோமணி "சூரியனுதயமாயின் நான் மாங்கல்யம் இழக்க வேண்டி வருமே" எனப் பதிலுரைத்ததும் தேவதைகள் மாண்டவியரை

யடைந்து அவர் சாபத்தை மாற்றி, பின்னர் நளாயனி யிட்ட சாபத்தை நிவர்த்தி செய்தனர். பின்னரே பொழுதும் விடிந்தது. உடனே தேவர்கள் மௌத்கல்யமுனிவரது பத்தினியின் கற்பின் திறத்திற்கு மெச்சி மனமார வாழ்த்திச் சென்றனர். பிறகு, மௌத்கல்யர் தன்மனைவியின் கற்பையும் அன்பையும் கண்டுகளித்து தன் விகார வடிவத்தைமாற்றி அவளை யன்போடு கொண்டாடி "மின்னே! உன் கற்பினுக்கு அருந்ததியும் ஒவ்வாள், நீ என்பால் வேண்டும் வரம் யாது?" என்றதும், "நின்னையும் எக்காலத்தும் பிரியாதிருப்பதே எனக்குத் தாங்கள் அளிக்கும் வரம்" என்றனள். முனிவரும், அவ்வாறே யாகுக, என்று அருள் சுரந்தனர். பின்பு அவ்விருவரும் பூவும் மணமும் போல் பெருமையுடன் வாழ்ந்து வந்தனர். அந்நாளாய

ணியே மறுபிறப்பில பாண்டவரது பததினியாய் விளங் கிய பாஞ்சாலி.

7-வது கதை. புதல்வரைப் பெறுதல்

திருக்குறள். மகனறந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
என்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்.

பரிமேலழகர் உரை:—கல்வி யுடையவனாகிய தந்தைக்கு, மகன் செய்யும் கைம்மாறாவது, தன் அறிவும் ஒழுக்கமுங் கண்டார் இவன் தந்தை இவனைப் பெறுவதற்கு என்ன தவஞ் செய்தான் கொல்லோ என்று சொல்லுஞ் சொல்லை நிகழ்த்துதல்.

குறிப்பு:—பிதா நம்மீது அன்பு கொண்டு அரும்பாடு பட்டு கல்வி கேள்விகளில் நம்மை மேம்பாடுடையவராகச் செய்கின்றனர். அதற்குப் பிரதியாக நாம் அவருக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரம் யாது? என்னிலெனின்

நமது அறிவு, ஒழுக்கம், தந்தைக்குச் செய்யும் வழிபாடு இவைகளைக் கண்டார் அனைவரும் " இத்தகைய பிள்ளையை யடைதற்கு இவன் தந்தை என்ன தவஞ் செய்தனரோ " என்று கூறும் புகழினை நிலைநிறுத்துதல் வேண்டும்

உதாரணம்:—பூர்வம் சந்திரகுல மன்னர்களெல்லாம் திலகம்போல விளங்கிவந்து தன் வன்மையால் இப்பாரத கண்ட முழுவதையும் தன்னடிப்படுத்தி மநுநீதி பிறழாது செங்கோல் செலுத்தி வந்தான் சந்தனு வென்பான் அவ வேந்தன் சிறிதுகாலம் தேவகன்னியாம் கங்கையை மனைவியாகப் பெற்று, அவளிடம் இன்பமெய்தி வந்தும் முன்னை வினையின் பயனால் அக்கங்கையைப் பிரிய நேர்ந்தது.

ஆயினும் அம்மட்டத்தைவிட்டமாக, தேவி விரதன் என்னு
மோர் ஆண் மகவை யடைந்தான். அம்மதலை, மழுப்படை
யைத் தரித்த காரணத்தால் பரசுராமனென்னப் பெயர்பெ
ற்ற பரமனையடைந்து படைக்கலப் பயிற்சி பெற்று ஆசானி
னிலும் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றான். அஸ்திர சஸ்திரப் பயிற்
சியில் அரசர்க்குரிய அறிவு, ஆண்மை, மெய்வலி, தீரம்,
வீரம் முதலியன ஒருங்கே அமையப் பெற்ற தன் மைந்
தனை நோக்கி மனமகிழ்ந்தான் சந்தனுவும். பகைவர்களும்
வந்து வணங்கி வலுவில் பகுதிப் பொருள் செலுத்தும்
வண்ணம் அத்தனைப் பெருமிதத்துடன் தானும் தன் மக
னுமாக வாழ்ந்துவரும் நன்னாளில் ஒரு நாள் மன்னவன்
தன் புதல்வனுக்கு இளவரசுப் பட்டஞ் சூட்டி வேட்டையி
னிமித்தம் காடு சென்றான். அக்கானகத்து அலைந்து திரி
யும் துஷ்ட மிருகங்களைக் கொன்று குவித்த களைப்பினால்
நீர்வேட்கைகொண்டு காளிந்தி நதிக்கரை சென்று நீர்
பருகி, அவ்வாற்றின் கரையில் இடப்பெற்ற கூடாரத்
தில் சிறிதுநேரம் அயர்ந்திருந்தான் சந்தனு. அக்காலை

மிகுந்த பரிமள மொன்று ஒல்லெனப்பரப்ப, பார்த்திப
னும் "இதுகாறும் நாம் இத்தகைய அரிய கந்தத்தை
அனுபவித்தோமில்லை. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வா
சனை போலுமிது. இது எவ்விடமிருந்து வருவதென்
பதை யறிய, ஆவலுண்டு அந்நாற்றம் கமழுந்திசையே
நோக்கிச் செல்லாநிற்க, ஒரு பெண்மணியைக் கண்டனன்.
கண்டதும் அக்காரிகையின்மீது காதல்கூர்ந்து, "பெண்
ணே! யார் நீ? உன் பெற்றோர் யாவர்?" என்றனன்
மையல்பூத்த மன்னவன். நாணமென்னும் பேரணியைக்
கொண்ட அப்பெண்பாவை உடனே தலை சாய்த்து "வேந்
தே! இத்துறையில் வருவோரைப் படகிலேற்றி அக்கரை
சேர்க்கும் தொழில் பூண்டான் என் தந்தை" எனப் பணி

வுடன் புகன்றனன். அச்சமயம் படவோட்டியும் இறை வன் பக்கம் அணுகி அடிமலர் பணிந்து நின்றான். இனி அர சன் தன் உள்ளக்கருத்தைத் தேர்ப்பாகனுக்குணர்த்த, அப்பாகனும் பரதவர் பதியைக் கிட்டி "அவனியாளும் வேந்தன் நின் மகளை மணம்புரிய விரும்பினன். இது நின் பெருந்தவமோ! உன் குலத்தோர் புரிந்த தவமோ; அன் றேல் நின் புதல்வி செய்த தவமோ? அறியேன்." என்று ரைத்தவளவில், அப்படவோட்டி "ஐய! பூருவின் மரபிற் பிறந்த கோமகன், தாழ்குலத்தில் உற்பவித்த என்மகளை மனைவியாக இச்சித்தல் மேருவையும் அணுவையும் நிகர்க் குமாறொக்கும்; என் குமாரியின் பாக்கியமே பாக்கியம், ஆயினும் நம் பார்த்திபனுக்குப் பகீரதிபட்டமாகத் தோன் றிய தேவவிரதனுள்ளன். அவ்வரசிளஞ் சிங்கத்திற்கே அர சுரிமை யுரித்தாகும்; என் மகள் பயக்கும் பிள்ளை யாது பேறு பெறக்கூடும் என்பதே என் யோசனை" என்பதி லளித்தான்.

இக்காலத்தில் பெற்றோர் சிலர் தங்கள் பெண்களுக் குப் புருஷன் என்று ஒருவன் கிடைத்தால் போதுமெனக் கருதி, வரன் குருடோ, செவிடோ, கிழமோ எனக் கிஞ்சித் தும் யோசியாதும், தம் மகளின் கதியையும் அவளுக்குத் தோன்றும் மைந்தர்களது விதியையும் எள்ளளவும் சிந்தி யாமலும், பெண்ணிருக்கப் பெண்கொடுத்துப் பின்னர் அந்நிக்கற்ற குழந்தைகள் 'ஐயோ! நந்தாய் தந்தையர் படுகுழியில் தள்ளுவது போல நம்மை இப்பாடுகளுக்கு உள்ளாக்கினரே" என்று வருந்தும் படி செய்கின்றனரே! அந்தோ பெரிதும் பாவம்! இது பற்றியன்றோ, தன் கஷ் டம் சகித்தாலும் பெண் கஷ்டம் கண்டு சகிக்க முடியாது என்னும் பழமொழியும் வழங்கலாயிற்று!

பிறகு, படவு செலுத்துவோன் கூறிய மொழி மார்

இடையே வேல் பாய்ந்த புண்ணில் ஆம்பெரும் புழையில் கனல் நுழைந்தாலெனச் சந்தனுவின் செவியிற் புகுதலும் ஒன்றுந் தோன்றாது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னும் படி கட்டைபோற் கிடந்தான். கிருஷ்ண பக்ஷத்துச் சந்திரனைப்போல நாளுக்கு நாள் மனோவியாதியால் சந்தனுவுக்கு உண்டாகும் மேனி வாட்டத்தைக் கண்ணுற்ற தேவவிரதன் தன் தந்தையின் வாட்டத்தின் காரணத்தையறிய விரும்பி அடுத்தடுத்துத் தன் பிதாவை வினவியும், அவர் எதுவும் உரையாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தமை கண்டு கடைசியில் சாரதியின் மூலமாய்த் தன் பிதாவுக்கு நேர்ந்த சோகத்தை யறியலானான்.

கேட்டறிந்ததுதான் தாமதம். அக்கணமே கடற் புறத்தரசைக்கண்டு மிகுந்த ஆதரவுடன் அவனைநோக்கி "நீயே யெனக்குப் பாட்டன், என்னைப் பெற்றெடுத்தாள் பாகீரதியல்லள், நின்மகளே என்றன்னை இன்றுமுதல், என்

தாயாம் நின் குமரிபால் தோன்றும் பிள்ளைகளே என்று தம்பியர் என்னத்தடையுமுண்டோ? இக்கடல் சூழ்ந்த ஞாலமுழுவதும் என் தம்பியர் ஞாலம்! இனி நீ நாடுவ தென்? இக்கணமே நின்மகளை நிருபனுக்கு மணவினை நேர்வாய்" என்றியம்பி "இதோ இங்கு நிற்கும் மாந்தர் பலரும் தேவரனைவரும் நான் இதுபொழுது ஏற்கும் விரதத்தினை யறிவாராக! அஃது யாதெனில், என்னுயிர் என்னுடலைவிட்டு நீங்குமளவும் நான் மணவினையை இச்சியேன். அதுவுமன்றி இவ்வுலக இன்பத்தை இன்று முதல் வெறுத்தேன். இது சத்தியம்! சத்தியம்!! புத்திரப்பே றில்லாதார் நரக மெய்துவர் என மூதோர் சொல்லும் மொழி என்னிடம் பொய்த்துப் போகும். ஏனெனில் யான் எந்தை பொருட்டு இவ்விரதம் மேற்கொண்டேனாதலின். நான் நற்கதிசென்று சேர்வேனென்பதற்கு ஈஷத்

தேனும் ஐயமில்லை." என்றின்னதுஞ் சொன்னான். யாவ
ரும் செய்தற்கரிய சபதத்தைக் கூறிய தேவ விரதனை
மனிதர் புகழ்ந்தேத்தினது ஒருபுறமிருக்க, தவ முனிவ
ரும் தேவரும் மற்றுமுள்ளோரும் உவகையுடன் ஆசி
கூறிப் பூ மழை பொழிந்தனரென்றால் அவன் பூண்ட விர
தத்தின் மேன்மையை எடுத்துச் சொல்லச் சுலபமாகுமோ?
இக்காரணம் பற்றி அன்று பீஷ்மன் என்ற பெரும் பெய
ரும் பெற்றான். பின்னர் தெய்வீக மணங்கமழ்ந்த கார
ணத்தால் பரிமள கந்தியென நாமஞ்சூடிய கன்னிகையை,
அவள் பிதாவுடன் பலரூம் அழைத்துச் சென்று தன்
தந்தையின் பக்கலில் நிறுத்தி, அவரது இருபாதமலரைத்
தொழுது நின்றான். அக்காலை குருகுலக்குரிசிலாம் சந்த
னுவுக் குண்டாயின அகமகிழ்ச்சிக்கோர் அளவில்லை. ஆத
லின் தன்னருமைப் புதல்வனை பார்புறத்தழுவி உச்சிமோ

3

ந்து உள்ள முருகி "மாண்புள்ள மைந்த! மக்கட்பேற்
றின் பெரும் பேறு முண்டோ? புதல்வர் தந்தையர்க்குத
வும் உதவியின் எனக்குப் பலகோடி மடங்கு உதவினாய்
நீ! பிதா பிள்ளைக்கு உதவும் உதவியில் ஒரு சிறிதும் உன
க்கு நான் உதவினேனில்லை. என்றாலும் என் மனக்கோளை
கண்டறிந்து அதன்படியே நடந்தாயாதலின் முட்டின்றி
நீ சுவர்க்கபதவி பெறுவை. அதுவும் நீ எக்காலத்து வேண்
டுமென விரும்புகின்றாயோ அக்காலத்தே சித்திக்கும். நீ
அவ்வாறெண்ணும் வரையில் காலன் முனைவரான் உன்
ஆவியைக் கவர" என்றோர் ஒப்பற்ற வரமளித்தான் சந்
தனு தன் மைந்தனுக்கு. பின்னர் படவோட்டி அரசகே
சரியை நோக்கி "அரசே! என் மகள் கேவலம் வலைஞர்
மாதெனக் கருதேல். அவள் தேவகன்னிகை, இது சத்தி
யமே" என்றுரைத்ததும், மன்னவன் மகிழ்பூத்து அப்பரி

மன்கத்தியைப் பரிவுடன் மணந்து சுகித்திருந்தான் நாள் பலகழிந்ததும், சந்தனுவுக்கு, சித்திராங்கதன், விசித்திர வீரியன் எனக்குமரர் இருவர் தோன்றினர் அப்பால விதிபால சந்தனுவும் விண்ணுலகேறினன். உடனே கங்கையின் புதல்வனாகிய பீஷ்மன் தன் வாக்கு பொய்க்கா வண்ணம் தன் தம்பியாக்கே முடிசூட்டினன். இனி காசி ராஜன் தன் புதல்வியர் மூவர்க்கும் சுயம் வரம் என்று ஓலையனுப்ப, அக்கணமே பீஷ்மன் புறப்பட்டுத் தன் தம்பியையும் இட்டுக்கொண்டு போய் காசிமன்னன் சபா மண்டபத்தையடைந்ததும், அங்கிருந்த மன்னர் பலர் குரு குலக் கோமான் கூறிய வஞ்சினம் மறந்தனனோ என்று ஐயமுற்றனர். எனினும் பீஷ்மன் சொன்ன சொல் தவறுவனோ? அக்காசிமன்னன் மகளாம் அம்பா, அம்பிகை, அம்பாலிகை என்ற மூவரில் மூத்தாள் சாளுவமன்னனை விரும்பியதனால்

அவளை வெறுத்து மற்றைய இருவரையும் தன் மெய் வலிபால தன் தம்பிக்கு மணமுடித்து, தான் பிரமசரிய ஒழுக்கத்தினராகவே யிருந்தனர் கடைநாளில் பீஷ்மாது பேரப்பிள்ளைகளாகிய பாண்டவரும், துரியோதனாதியரும் பகைத்துப் போர் செய்யும் பத்தாநாளில் பீஷ்மாது ஆக்மெங்கும் அம்புபட்டு உயிர் சோர்ந்திருக்கையில் தருமன் முதல் மன்னர் பலரும் திரண்டு வந்து, பீஷ்மரையணுகி, அவரது பராக்கிரமங்களை மனமார வாழ்த்தி முடிவில் " தந்தை யின்பம் எய்தற் பொருட்டு பிரமமச்சரிய தவமே இன்பமாகச் சிந்தை தெளிந்த ஞானச் செல்வா! செஞ்சேவகனே! முந்தை மரபுக்கெல்லாம் முதல்வா! உன்னை யொப்பார் யாவருளர் இப்பிறவியினில், என்றழுது தொழுத வளவில " மக்காள்! அஞ்சல! தொல்வினையை யாரே விலக்குவார். தேவராலு மாகாது." என்று அவர்

களுககு அறிவுறுததி, அசசமயம தக்ஷிணாயண காலமாத லாலும, உததராயண புண்ணிய காலததில இறப்பதுவே பெரும பாக்கியமென நமமுனனோர மொழிநதிருததலினு லும அவவுரையைக கடைபபிடிதது போகததால தன் உயிர் ஓடாவண்ணம நிறுததி, சூரியன வடபாலெய்து மள வும உயிரவிடேன் எனறிருநதனா. அவவாறே தக்ஷிணாயண புண்ணிய காலததில் தன் ஆவிநீக்கி உயர்பதவி யடைநதனர். பீஷ்மர் இததகைய மேன்மை பெறறது தன தநதைககுச செய்த கைமமாறின் பயனே யெனபதை நம் நேயர் ஙன்கறிவர்.

8-வது கதை. அன்புடைமை.

திருக்குறள். அன்பிலார் எல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு.

பரிமேலழகா உரை :—அனபிலாதார் பிறாககுப பயன படாமையின எலலாப பொருளாலும தமககே உரியா. அன்புடையார அவவாறனறேயனறித தம உடமபாலும பிறாககு உரியா

குறிப்பு:—தெயவச சிதமபர தேவா! உன சிததம திருமபி விட்டால பொய்வைதத சொபபனமாம மன்னர வாழ்வும புவியும எஙகே? மெயவைதத செலவம எஙகே? மணடலீகா தம மேடை எஙகே? கைவைதத நாடகசாலை எஙகே? இது கண மயககே!—எனற அமுதமொழிகளை அனபிலாதார அறியார. ஆதலினால, அவாகளிடதது எராளமான பொருளிருபபினும அதனைப பிறாககுஙகது பயன மரம உளளூரப பழுததது போலிராது, எனது, எனது

என்று தனதை இறக்கி, எச்சிற் கையாலும் காகத்தை ஓட்ட மனம் பொறார். அதுவுமன்றி, "கைக்குணைக்கிழங்கு, வாய்வேப்பங்காய்" என்றபடி இனிய சொல்தான் கூறுவரோ? கூறார். மனதிலாவது ஈரசிகதனை யுண்டோ? அதுவுமில்லையாதலினாலே தான், அன்பிலாதார் எவ்வித்த்திலும் பிறர்க்குப் பயன்படார். அன்புள்ளவரோ வெனில், தங்களது செல்வத்தாலும் பிறர்க்கு உதவி புரிந்து அவசியமாயின் தங்கள் உடல் உயிர் இரண்டையும் கொடுத்துப் பரம உபகாரிகளாய் விளங்குவர்.

உதாரணம்:—"நிலமகள் முகமோ திலகமோ கண்ணோ நிறைகெடு மங்கலநாணோ" எனப்புலவர்களால் புகழ்பெற்ற அயோத்திமா நகரின்கண் சிபி என்னும் அரசனொருவ

னிருந்தான். அவன் சூரிய குலத்தினன். தருமநூலின் நற்றுறையாவும் நன்குணர்ந்தவன். அறத்தினவேலி மன்னுயிரைத் தன்னுயிரெனக் கருதும் தயாளகுணசீலன். மனுநீதிப்படி ஆறிலொரு கடமையே குடிகளிடமிருந்து பெறுபவன். கதிரவனது ஒளிக்கதிர்க் கற்றை இனிதுபடியும் இப்பூமி முழுதும் அவனது தரும சக்கிரம் தடையின்றிச் செல்லா நிற்கும். முடிவாகச் சொல்லின் புலிப்போத்தும் புல்வாயும் ஒரு துறையில் நீருண்ண உலகனைத்தையும் ஆண்டுவந்தனன். ஒரு நாள் அவ்வரசன் தன் அந்தப்புரத்தின் பூங்காவனத்தில் தென்றலை வாங்க உல்லாசமாய் உலாவியிருந்தான். அக்காலை மிகுந்த வேகத்துடன் பயமேறாத்த உடலினதாய்ப் பறந்துவந்து துறங்கைப் புறவொன்று அம்மன்னவன் மடிமீதில் விழுந்தது. இறைவனே அப்புள்ளை யெடுத்துச் செய்மையினின்றும் பறந்து வருவதாலுண்டான வியர்வை நீரினைத் துடைத்துச் சற்றே இளைப்பாறியிருக்கையில் பெரிய பருந்தொன்று அவனெதிரில் அந்தரத்தினின்றும் வந்து, தெளிவான மானிட

வாக்கினால். "அரசா ஏறே! இது காலை தங்கள் ஆதரவினால் விருக்கும் புறவை யான் வெகு தொலைவினின்றும் துரத்தி வருகிறேன். இத் தொழிலினால் நான் மூன்றுபேரும் யான் உணவு கொண்டேனில்லை. ஈசன் எனக்கு இதைப் போன்ற சின்னஞ் சிறு பறவைகளின் மாமிசங்களையே ஆகாரமாக விதித்திருக்கிறாரேயன்றி வேறு எவ்விதத்திலும் இதற்கு மாறாக நியதி செய்திருப்பதாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை. இதுவுமன்றி, எங்கள் பகுப்பினர் பலரும் மாமிச பட்சணிகளென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். இந்த மணிப்புறவாம் எனது உணவினைத் தட்டச் செய்தல் தருமத்தின் வரம்புபோன்ற தங்களுக்கு அழகு

மன்று. ஆண்மையு மன்று. எவ்வகுப்பினரும் தத்தமக்குரிய தொழிலைச் செய்யாது பிறிதொன்றை விரும்பிச் செய்தல் முறையிலும் பிசகென்று தமது அழியாத நீதிநூல் காட்டக் கண்டே வாழ்ந்து வரும் என்போன்ற அற்பப் பறவைகட்கும் இடித்துத் தெரிவிக்கின்றது. எவ்விதத்திலும் அதனைமறந்து மாறுபட நடக்கும் அற்பச் கொக்கினையும் தமது ஆஞ்ஞாசக்கிரம் இது காறும் தண்டனை செய்யாது தப்பவிட்டதில்லை. ஆதலின் விருந்தினனாகிய எனக்கு யான் விரும்பி வந்த ஆகாரத்தினை அளிக்கப் பிரார்த்திக்கிறேன்" என்றுரைத்தது. இந்தவசனங்கள் ஒவ்வொன்றும் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையும் பொலிந்து விளங்கியதனால், மன்னவன் மனம் ஆநந்தத்தில் அழுந்தியது. பின்பு அந்தப் பருந்தை நோக்கி, "விருந்தாளியாகும் நினது பசிப்பிணியைக் களையச்செய்தல் இன்றியமையாப் பெருங்கடனேயாம். நின் துணவு மாமிசம் என்பதும் நான் நன்கறிவேன். இதுகாறும் நீ எடுத்துரைத்த வசனத்தை உத்தேசிக்கின் உன்னைப் புன்பறவை யென்று மதித்

தல் பொருநதாது உயாநத மனிதப பிறவி யெனறே உரைத்தல வேணடும. ஆதலின் நான கூறபபோதும மாற றததினைக் கவனிபயாய். உனனால இசசிககபபடும இபப றவை மிகவும சிறியதெனபது நான சொலலாமலே அமை யும. ஒருகால உனககு இபபுள உணவாகக கிடைககுமே னும, அதனை இறைசசி ஒர வேளைககனறிச சிறிதும மிஞ சாது இஃ தொனறை அருநதியதனால உனது ஆயுளின அளவுகாறும பசி யுபததிரவம நீஙகபபோகின்றது மிலலை. வழிகான் உணவிறகு மற்றொன்றைத தேடியே தீரவேண டும. இபபுறவோ எனனை இது சமயம அடைக்கலமா கத தெரிநதெடுததுக் கொண்டது. ஆதலின் எனனைத

தேடி யடைநத இபபறவையின துயரத்தைத் தவிர்க்காது, பகைவனுகிய உனனிடம சமயததிற காட்டிக்கொடுததல் மாபாதக மெனபதை நீயே நனகறிவை எனினும பசி ததாவககு உனககு உணவு நலகாது வாளா வனுபபுதல் அதனினும அநீதியாகும எனவே நினனால விருமபபப டும இப புனபுறவின மாமிசம ஒனறை யனறி வேறெதை விருமபினும இககணமே அன்புடன் அளிகக உடனபடு கிறேன ஆகவே, எனனை மகிழவிககு நிமிததம மற்றொ னறைத தெரிநது வேண்டுவாய " என்றான எவவுயிரும் காத களிநதா இராஜாதி ராஜன உடனே அபபருநது பாாகதிபனை நோககி " அணணால! மன்னுயிர்மீது தம கிருககும பெருஙகருணையின இதுகாறும தாஙகள புக னறவசனமே உளளஙகை நெலலிக கனிபோல உணாததி றறு அறஞசெயவாரைக காததருளி, அலலன செயவாரை அதடபடுததும அழியாப புகழ்கொணட தமது அறததி றலாழி உருளும எலலைககுள வாழும அறபக குடியாகிய அடியேன தமககு மாறு கூறும ஆறறலுடையே னுவதெ பபடி? தமது தனனீதியினை நோககியன்றோ ஞாலம

யாவும இனிமே வாழ்கினறது எனக்கு உணவளிகக ஒரு பபடுவீாகளாயின் அடியேன விருமபுவது அநத புறவினது எடையளவு தமது மதுர மாமிசநதான. இதனையும உதவாது என்னை வறிதே யனுபபுதல் தரும வேலியானோர்க்கு எததனையும உரிததனறு" என்று சற்றேனும் பயமில்லாது பகனறது. அபபருநதின வசனம ககோநிரனுக்கு அடஙகா வியபபை யுண்டு பண்ணியது என நாம் சொல்லவும வேணடுமோ? எனறுலும, அரசன் சிறிது போழ்தாவது காலநதாழ்ததனனே? அன்று! அனறு! உடனே பூபதி அவவனே யாகுக! என்று துலைக் கோலென்று தரு

விததான். பின்னர் அனைககணமும தாழ்க்காது, அதது லைக் கோலின் ஓர தட்டில் புறவைபிடடு, மறறைததட்டில அதற்குசசரியான மாமிசததினைத தன் தொடையினின்றும அறுதது வைததனன். ஆயினும அது புறவிற்குசசரியான எடையிருக்க விலலை. சிறிது குறைவா யிருநதது. அதனால மனனா மனனன் கொஞசம மாமிசம மீணடும கொய்துவைததான். அபபொழுதும சரிபபடடதினறு முடிவில மனனவன் மாமிசம அததனையும அறுததுத தட்டில வைததாயிறறு. அககாலையிலும துலைகோல் சரியாயிருநததிலலை. இதனைககணட வாசன "இது தேவா சோதனை போலும! உடலில எலுமபு தவிர மற்றைய மாமிச மெலலாம அறுததறுதது வைததும தடடு சரிபபட்டதின்று. ஓர க்ஷததிரிய வரசன காணகததே வாழும அறபப புன்பறவை யொன்றுக்குச செய்து கொடுதத உடனபடிக்கையை நிறைவேறறத தவறினன என்றால் அதனினும இழிவு என்ன விருககிறது?" என்றெண்ணி, இறுதியில தானே தட்டில ஏறினன. அபபொழுதே அநதரததினினறும பலபலவெனப பூமாரியும பொனமாரி

யும பொழிநதன. இநதிர ஜாலத் தியறகை பொதது எவ
ரும எதிர பாராவண்ணம புருவும பருநதும முறையே
தென்திசை த தலைவனும இநதிரனுமாய் உருமாறின இவ
ரொழிநத மறறும கடவுளர் அனைவரும உடனே ஆஙகு
வநது குழுமினர்கள். பினபு அரசனுக்கு வசசிர உடலா
குமாறு வரமளிததனர். அப்பொப் வேடம புனைநது
வந்த இருதேவர்களும், மறறைத தேவர்களும அரசனு
கரு அபரிமிதமான வரமளித்து மறைநதனர். அவ்வேந்
தனும் அதற்குப்பின் பன்னெடுங் காலம் தருமவாசு புரி
ந்து வாழ்நது வந்தான். இக்காலத்து எழுத்து வாசனை

யறியாத பெண்டிர பலரும "பறவையாம மன்னுயிர்க்குத்
தன்னுயிரை மாறுக வழங்கிய சிபிச சககிரவர்ததியனறோ
வரசன்?" என வாயார வாழ்த்தெடுப்பதை அனைவரும்
அறிவா.

9-வது கதை. விருந்தோம்பல்.

திருக்குறள். இனைததுணைதது என்பதொன்றில்லை விருநதின்
துணைததுணை வேளவிப பயன

பரிமேலழகா உரை:—விருந தோம்பலாகிய வேளவி
யின பயன இனன அளவிறறு என்பதோா அளவுடைத
தனறு, அதறகு அவவிருநதின தகுதியனவே அளவு

குறிப்பு—வேளவிகள ஐநதுள. அவையாவன:—
வேதமோதுதல, ஓமம வளாததல, விருநதோமபுதல,
தருப்பணஞ் செய்தல, பலியிதல எனவே, விருந்தோம
புதல ஓா வேளவியாயிறறு. விருநது புறநதருவதனால
ஒருவா அடையும பயன இவவளவு தான எனறு ஒரு அள
வினையுடைய தலல. "பாததிரமறிநது பிச்சையிடு, கோத

திர மறிந்து பெண் கொடு" எனவும் பழமொழிக் கேற்ப, சற்பாத்திரங்களையறிந்து அளிப்பின் வானைவிட மிகப்பெரிதாகும் அத்தருமத்தின் பயன். மேலும் விருந்தினர்க்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் அளவு பயன் பலிக்கும் என வொரு பொருளும் தொனிக்கின்றது.

உதாரணம் :—பொன்னுட்டிலும் மேன்மைவாய்ந்த நம் பாரதகண்டத்தின் நடுப்பாகத்தில் விந்தம் என்றொரு மலையுளது. அக்கிரியின் சாரலில் விண்ணுறவோங்கி மண்ணுற விழுதுவிட்டுத் தழைத்த ஆலமரமொன்றில் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரண்டு புறுக்கள் வாசஞ்செய்து வந்தன.

உடலிரண்டும் உயிரொன்றும் என்று உலகினர் புகலுவது அத்தம்பதிகள் ஆசைப் பெருக்கினைநோக்கியே போலும். இவ்வாறு அவ்விரு புறுக்களும் நகமும் சதையும்போல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வருகையில், ஒருநாள் ஆண்புறு தன் பேடைக்கு இரைதேடுவதி னிமித்தம் வெளிச்சென்றிருக்கையில், வில்லும், கோலும் அம்பும் கைதனிற்கொண்ட வேடனொருவன் அம்மரத்தடியை யணுகி, அங்கு தானியங்களை இறைத்துப் பட்சிகளைப் பிடிக்க வலை வீசினன். அக்காலை நிரம்பிய பசியுடனிருந்த பெண் புறு மிகுந்த ஆவலுடன் தானியமணிகளைப் பொறுக்க மரத்தினின்று இறங்கிவந்து வலையிற் சிக்குண்டது. இனியும் பறவைகள் பலவந்து வலையிற்படுமெனப் பராமரித்துக்கொண்டுடன் வேடன் பதுங்கி யிருக்குங்கால் திடீரென வானில் மேகங்குவிந்து மின்னலும் பேரிடியுமாய் மழை பொழியத் தலைப்பட்டது. உடனே கிராதகன் வலையிலகப் பட்டுழலும் புறவைப் பைதனிலடைத்து மாரியின் மிகுதியால் அம்மரத்தடியில் ஒரு மூலையிலேயே ஒண்டி யிருந்தனன். "நன்மை செய்தார் நலம் பெறுவார், தீமை செய்தார் தீமை

பற்றி நலிவா" என்ற பழமொழிப்படி பெரு மழையைப் பொறுக்கமாட்டாத வனசரன், ஆடையின்றி வாடையினால் மெலிந்து, கையுங்காலும் குளிரினால் நடுங்கி விரைத்து, அம்மரத்தடியிலேயே சோர்ந்துகிடக்க நேர்ந்தது. அச்சமயம் ஆகாரத்துடன் திரும்பி வந்த ஆண் புறா, தன் பேடையைக் காணாது பெரிதும் பிரலாபித்து இங்கு மங்கும் ஓடிப்பார்த்தும் தன் நாயகியைக் காணாததால் பெருமூச்செறிந்து சிறிது நேரம் அசைவற்றிருந்தது. வேடன் கையிற் சிக்குண்டு ஏங்கியிருந்த பெண் புறா தன்னைக் குறித்து ஆண்புறா வாய் விட்டலறுவதைக் கேட்டதும்

தன் நாயகனைக் கூவியழைத்து "என் உயிரின் இருக்கையே! இப்பொழுது நானோ வேடன் பையினிலகப்பட்டேன். இனி என்னைப்பற்றித் தாங்கள் வருந்துவதனால் மெய்வருத்தம் ஒன்றைத் தவிர வேறு பயன் கிட்டப் போவதில்லை விதி வசத்தால் நாமிருவரும் பிரிய நேர்ந்தது. வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுதலாம் எந்த தாய நூலகத்தும் மார்க்கம் கூறப்பட்டிலது. ஆதலின் இனி நடக்கவேண்டிய காரியத்தினை யோசிப்பதே சாலச் சிறந்தது" என்னும், பழையதனம் மீண்டும் கிடைக்கப் பெற்ற வரைப்போல மனமகிழ்ந்து "பாதகனாகிய வேடன் கையிலிருந்து வெளிக்கிளப்ப ஏதோ யுக்தி சொல்லப் போகின்றது நமபிரியை" என்று ஆவலுடன் ஆண்புறா எதிர் பார்த்திருக்கையில், அப்பேடை தனபதியினை நோக்கி "என் அன்பே! இக்கிம்ஷமுதல் என்னுறவைத் தாங்கள் துறவென்று கொள்வதே தகுதியாகும் ஏனெனில், யான் இதுபொழுது வேடன் பையிலிருந்து உய்யும்வகை ஒன்று மறியேன் நிற்க, வேடனோ இக்காலை மழை குளிர் காற்று இவைகளால் மயங்கவனபோல ஓய்ந்து கிடக்கின்

ருன. மேலும பசியால மிகவும பாதலிதது வாடினன
எனறே சொலலவேணடும. அதுவுமனறி, தன பசிப்
பிணியைப போககிககொளள சமயிலலமடைநது என
னையே அனனமாககககொணடு வலிவிரிதது அகபபடுததிக
கொணடனன. ஆதலின நமமனைககு இவன விருநதா
ளியுமாயினன. இவனது பசிபபிணியைக களையாது நாம
வாளாவிருததல படுநரகில வீழ்வதறகு ஏதுவாகும. அதி
தியின ஆயாசததைபபோககி அனபுடன அனனமளிப்
பின் நாம நலல பதவியடைவோம, இதில ஐயமிலலை.
இக்கணமே தாஙகள எஙகேனும சென்று தீக்கொணர்நது

விருந்தினனது குளிரைப் போக்கவேண்டும. பின்னர்
நாமே இவ்வேடுவன எண்ணியபடி இவனுக்கு இரையா
வதே மேல். உறங்குவதுபோலும சாககாடு, உறங்கி விழிப்
பதுபோலும பிறப்பு அன்றியும், ஆறிலும் சாவு நூறிலுஞ்
சாவு வருமாதலின், நாம எனறைக்காயினும ஓர்நாள்
இறந்தே தீரவேண்டும. இளமையும இல்லை, யாக்கையும
இல்லை, வளமிய வானபெருஞ செல்வமும இல்லை, புத
தேள் உலகம புதலவரும தாரார, மிக்க அறமே விழுத
துணை ஆவது—எனபது முதுமொழியாதலின், அவரவர
செய்த நலவினை தீவினை ஆகிய இரணடுமே ஆவியைக
கூறறுவன்கொணடு குதிதேதாடும்பொழுது உடன்வருப
இததகைய ஆனறோர அமுதமொழிகளைத தாஙகள அறி
யீரோ! நுண்ணறிவுடையோர நூலொடு பழகினும பெண
ணறிவென்பது ப்பெரும பேதமைததே ஆதலின எதுவு
மறியாத யான் எலலாமறிநதுணாநத தஙகளுககுக கேவ
லம பெண்புததியால இததுணை எடுததுரைததலை மன
னிதது என வேண்டுகோளை நிறைவேறற வேண்டும" என
பிகுநத பணிவுடன பகன்றது. "அனனைதயையும அடி

யாள் பணியும் மலர்ப் பொன்னின் அழகும் புவிப்பொறை
யும்—வன்னமுலை, வேசிதுயிலும் விறல் மந்திரி மதியும்
பேசில் இவையுடையாள் பெண்" என்ற வெண்பாவிற்
கோர் இலக்கணமாயிருந்த பெண்புறவின் போதனையால்
மனந்தெளிந்த ஆண்புறு அக்கணமே அதிவேகத்துடன்
பறந்து சென்று காட்டிடையே சுவாலை விட்டெரியும்
கனலிலிருந்து ஒரு சிறிய கொள்ளிக்கட்டையைத் தன்
அலகில் கொத்திவந்து, வேடன் முன்னேயிட்டு, அங்கு
சிந்திக்கிடந்த குச்சிகளைச் சேகரித்து இறக்கையை வீசித்
தீமூட்டி அவ்வேடனது குளிர் நடுக்கத்தை யகற்றிச் சூடு

றைக்கப்பண்ணியதும், ஆகாயத்தில் அதிக விசையுடன் கிளம்பி அந்நெருப்பிலேயே வீழ்ந்து வேடுவனுக்கு இரையாயது. அற்பப் பறவையின் உதாரத்தையும் அறிவையும் கண்டதிசயித்த வேடன், ஓர்புறம் புறு மரித்ததைக் குறித்து வருந்தியும், மற்றோர் புறம் பசிப்பிணியினால் துன்பமடைந்தும், பசிவந்திடப் பத்தும் பறக்குமாகையால் பசியின் கொடுமையால், வெந்து கிடக்கும் புறுவைத்தின்று பசி தணிந்தான். நல்லோர் உணவு கானினில் கிடைக்கப் பெற்ற வேடன், அறிவு தலைப்பட்டு "அந்தோ! நான் மனிதனாய்ப்பிறந்தும் பகுத்தறிவின்மையால் விலங்கிற்குச் சமானமாயினேன். இப்புறவோ அற்பப் புன்பறவையாய்த் தோன்றியும் அறிவு நிரம்பிய காரணத்தால் என்னிலும் மேம்பட்டதாய் விட்டது. என் பையிற் கட்டுண்டு புலம்பித் தவிக்கும் தன் பேடையின் துயரத்தை ஒரு பொருட்டாக மதியாது பசியினால் பாதவிக்கும் என் உயிரைக்காப்பாற்றக் கருதித் தன்னையே எனக்கு ஆகாரமாக வழங்கி உயிர் துறந்த புறவினும் கடையனாயினேன் யான்" எனப்

பெரிதும் வருந்தி, உடனே தன்னிடம் சிக்கியிருந்த பெண் புறாவை யெடுத்து அதனை இஷ்டப்படியே எங்கேயாவது சென்று சேர்க என்று விட்டு விட்டான். நல்ல வேளையாய் நாம் நமன் கையிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டோம் என்று மகிழ்ந்து தன்னிருப்பிடஞ் சென்றதோ பெண்புறா? இல்லை! இல்லை! ஆனால் "இல்லறமே நல்லறமென இதுகாறும் நாமும் நம் கணவனும் கூடி வாழ்ந்தோம். இக்காலை நம் பிராண நாதன் பசியால் நலிந்து மெலிந்திருந்த வேடுவனிருந்தினனுக்கு உணவாக நேர்ந்தனன். நாதன் போன பொழுதே நம்நாதமும் போயினது. மகிழ்நன் மடிந்த பொழுதே வாழ்வும் மடிந்தது. பர்த்தாவுக் கேற்ற பதி

விரதையாக நாமிருப்பின் நம்நாயகன் செய்த வண்ணமே நாமும் விருந்தாக நேர்தலே மேல். அல்லாமல், பதியங்கும் பாரியாள் இங்குமாக இருப்பது எள்ளளவும் பொருந்தாது. பதிக்குத்தான் பிராப்தியாகும். கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வமில்லையாதலின், எக்காலத்தும் புருஷனண்டையிலேயே இருந்து வாழ்வது கற்புடை மங்கையரின் ஒழுங்காகும். எனவே நாமும் கணவனடைந்த கதியை யடைவதே உத்தமம்" என்றெண்ணி, உயர்க்கிளைமீது தன்னுயக்கன் வீழ்ந்திறந்த நெருப்பில் தானும் வீழ்ந்து பிராணனை விட்டது. உடனே அந்தரத்தினின்றும் துந்துமி முழங்கவும் பொன்மாரி பொழியவும் அப்புறாக்களிரண்டும் திவ்விய தேகம் பெற்று, தெய்வீக விமானத்தில் தேவர்கள் போற்ற, சிவபெருமான் பாதார விந்தமாம் பரமபதஞ் சென்று சார்ந்தன. புறாக்களிரண்டும் தன்னை விருந்தாகப் பாவித்துத் தங்களையே ஆகாரமாக அளித்த பெருமை பேற்றால் யாவரும் எய்தற்கரிய பரமபத மடைந்ததைக்

கண்ணாரக் கண்டு களித்தவேடன் "ஐயையோ? புத்திக் குறைவால் மாபாதகம் பண்ணி நரகடைய லாயிற்றே என் தலைவிதி! என் செய்வேன் தெய்வமே! இனியான் இருந்தென்ன? இறந்தென்ன? பாவத்திற்கு அஞ்சாது கொலைத் தொழிலையே மேற்கொண்டு என்வயிறு வளர்த்தேனே! காசிக்குச் சென்றாலும் இக்கருமம் தொலையாதே! கல்லாரைக் கண்டாலும், அவர் குணங்களைக் காதினால் துதித்து கானிலத்தில் வீழ்ந்திறைஞ்சினாலும், அவரோடு இணங்கி அடிமைத் தொழில் புரிந்து வந்தாலும் நரகத்திசென்று சேர்வர்—என்று பெரியோர் கூறுகின்றனர். அங்ஙனமிருக்க, அத்தகைய கல்லாரையே யான் என் பாழ்வயிற்றி லடக்கிக் கொண்டேன். எனக்கு நற்

கதி கிட்டாது" என்றுள்ள முருகி, நெஞ்சம் பதைத்து,கொழுந்துவிட்டெரியும் காட்டுத் தீயிற்றானும் குளித்தனன் தட்சணமே அவ்வேடுவனும் உயர் பதவி யடைந்தான். இனி அகமும் முகமும் ஒருங்கு மலர்ந்து, வந்த விருந்தினரை வைகலும் ஓம்பி உயர்பதமடைந்த பக்த சிகாமணிகளைக் குறித்த பலகதைகளிருப்பினும், இப் புன்புறவின் கதையை ஆதாரமாக எடுத்துக்காட்டிய காரணம் என்னையெனின், கவிச் சக்கரவர்த்தி என்ப் பெயர்பெற்ற கலவியிற் பெரிய கம்பர்,

"பேடையைப் பிடித்துத் தன்னைப்
பிடிக்க வந்தடைந்த பேதை
வேடனுக் குதவிசெய்து விறகிடை வெந்தி மூட்டிப்
பாடுறு பசியை நோக்கித் தன்னுடல் கொடுத்த பைம்புள்
வீடு பெற்றுயர்ந்த வார்த்தை
வேதத்தின் விழுமிதன்றே."

என்று கூறியுள்ளார் ஆதலின் என்க.

10-வது கதை. இனியவை கூறல்.

திருக்குறள். இனிய உளவாக இனனாத கூறல
கனியிருபபக காயகவாந தறறு.

பரிமேலழகர் உரை —அறம பயககும இனிய சொறகளும தனககு உளவாயிருக்க, அவறறைக கூறாது பாவம பயக்கும இன்னாத சொறகளை ஒருவன கூறுதல, இனிய கனிகளும் தன் கைக்கண் உளவாயிருக்க அவறறை நுகராது இன்னாத காய்களை நுகர்ந்ததனோடு ஒக்கும்.

குறிப்பு:—தனக்கும பிறர்ககும் நன்மை பயக்கும் இனிய மொழிகள் தன்னிடமிருக்க அவ்வின் மொழி

கூறாது கடுஞ்சொல சொலவதானது அமுதததின் உருசி பொருநதிய பழஙக ளிருககக காஞசிரஙகாய் தினனது போலாகும. நம வாயினின்றும வெளிவருஞ சொற்கள் இனசொல கொடுஞசொல என இருவகைபபடும். சகததிலுள்ளார கழுதை கததுவதைக கேட்டதும் அருவருப படைகின்றனர. குயிலின குரலையோ ஆவலுடன் கேட்டானநதிககின்றனர. ஏனெனில அககுரலகளின் கடுமை இனிமை இவைகளை நோககியே. நிறக நாணயமிருபபின் நாணயம (தனம) ஒருவரிடததில நிலைததிருககும நாணயமிலலையேல நாணயம பறநதுவிடும இதனையறியா மாநதர் சிலர தஙகளை யடுதது வநத ஏழைகளுககு ஏதேனும கொடுகக இஷ்டமிலலையாயினும இனிய சொலலையேனும வழஙகா திருககினறனரே! தீவினை என்ற கமமியனால வாய பூட்டிடபபட்டாரபோலும! இனிய மொயைத் தவிரதது வன்சொல வழஙகுவது கையிலே கரும்பிருக்க வேம்பு தேடியது போலன்றோ!

உதாரணம்.—கோதாவரி நதிக்கரையில் திருமகளின் உறைவிடமாய் விளங்கிவந்த வச்சம் என்னொரு தேசம் உண்டு. அந்நாட்டின் தலைநகர் புஷ்பபுரி. அப்புஷ்பபுரியென்னும் பட்டினத்தில் உருத்திர சர்மா என்னும் ஓர் அந்தணனிருந்தான். அவனுக்கு மனைவியர் இருவர். அவர்களுள் மூத்த பத்தினி புத்திர னொருவனைப் பயந்து அப்பொழுதே காலஞ் சென்றனள். ஆதலின் அப்பச்சைப் பசுங் குழவியை இளையவளே போஷிக்கநேர்ந்தது. தங்கை பிள்ளையும் தன் பிள்ளையாமா என்பது பண்டைமொழியல்லவா? தன் வயிற்றுப்பிறந்த பாலனைப்போல் ஸகளத்திரத்தின் சிறுவனைக் காப்பாற்றப் பெண்களுக்கு மனம் பொருந்தாதென்பது வெளிப்படை. ஆதலின் அக்

குழந்தைக்குச் சிறிதும் நெய் கலப்பில்லாத அன்னத்தினை உண்பித்து வந்தாள் இளையாள். நெய்யில்லாத உண்டி பாழ் என அம்மை சொன்ன வசனம் பொய்க்குமோ? ஆகவே, அத்திக்கற்ற குழந்தைக்கு நாளடைவில் கண்டோர் அனைவரும் அருவருக்கும் வண்ணம் வயிறு மாத்திரம் முன் வந்து மற்றைய அவயவம் பலவும் சுருங்கிச் சிறுகத் தலைப்பட்டன. ஐயோ! பாவம்! இதனைக் கண்ட அப்பையன் தந்தையாம் உருத்திர சர்மன் ஒரு நாள் தன் இல்லக் கிழத்தியை நோக்கி "கொடியவளே, விதியின் பயனால் பிறந்த பொழுதே தாயை இழந்த இக்குழந்தையினைக் கண்டு மனமிரங்கிச் செம்மையாய் அமுதூட்டி வளர்க்காது யாவரும் பார்த்துக் கைகொட்டி நகைக்கும் வண்ணம் இத்துணைத் தாழ்ந்த நிலைமையிற் கொணர்ந்து விட்டனை. உனது மனம் இரும்போ! கேவலம் முதிர்ந்த கற்பாறையென்றே சொல்லவேண்டும். அடிபாதகி! தாரமும் குருவும் தலைவிதி என்ற பழமொழியின் உண்மையை உன்னிடமே முதன்முதல் அறியலானேன்" என்று சினந்தான். சாகசம்

பலவும் கைவராத அவ்விளையாள் தன் மணாளனை நோக்கி "நாத! யான் கடவுளறிய ஒரு சிறிதும் வேற்றுமையின்றி என் வயிற்றுப்பிறந்த மக்களினும் பதின்மடங்கு மேன்மை யாகவே பாதுகாத்து வருகின்றேன். அவன் உடலின் கூறு பாடானது எனது போஷணையை முன்னுக்கு வர விடாது மூலைக்கொளிக்கச் செய்கின்றது போலும். அதில்லாவிடின் அவ்வுடலாவது ஏதேனும் சுகமடைந்ததோ வெனின் அதுவுமில்லை. தாயில்லாப்பிள்ளை யென்று பெரிதும் கருணைகூர்ந்து நற்பெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்று மிகுந்த ஆசையுடன் எத்தனை தான் வருந்திப் பாலும் அன்னமும் பரிவுடன் அளிப்பினும் அவையாவும் சாம்பலிற்

பெய்த ஆகுதியெனப் பயனற்றவாய்ப் போவது மல்லாமல், நன்குப் போஷிக்கவில்லை என்ற பட்டப் பெயர் ஒன்றினையும் எனக்களித்து விட்டது. இவன் என் வயிற்றுதித்த மகவாயின் வளரினும் வளராவிடினும் என்னை ஒருவரும் குறைகூற மாட்டார்களன்றோ? என் கைராசி நன்று நன்று! தோஷிக் கைபோலும். செய்தீவினை யிருக்கப் பான் என்னையே நொந்து கொள்ள வேண்டுமே தவிர தாங்கள் கூறுவதிற் கோபங் கொள்வது மதியீனம்" என்று தான் கற்பித்ததை அனைத்தையும் கணவனிடத்து நடித்துக் காட்டினள். பெண்கள் சாகசத்திற்கு முன் புருஷர்களது ஆண்மை சிறிதும் பலிக்காதென்பது வெளிப்படையல்லவா? அதனால் அதனை விவரித்துச் சொல்லிவந்த தன் மனைவி குற்றமற்றவளாகவே யிருத்தல் வேண்டும். இதனை நாம் முன்பின் றீரயோசியாது அவள்மீது பழிசாற்றி மனம் நோகப்பண்ணினமே என்று தனக்குத்தானே வருந்தினன் வேதியனும். பின்னர் கலவுணவுகளை நன்குப் பருகாதிருப்பது குமாரனுடம்பின் கூறு பாடென்றே

எண்ணியிருந்தான் என்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? பின்பு அப்பிள்ளைக்கு இளமைப் பருவத்திலேயே கிஷ்டன் அதாவது பயனற்றவனாகிய பால கிஷ்டன் என்னும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. எனவே தன் மகனின் விகாரவடிவத்தைக் கண்டு சகியாது அக்குழந்தையைத் தொடுவதற்கே அருவருப்புக் கொண்டவனாயினன் பிதா. அந்தோ பரிதாபம்! மாநிலத்தில் தோன்றிய அக்கணமே அன்னையை யிழந்து பின்னர் மாற்றாந்தாயினால் நாவிற்கினிய நல்லுணவு கிடைக்கப்பெறாது தந்தையினாலும் கைவிடப்பட்ட அக் குழந்தையின் நிலைமையை நினைக்க நினைக்கக் கல்லும் கரையும், மனமும் உருகுமன்றோ? அப்

பால் நாளடைவில் பால கிஷ்டனுக்குப் பருவங்கள் சில கழிந்தன. தனது சிற்றன்னை சிறிய உணவளிக்காது எக்கணமும் தொந்தரவிற்கும் கடுஞ் சொல்லுக்கும் உள்ளாகி வருந்தலை உபாயத்தினால் நீக்கிக்கொள்ளக் கருதிய அக்குமாரன் ஒரு நாள் தன் தந்தை வெளியிலிருந்து வீட்டிற்கு வரும்பொழுது " எந்தாய் எனக்குத் தந்தையர் இருவர் உளர் " என்று தனது மாற்றாந்தாய் அறியக் கூறினன். விதியையும் மதியினால் வென்று விடலாம் என்றிருந்தலினால் புத்தியுள்ளாருக்கு எக்காரியந்தான் கைகூடாது? பேசப்பிறந்தையோ, சாகப் பிறந்தையோ என்பது முன்னோர் மொழி ஆதலின், உருத்திரசாமன் தன் புதல்வனது வாய் மொழியைச் செவியிலேற்றதும் தன் மனைவி பாபுருஷ சாரத்தியமுடையவள் என்று வெறுப்புற்று அன்று முதல் மனைவியைத் தீண்டாமலும் எந்நாளும்போல் அவளுடன் உரையாடாமலும் ஒதுங்கியிருக்கத் தலைப்பட்டனனென்பது நாம் சொல்லாமலே அமையும். இங்ஙனம் தினங்கள் சில கழிந்தன மேல் ஒருநாள் அவன் மனைவி

தான யாதொரு பிழையுஞ் செயயாதிருககையிலேயே மணு ளன் தனமீது வெறுபபுறறுப பேசாதிருபபதறகுப் பால கிருஷ்டன் தன்மீது ஏதேனும குறை சொல்லியிருக்கவேண் டுமெனறே பூசனிக்காய் திருடியவன தோளைத் தொட் டுப பாாததது போல தன குறறததை நினைநது வருநதி னள. குறறமுளள நெஞ்சு குருகு றென்னும், குரும்பை யுளளகாது ஆடுதேடென்னுமலலவா! ஆதலினால் உடனே அவ்வினையாள முததாளின் புதலவனைப பரிவுட னழை ததது அவனுககு மஞ்சனமாட்டி மடிமீதிருததி கல்லாடை யுடுததி உருசி பொருந்திய உணவினை யூட்டி மார்புறதத முலி முததமாடி உசசி மோந்து உள்ளங்கை முத்தமிட்டு

கொஞ்சிக் குலாவி "என கணணே! நீ உன தகபபனாரிட த்தில என மீது ஏதேனும குறைகள கூறினையோ?" எனறு அனபுடன வினவினள அவவளவுதான் தாமதம. சாண் பிளளையாயினும் ஆண்பிளளையான அபபாலகிருஷ டன "இது தானு? எனனைத தாழவு படுததபபடுதத இத னிலும பலகோடி மடஙகு உனககுக கேடுண்டாகக வழி தேடுவேன யான எனபதைக கணடிபபாய் அறிநது கொள உன மககளுககு மாததிரம நலலுணடி யளிககின றனை? எனககோ வெனறால அதனில எட்டில ஒரு கூறு கிடைபபதும துாலபமே. குதிகாலில ஒட்டிய அழுக குபபோ லலலவா நினைததுவிட்டாய் நீ எனனை. வினையிட் டவன் வினை யறுப்பான் தினை யிட்டவன் தினை யறுப பான் எனபதை அறியாயோ நீ. அறியாதிருபபின இது பொழுது தெரிநதுகொள. உனககுத தெரிநத விததையை நீ காட்டினால எனககுத தெரிநத விததையை யான காட டாது போவேனோ" எனறு கலலுககுக கல அணடக கொடுததது போல வார்ததை கூறினன பையன எடுத தியமபிய மாறறததினைச செவியுறற இளையவள இடியு

ண்ட நாகம்போல் உடல் நடுங்கி உள்ளம் பதைத்து நற்புத்தி தலைப்பட்டவளாய்க் "குழந்தாய்! உன்னை இன்று முதல் எத்துணை மேன்மையில் இருத்தப்போகிறேன் என்பதை நீயே பார்க்கப்போகிறாய், இனி எக்காலத்தும் மறந்தும் உனக்குத் தீங்குசெய்யேன் இது சத்தியம்! சத்தியம்!! நீ இப்போழ் நடைத்திருக்கும் உடலினைப் பின்னமாத மொன்றிற்கெல்லாம் இருந்த விடம் தெரியாது ஓட்டிவிடுகிறேன். பேதைமை என்பது மாதர்க்கு உடன் தோன்றியதல்லவா? ஆதலின், அறியாப் பெண் புத்தியால் இதுகாறும் உன் அன்னபானாதிகளைக் கவனித்தேனில்லை. இது

மிகவும் தவறே! எனினும் இதுகாலை நீ என் மீது தயை கூர்ந்து மன்னித்தல் வேண்டும் அதுவுமன்றி, உனது தந்தையார் சினத்தைக் தணிக்கப் பெரிய மனது பண்ணுவாய் அபாயஞ்செய்தவாக்கே அதனைப் போக்கும் உபாயமும் தெரியும் மேலும், பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கு மாதலின் இச் சமயம் நீ என்னைக் கை தூக்கி விடவேண்டும் ஏனெனில், கணவன் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே புருஷனை யிழந்த பாபிபோலாயினேன் புத்தியினத்தால்" என்று மிகவும் கெஞ்சிக் கூத்தாடினள். குளிர்ந்த அருளுடையவனே அந்தணனாதலின் விறப்பிடித்து நீர் கிழிய எய்த வடுப்போல் தன் சினமாறி "அன்னாய்! அஞ்சேல்! உனது இரக்கம் நிரம்பிய இனிய மொழியினைக் கேட்டதும் என்மனம் கனலிலிட்ட மெழுகுபோ லுருகாநின்றது" என்று பதிலுரைத்து மீண்டும், பட்டினி கிடந்த சிற்றன்னையை விளித்து "அன்னமாயின இன்று என் தந்தையார் வெளியிலிருந்து வரும்பொழுது உன் சேடியர்களைக்கொண்டு கண்ணாடியொன்றினை முகத்திற்கு நேராகக் காட்டச்செய். அதற்குமேல் நான் பார்த்துக்கொள்ளுகிறேன்" என்று கூறினன் பாலவிகஷ்டன் நாவின் நுனியில் நயமிருக்கின்

பூமாதும் நாவினிய நல்லோரும் நண்ணுவர் என்னின் இனிய சொல்லினால் கிட்டாத காரியம் யாதுளது! சந்திரனது குளிர்ந்த கிரணங்களைக் கண்டு கடல் பொங்குகின்றதே யொழிய கதிரவனது வெம்மையைக் கண்டு பொங்குமோ? பொங்காது. கடுஞ்சொல் ஒருவனை யிடர்ப்படுத்தும் இன்சொல்லோ அவனை அவ்வாபத்தினின்று நீக்கும். பிறகு, முன்னாளில் ஐயிருதலையுடைய இராவணன் கைலயங் கிரியைப் பெயர்த்தெடுத்து அம்பிகையைக் கண் கலங்கச் செய்தும் பின்னர் அவ்விராக்கதன் கூறிய இனிய சொல்லால் உருத்

திரமூர்த்தி இலங்கேசனுக்கு வெற்றிவாளும் பேருளும் வழங்கினரென்றால் பாலகிருஷ்டனிடம் இன்சொல் இயம்பி இளையவள் நற்பேறு பெற்றது ஆச்சரிய மல்ல. இனி உருத்திர சர்மாவின் மனைவியும் பாலகிருஷ்டன் புகன்ற வண்ணமே சேடியாகளைக் கொண்டு செய்விக்க அக்காலை பாலகிருஷ்டன் தன் பிதாவை நோக்கி "எந்தையே! அதோ பாருங்கள் எனது இரண்டாவது தந்தையை" என்றான். அந்தணன் அதனைக் கேட்டதும் நல்லறிவு தலைக் கொண்டவனாய் "அம்மவோ! நாம் அறியாச் சிறுவன் வசனத்தை மெய்யென நம்பிக் குற்றஞ் சிறிதுமின்றிய மனைவியைக் காரணமின்றிப் பகைத்தனம்" என்று நொந்து அன்று தொடங்கித் தன்னில்லாளிடத்தில் என்றும்போல அன்பு பாராட்டத் தலைப்பட்டனன். இளையவளும் தான் முன்னர் பாலகிருஷ்டனுக்கு வேண்டிய உணவளிக்காததும் கடுஞ்சொல் கூறியதும் வந்ததனால் அடைந்த வெட்கக் கேட்டினையும் பின்பு இன்சொலியம்பி இன்னல் போக்கி இன்பமோடு கணவனுடன் வாழ நேர்ந்ததையும் பசுமரத்தாணிபோலப் பதியப்பெற்று இன்மொழியே இடுக்கண்களற்றுமென அதனையே கைப்பிடித்துச் சுகமே வாழ்ந்து வந்தனள்.

11-வது கதை. செய்ந்நன்றி யறிதல்.

திருக்குறள். நன்றி மறப்பது நன்றன்று, நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—முன் ஒருவன் செய்த நன்மையை மறப்பது ஒருவற்கு அறனன்று, அவன் செய்த தீமையைச் செய்தபொழுதே மறப்பது அறன.

குறிப்பு —ஒருவன் செய்த உபகாரத்தை மறத்தலாகாது மேலும் நமக்கு நன்றி புரிந்தோர் மற்றொருகால் தீமைகள் புரிந்தா ராயினும் அவர்முன்னர் நமக்குச் செய்த உதவியை மதித்து அவர்செய்த தீமையை மறந்து அவரை யென்றும் மறவாதிருத்தல் வேண்டும். ஔவையும் நன்றிமறவேல் என்று கூறினள்

உதாரணம்:—காத்தற் கடவுளாகிய திருமால் பூபாரந்தீர்த்தற் பொருட்டுக் கிருஷ்ண னென்னுந் திருநாமத்துட னவதரித்துத் தன் மருகர்களாம் பாண்டவர்பக்கல் அன்புபூண்டு அவர்கள் வேண்டு கோளுக்கிணங்கித் துரியோதனனிடம்பால் தூதுநடந்தா ரென்பதை நம்மேயாரனைவரும் நன்கறிவர் அங்ஙனம் தூது சென்ற காலையில் துரியோதனன் "பாண்டு மைந்தர்க்கு எள்ளளவும் பூமி கொடேன், வேண்டுமேல் போர்புரிந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்" என்பப்திலளித்ததும் அத்துரியோதனனுக்குத் துணையாக பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், விதுரர், கர்ணனென்னுங் கர்ணே முதலிய வீரர்களைக் கிருப்பதை யுன்னி, அவர்களிற் சிலரை பேதோபாயத்தால் வேறு படுத்தி, முடிவில் கர்ணனைத் தனியே யழைத்து "வள்ளலே! பாண்

டைய ரைவரும் நின் தம்பியராவர்; பூர்வம் தூர்வாஸ
மஹரிஷியிடமிருந்து கற்றமந்திரத்தின் மகிமையால் உங்க
ளறுவரையும் குந்தி பயந்தனள். இம்மாநில அரசுரிமை
யைத் தாங்களன்றி வேறு யாவர் அடையக்கூடும்? ஆத
லின் இச்சமயம் நீ நினது தம்பிமார்களைச் சார்தலே
சாலச் சிறந்தது" என்றுரைத்தனர் கிருஷ்ணமூர்த்தி. இத
னைக் கேட்டதும் கொடையிற் சிறந்த கர்ணன் தன் மாமனை
நோக்கி, "தங்கள் வாய்மொழியால் என் பிறப்பின் உண்
மையை யறிந்த காரணத்தால் இன்று நான் என் தம்பியர்

பக்கல் சேர்வனேல் இக்காசினியி லுள்ளார் என்னை ஏச
மாட்டாரோ? உள்ள நாள் உள்ளமட்டும் உண்பித்து வளர்த்த
தவனைக் கைவிட்டு என் தம்பியர் மீது காதல்கொண்டு
அவரைச்சார்ந்து வாழ்தல் தலைப்படின் செய்ந்நன்றி கொ
ன்ற மாபாதகத்திற்கு உள்ளாக வேண்டுமென்பது திண்
ணம்" என மறுத்ததும் கிருஷ்ணபகவான் ஒன்றும் முரை
க்க வழியில்லாது குந்தியைக் 'கர்ணன் பால் செல்' லென
மொழிந்தனர். மந்தைக்கு மேயச்சென்ற பசு, மாலையில்
தன் குழக்கன்றின் நினைவு வந்ததும் விரைவாய் வீடு வந்து
சேர்வதேபோல குந்தி தேவியும் தன்மூத்த புதல்வனைப்
பார்க்கப் பாக்கியம் பண்ணினேனென்ன மகிழ்ந்து அதிசீக்
கிரமே கர்ணனது மாளிகை யடைந்தனள். குந்தியின்
வரவை வாயிற்காவலரால் அறிந்த கர்ணனும் விரைந்து
வந்து அந்தேவியின் பாதகமலங்களில் வீழ்ந்திறைஞ்சி
உள்ளே அழைத்துச்சென்று பொன்னாற்செய்த பீடமொன்
றில் இருக்கச்செய்து "அன்னையே! தாங்கள் ஈங்கு வந்
தது என் நற்றவப்பயனே! வந்த காரண மென்னையோ"
என்று அன்புடன் வினவினன். வினவியதும் அம்மாது
"என் கண்மணியே! யான் இளமைப்பருவத்தில் எனது

தாய தக்தையருடன இனபமாய வாழ்ந்து வருகையில
அஙகு வந்த தாவாச முனிவருககுசசெயது வந்த வந
தனை வழிபாடுகளால அமமுனிவரிட மிருநது மைநதாக
ளாத தாவலல ஐநது மநதிரஙகள அறிநதுகொணடேன.
அறியாப பிள்ளையாதலின அமமநதிரததின உணமையினை
யறிய ஆவல் பூணடு முதன் மநதிரததை யுசசரிதத மாததி
ரததில் கதிரவனது பேரருளால உன்னைப பயந்தேன. அக்
காலே யான் மஙகைப் பருவம வாய்ககாத கனனிகையாயிருநதே
னாதலின வடுவஞசி அககணமே உனனை ஒரு பெட்டியி

லடககிக கடலிடை விடுததேன மதியீனததால்" எனறு
கணணீர சொரிநதனள மாயனூர தநதிர மிதுவென மதி
தத கானன "தேவியே! தாஙகள எனனை ஈனறெடுதத
தாயென றுரைததும அதனை நமபுவதற கிடமிலலை ஏனெ
னில், என குலததினையும மரபினையு மறியாது பலரும
எனனை ஏளனஞ செயததனால வருநதி யிருநதேனாதலின
பணபபேய் கொணட பெணகள பலர தாம தாம தாயெ
னறு விளமபித தனததை ஈணிமிகபபெற யததனிததனர்.
அது கணடு யான தேவாகளை வேணட அவாகள எனமீது
கருணைகூாநது மெயயான தாயைத தவிரதது மறறெவா
உடபபினும அவாகள துனபுறுவா' எனறு கூறி ஓர பட்
டாடையை உதவினா அனனமே எனனை வநது சாாநத
பல பெணகளை யான அவவாடையினால பரீடசிததததும
அவாகள அததுகிலினால என்புறு வாயினா ஆதலின,
இககாலே தாஙகள அவவாடையினை யுடுதது உபததிரவ
மினறியிருபபின உஙகளை யான உணமைத தாயெனத
தோதல கூடும" எனறதும அததுகிலினை வாஙகி 'மடி
யில் கனமிருநதாலலலவா வழியிற பயமுணடு.' அதுவே

போல் 'நான் மெய்யான அன்னை யென்பதை நீ இத்துணை
லால் அறிந்துகொள்' என்று அதனை யுமித்து ஒரு சிறி
தும் உபத்திரவ மடையாது வீற்றிருந்தனள் பாண்டுவின்
மனைவி! அக்கணமே கர்ணன் தன் அன்னையின் அடியிணை
களில் வீழ்ந்து ஆனந்த பாஷ்பத்துடன் உடல் புளகாங்
கிதமா யிருக்கையில் குந்திமாதேவி தன் மைந்தனை ஆந
ந்தத்துடன் இருகைகளாலும் வாரியெடுத்து மார்போட
ணைத்து முத்தமிட்டு "அந்தோ பாவியேன் உன்னைப் பரி
வுடன் வளர்த்தெடுக்கப் பாக்கியம் செய்திலனே!" என்று
வாய்விட்டலறி மீண்டும் தன் புத்திர ரத்தினத்தை நோக்கி

"மதலாய்! உன் இளைஞர் ஐவரும் நின்து மலரடியினை
அன்புடன் வணங்கி உரிமையுடன் மனமொத்து ஏவல்
புரியவும் பூவுலகத்திலுள்ள பார்த்திபர் யாவரும் வந்து
வணங்கவும் உனது வீரமும் செல்வமும் விளங்கவும் பார
னைத்தையும் ஒரு குடைக்கீழ் ஆண்டு குரு குலத்தரசர்க
ளுக் கெல்லாம் அரசனாய் வாழ வருவாய்! என் கண்ணே!
மாணிக்கமே!" என்று மிகவும் இரங்கி வேண்டினள். அக்
காலை கர்ணன் "அன்னாய்! இன்னுன் என அறியா என்னை
அனைவரும் தேர்ப்பாகன் மகனென ஏசிப்பேசியும் அதை
யொரு பொருட்டாக மதியாது அன்றே எனக்கு முடிக்
கித்து மன்னர் பலரும் வந்திறைஞ்ச அரசாக்கி என்
னுடனுண்டு உரிய தம்பியரும் சுற்றத்தாரும் என்னடி
வணங்கத் தோற்றமும் ஏற்றமும் அளித்தான் துரியோ
தனன். மேலும் அத்துரியோதனன் ஒருநாள் வேட்
டையி னிமித்தம் கானகஞ் சென்றிருந்த காலையில் யானும்
அவன் மனைவியான பானுமதியும் ஏகாந்தமான இடத்தில்
சூதாடிக் கொண்டிருக்க, அம்மன்னன் தூரத்தில் வரு
வதை யறிந்த பானுமதி சடுதியில் எழுந்து செல்ல, அவன்
வருகையை யுணராதயான் ஆட்டத்தின் நடுவே எழுந்து

செல்வது தகாதென அவள் மடியினைப் பற்றி யிழுக்க, அவளது மேகலாபரணம் அறுந்து மணிகளெல்லாம் சிந்திக் கிடக்கையில் துரியோதனன் வந்து "கர்ணா என்ன செய்தாய்" என்றும் கேளாது என்னை ஆர்வமுடன் நோக்கி "அண்ணா! நான் இம்மணிகளைப் பொறுக்கவோ அல்லது கோக்கவோ? யாதுகட்டளை யிடுகின்றீர்" என்று அகம் மலர்ந்து நகையரும்பி நின்ற இராசராஜனுக்கும் பாண்டவர்க்கும் போரென்றறிந்தும் அவனுக்காகப் போர் முனையிற்சென்று உயிர் கொடுக்காது பஞ்சவர்களைச் சேர்ந்துவாழின் என

ஆண்மையும் வீரதீரமும், உதாரத்துவமும் என்ன பயனுடைத்து? அன்றியும் நான் அவனுக்கு இதுவரை யாதொரு உதவியும் செய்யாதிருக்க அவன் அளவில்லாத உதவியினை வலுவிலே செய்தானன்றோ? ஒருவன் நமக்குத் தினையளவு நன்மை புரியின் அதனை யாம் பனையளவாகவல்லவோ கொள்ளல் கடனாகும். எனவே அம்மன்னர் மன்னன் பனையனைத்து உதவிபுரிந்திருக்க, அதனை மறந்து உன் புத்திரர் பக்கலசென்று சேர்வது அழகோ! ஆண்மையோ! அல்லது அறந்தானாகுமோ? இனியும் கேள் ஆவின் மடியினை யறுத்த மாபாவிகட்கும், மகளிரது கருவினைச்சிதைத்த கொடியோர்க்கும், பார்ப்பனர்க்குக் கொடுமை புரிந்த பாதகர்க்கும் ஒருவிதமான பிராயச்சித்தம் இருப்பினும், செய்ந்நன்றி கொன்ற ஒருவனுக்கு உய்வு ஒருநாளும் இல்லை. எனவே இத்தகைய கொடிய பாதகத்திற்கு நான் உள்ளாவது தங்களுக்குச் சம்மதமாகுமோ? சம்மதமாகாதாகலின், பிறைச் சந்திரன் வளருங்கால் அதனிடமிருக்கும் குறுமுயலதானும் உடன் வளர்ந்து அப்பிறை தேய்ந்தாலும் தேய்வதேபோல, என்னை இதுகாறும் வளர்த்து வந்த துரியோதனன் வைப

வங்களுடன் வாழாதவநத காலையில அவனிட மிருநதது போலவே, அவனுககு ஆபதது வநத காலததிலும அவனுடனிருநது வேணடிய உபகாரததை மனமாரச் செய்வினன்றோ என் பெயரும புகழும நிலைததிருககும. ஆதலினல் அன்னையே என்னை நாஸற் சென்று சாரும வண்ணம செய்யாதீர். இதனைத் தவிர்தது தாங்கள எதை விருமபினும் அதனைக் கொடுக்க உடன் படுகிறேன். இது நிசசயம். பலபேசிப் பயனென்? பூசலோவினாகததை, நீர் இஙகுவநத காரணமென" என மிகவும் பணிவுடன

புகன்றான. இதனைககேட்ட குநதியோ அன்று தன மகனைப பேழையில விடுததை விடபபன மடஙகு வருநதி வாய்குளறி கொநதழுதாள. உடனே மகனும தாயின கணணீரைத துடைதது இனிவருநதிப பயனென்ன? என்று தேறறியதும "மைநத! பார்ததனனுடன போரபுரியின் உனனிடமிருககும நாகாஸ்திரததை ஒரு முறையேயனறி இருமுறைவிடாதிருப்பாய், மறறும அரசசுனனொழிநத மறறைத தமபியரோடு மலையாதிருததல வேணடும" என்று ஒபபறற இரண்டு வரம பெறறாள குநதி. பினனா கானன தன அன்னையை நோககி "தாஙகள எனனிடமிருநது இரணடுவரம பெறறீாகள. அதுவே போல தாஙகளும எனககு இரணடு வரம கொடுததல கடமை. ஒனறு, தனஞசயனுடன நான போர்செய்து அவன கையால் மாளவனேல அக்காலை எவருமறிய என்னைத தஙகள மைநதனென உரைதது எனககுரிய ஈமக கடனகளை என தமபியரால நிறைவேறறல. மறறொனறு பாரதபபோர் முடியுமளவும நான தஙகள புதலவன் என்பதைப பாண்டவருககு அறிவியாதிருததல" என்றதும, குநதிதேவி அஙஙனேயாக எனறியமபி மூதத புதலவனைக

குறிதது வனதியா மேனமேல் வளா அழுதழுது தன மதலேயைத தழுவிச சென்றனள பின்பு கடை நாளில கானன "தருமன மகன முதலான அரியகாதல தமபியரோடெதிா மலேநது தறுகண் ஆண்மைச செருவில் எனது உயிரனைய தோழறகாகச செஞ்சோறறுக கடன கழிததேன" என மிகவும அகமலாநதான.

12-வது கதை. நடுவு நிலைமை.

திருக்குறள். சமன செயது சீாதூககுங கோலபோல மைநதொருபாற கோடாமை சானறோாககணி

பரிமேலழகா உரை —முனனேதான சமனாக நினறு பின் தன கண வைதத பாரததை வரையறுககுநதுலாம்போல, இலககணஙகளான அமைநது ஒரு பககததுக கோடாமை சானறோாககு அழகாம.

குறிபபு:—தராசு முன தான சமனாகவிருநது பினனும தன்னிடம வைககபபடட பாரததைச சரியாக அளவு செய்வதுபோல, வாதிப பிரதிவாதிகள ஆகிய இருவரது ஆசேஷப சமாதானஙகளை ஆழநதறிநது நியாயததை கணகுணாநது வெளிபபடுததி, ஒரு திறததாரிடம சாராயிருநது நீதிதவறுதிருததல, அறிவிற சிறநத பெரியோாககு அழகாகும. இதன உண்மையையும தவறின அதன் கெடுதியையும வறபுறுததுமபொருட்டு அதிவீர ராம பாண்டியரும தாமியறறிய வெறறி வேறகையில,

" இருவா தம சொலலேயும எழுதரமகேட்டே
இருவரும பொருநத உரையாராயின
மனுநெறி முறையின வழககிழநதவாதாம
மனமுற மறுகி நினறழுத கணணீா

முறையுறத தேவா மூவா ராகினும
வழி வழியீா வதோா வாளாகுமமே ”

என்று கூறியுள்ளாா. இந்நீதிகளை ஒரு சிறிதும உணரா மாநதர் சிலர் நியாயம கூறபபுகுவதாக கடிதது பட்ச பாதபபடுவது பேதமையினும பேதமையனறோ?

உதாரணம் :—இககாசினியில பூதவுடம்பழிந்தும் புகழுடமபுடன் விளஙகி யிருககும பஞ்சபாண்டவர்கள் முன்னாளில், மயனென்னும அசுரததச்சனால கட்டி முடிக்

கபபெறற அழகு வாய்நத மாளிகையில இனிதே காலங்கழித்து வருநாளில ஒருநாள நாரதமுனிவரது தூணடுதலினால் இராஜசூயமெனனும அரிய பெரிய வேளவி யொன்று இயறறததலைபபட்டனா அநத யாகததைச செவ்வனே நிறைவேறற ஏராளமான பொருள வேணடியிருநததனால் வீரசிகாமணிகளாகிய பீமன அரசுனன முதலியோர் நாற திசைகளிலும தணடெடுததுச் சென்று பலதேசதது மன னாகளிடமிருநது அளவறற தனததைக கொணர்நது சேர் ததனா இநநில வுலகததில நிலைபெறற தாமம, அாததம, காமம எனற மூனறனுள நடுவே யுளளதாகிய அாததம (தனம) இருபபின எககாரியநதான் கைககூடாது? ஆதலின பஞசபாணடவாகள பணததின உதவியைககொண்டு யாக ததைக் குறைவற நடததததொடஙகினா யாகம தொட ஙகி முடியும நாளவரையில ஒவவொரு தினமும விபபிரசிரேஷ்டாகளுக்கும க்ஷததிரியா முதலிய பலாககும் அன்ன மிடுவது இககாலததிலும நியதியாக நடநது வருகின்றதென் பது வெளிபபடை மேலும இராஜாதிராஜனாகிய தரும புததிரன் யாகமியறறுகாலையில் ஒவ்வோா தினததிலும

இலட்சக்கணக்கான ஜனங்களுக்குப் போஜனம் அளிக்கவேண்டுமன்றோ? ஒவ்வொரு வேளையிலும் குறைந்தது நாலைந்து பந்தி மனிதர்கள் சாப்பிடவேண்டி நேரிடும். ஒரு பந்தி ஜனங்கள் அன்னமருந்தி எழுந்ததும் அவ்விடத்தைச் சுத்தம் செய்து மறுபடியும் இலைகள் போட்டுப் பரிமாற வேண்டிவரும். வேதங்களை நன்குணர்ந்த வேதியர்கள் ஒரு பந்தி ஜனங்கள் உண்டெழுந்த இடம் மிகவும் நன்றாகச் சுத்தம் செய்யப்பட்டிருப்பினும் அவ்விடத்தில் உட்கார்ந்து அன்னம் புசிக்க ஒருப்படார். ஆதலினால் இக்குறையை நீக்க உபாயம் யாதெனத் தருமபுத்தி

ரர் ஆலோசிக்கையில் பாண்டவர்களுக்கு உதவிபுரிவதையே விரதமாகக் கொண்ட கண்ணபிரான் "மைத்துன! ஸப்த சமுத்திரங்களுக்கு அப்பால் தீவு ஒன்றுளது. அவ்விடம் புருஷாமிருகம் (மனிதமுகமும் மிருகவுடலும் பொருந்திய பிராணி) வாசம் பண்ணுகிறது. அதைப் போன்ற பரிசுத்தமான பிராணி வேறெதுவுமில்லை. ஏனெனில் அதன் காற்றுவாடை பட்ட இடமனைத்தும் மிகுந்த பரிசுத்தமான பூமியாகிவிடும். ஆதலின் அம்மிருகத்தைத் தருவித்தல் வேண்டும்" என்றனர். அசாத்தியமான காரியங்களனைத்தையும் முடிக்கவல்ல ஆற்றல் வாய்ந்த வீமசேனனை யழைத்து "மைந்த! ஏழுகடல்களுக்கும் அப்பால் ஒரு தீவில் புருஷாமிருகம் இருக்கின்றது. அம்மிருகம் மிகப் பலமுள்ளது. அம்மிருகம் வந்த பின்னரே நாம் யாக காரியம் தொடங்கவேண்டும். அன்னசாலையில் அம்மிருகத்தின் காற்று வாடை வீசிய மாத்திரத்தில் அச்சாலை பரிசுத்தமாகும். ஆதலின் இப்பொழுதே நீ சென்று அதை இங்கு அழைத்துவரப் புறப்படவேண்டும். அம்மிருகத்தின் விருத்தாந்தம் ஒரு சிறிது உனக்குச் சொல்கிறேன்

கேள். நீ அமமிருகததைக கண்டதும 'நீ வநதால தான எஙகளது யாகம இனிது நிறைவேறு' மென வேண டிக்கொள. அதுவும உடனே சமமதி செய்யு மென்ப தறகுத தடையிலலை ஆயினும அது உன்னை ஓர உறுதி கேட்கும அஃதென்னையெனின் 'நீ எனககுமுன் சில காததூரததிற கபபாலேயே முன சென்று கொண டிருததல வேண்டும அவவாறு என்னால குறிககபபட்ட காததூரததிற கபபாலேயே நீ செலலாது போனால் நீ எனககு இரையாக மனமிசையவேண்டும' என்பதே. அமமிருகததினால குறிககபபட்டகாத தூரத்திற் கபபா

லாகவே நீ செல்ல முடியாது போயவிடும். அங்ஙனமா யின் நீ அபபிராணிககு உணவாகாதிருக்க ஒரு வழியு ண்டு. என்னவென்றால அமமிருகம மிகுந்த சிவ பகதி யுளளது வரும வழியில கோயிலகள காணபபடுமேல அககோயிலை மூன்று முறை வலம வநது ஈசனுககுத தூப பூசனை புரிநதபினபு உன்னைத தொடர ஆரமபிககும அது பூசை புரியும நேரததிறகுள நீ வெகு காததூரம வநது விடலாம. நான சொலலும மநதிரததை, அமமிருகம உன்னைக கிட்டிய பொழுது உசசரி உடனே ஒரு சிவாலய மும அதனைச சுறறி நநதவனமும தடாகமும காணபபடும அமமநதிரததின உதவியால நீ அமமிருகததின பிடிதனை க்குததவறி உயிரிழககாது சுகமே திருமபி வரலாம என றாலும நீ அமமிருகததை யழைததுககொண்டு பட்டினம வநது சேருமவரையில மூன்று முறைதான உசசரிககலாம. நான்காவது முறை உசசரிததாலும அதன பயன சிததிக காது. ஆதலினால மூன்றாவது முறை மநதிரததை உசசரிபப தறகுள இராஜ்ஜியம வநது சேருமபடி அததுணை கடுகி வழி நடநது வருதல அவசியம" என்று அசசிவ மநதிரததை

யுபதேசித்தார் கிருஷ்ண மூர்த்தி. உடனே பீமசேன னும் தன்னாலியன்ற வளவு விரைந்து சென்று அப்புருஷா மிருகத்தைக் கிட்டி, தான் வந்த காரியத்தை அதனிடம் வணக்கத்துடன் தெரிவித்தான். மிருகமும் பீமனது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி "வீரசிரேஷ்ட! நான் உன்னு டன் வந்து வேண்டிய உதவி புரியத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆயினும் ஒரு நிபந்தனை உண்டு. அதாவது நீ எனக்கு முன் நூறுகாத தூரத்திற்கு முன்னேயே செல்லவேண்டும். நான் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன். அங்ஙனம் வருங் காலையில் நீ என் எல்லையில் அகப்படுவாயாகில் உன்னை

நான் வயிறார உண்பேன் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐய மில்லை!" என்றது.

வாயுமைந்தனும் அந்நிபந்தனைக்குட்பட்டு, தன் தந்தையை மனத்தில் தியானித்துக்கொண்டு காற்றிலும் கடுகி நடந்துவந்தான். புலிக்குப்பிறந்தது பூனையாய்ப்போகாது என்ற பழமொழி உண்மையாயினும் அம்மிருகம் நடந்து வரும் இடத்தினின்று நூறுகாத தூரத்திற்கப்பால் நடந்து வர பீமனால் ஆகவில்லை. மிருகமோ அவனைக் கிட்டிவிட் டது. உடனே கிருஷ்ணபகவான் கற்றுக்கொடுத்த மந்தி ரத்தை யுச்சரித்தான். மந்திரங்களின் மகிமை ஒருகாலும் பொய்க்காதாகலின் அக்கணமே வாவியுடன் கூடிய நந்த வனத்துடன் சிவாலயம் தோன்றியது. அதனைக்கண்ட புருஷாமிருகம் மிகுந்த பக்தி விசுவாசத்துடன் தடாகத்தி லிறங்கி நீராடி நந்தவனத்திலிருந்து பூக்களைக்கொய்து சிவ பிரானைத் துதித்து வணங்கி ஆடிப்பாடியது. இதற்குள் பீமன் பிழைத்தேன் பிழைத்தேன் என வெகுதூரம் ஓடி வந்தான். இம்மாதிரி புருஷாமிருகம் தன்னை நெருங்கு மிடங்களில் மந்திரங்களை யுச்சரிக்க அங்கங்குத்தோன்றிய

சிவாலயத்தில் தரிசனஞ்செய்து பின்னரே புருஷாமிருகம் வழிநடக்கத் தலைப்பட்டது. முடிவில் பீமன் தன் இராஜ ஜியத்திற்கு அதிக சொற்பதூரத்தில் மிருகத்தின் எல்லை யில் ஒருகாலும் தன் எல்லையில் ஒருகாலுமாக நடக்குஞ் சமயத்து அப்புருஷாமிருகம் பீமனைப்பற்றி "அப்பனே! நீ என் எல்லையில் அகப்பட்டுக்கொண்டாய் ஆதலின் எனக்கு ஆகாரமாக நோவதைத்தவிர உனக்கு வேறு வழி யில்லை" என்றது. பீமனோ "இதென்ன விந்தை? என் எல்லையில்தானே நானிருக்கின்றேன். எல்லை தப்பிப்பிடித் தால் நான் உனக்கு இரையாவதெப்படி" என்றான். இவ

விதம் புருஷாமிருகமும் பீமனும் நெடுநேரம் வாதாடி யாதொரு தீர்மானத்திற்கும் வாராமல் கடைசியில் தரும புத்திரரிடஞ்சென்று தங்கள் வழக்கைச் சொல்லிக்கொண் டனர். தருமத்தின் வேலியெனப் புகழ்பெற்ற தருமராஜன் இருவர்வாய் மொழியையுங்கேட்டு பீமனைப்பார்த்து 'தம்பி' மிருகத்தின் எல்லையைத்தாண்டி உன் ஒருபாதி யுடலே யிருந்தது. ஆதலின் அப்பாதியுடலே உனதாகும். மற் றைப்பாதி மிருகத்தின் எல்லையிலிருந்ததனால் அப்பங்கு மிருகத்திற்கு உரித்தாகும், என்றுசொல்லி மிருகத்தினை நோக்கி "உன் எல்லையில் பீமனது ஒரு பாதியுடலே யிருந்தது அதனை நீ தட்டின்றி யுண்ணலாம்" என்ற னர். தருமபுத்திரரது நடுவு நிலைமையைக்கண்ட சபை யோரனைவரும் அவரை வியந்து புகழ்ந்தனர். மிருகமும் அரசன் தன் தம்பியென கிஞ்சித்தும் அவன் மீதிரங்கி நடுவு நிலைமை தவறாது கூறிய வாய்மொழியைக்கேட்டு "அரசே! தங்கள் தம்பியின் உடலைத்தின்ன எனக்கு இஷ்டமில்லை யெனினும் தங்கள் பட்சபாதமின்மையைப் பலர்க்கும் அறிவிக்க எண்ணியே யன்றி வேறில்லை" என்றுபுகன்று

பிமனது உடலைததின்று தொழிந்தது, பினனா தருமபுததி ரா தான எடுதத யாகததை நன்கு நிறைவேற்றிச சுகமே வாழ்ந்து வந்தார்.

இககாலததிற சிலா ஒருவனிடமிருந்து சிறிது தனம் பெறறு அதன பொருட்டுத் தஙகளது மனசசாடசிககு விரோதமாய்த் தாஙகள் கண்ணாரக் கண்ட நியாயததையுஞ சொலலாது நடுவு நிலைமை தவறி பொய்க்கரி புகல முன் வருகின்றனர். அது பேதமையினும பேதமையன்றோ? அத்தகையோர் பின்வரும பாடலைக்கனவிலும் நனவிலும் கருதுவாராக

ஆரம பூண்ட மணிமாாபா! அயோத்திககரசே! அணணலேகேள
ஈரமிருகக மரமிருகக இலைகளுதிராத வாறேது?
வாரமகொண்டு வழககுரைததுமணமேவ நின்று வலிபேசி
ஓரஞசொனன குடியதுபோலஉதிர்ந்து கெடுகும தமபியரே.

13-வது கதை. அடக்கமுடைமை.

திருக்குறள் யாகாவாராயினும நாகாகக, காவாககால
சோகாபபா சொல்லிழுககுபபட்டு

பரிமேலழகா உரை.—தமமாற காககபபடுவன எலலா வறறையும காககமாட்டாராயினும நா ஒனறனையும காக்க; அதனைக காவாராயின சொறகுறறததினகண பட்டுத் தாமே துனபுறுவா.

குறிப்பு:—மாநதாசனைவரும தஙகளது ஐமபொறிகளை யும மனததையும அடககியாள வதவசியம. அவ்வாறு அவைகள எல்லாவறறையும அடககச சகதியில்லாது போவாரேயாயினும நாவை மட்டுமாவது அடககித தீய சொறகள நாவினினறும வெளிபபடாதிருகக முயலவது இனறியமையாத காரியம. அஙஙனம நாவடககமிலலாது

வாய்ககு வநததையெலலாம சொலவாாகளேயாளுல மிக வும வருநதநேரிடும.

உதாரணம் :—பூமகளும நாமகளும பொலிநது வாழ்நத சோழநாட்டினகண் ஆறைநகரில ஏகம்பவாணன் என்னுமோர் சீமான வாழ்நதுவந்தான். பூர்வ ஜன்ம புண்ணியததால அவனுக்கிருந்த செல்வம் இத்தனை த்து என்று சொலலப்புகின் தமிழ் மூவேந்தர்களாம் சேர சோழ பாண்டியருக்குச் சமானமாக அத்தனை வாழ் வுடனிருந்தான் என்று சொல்வதே சரியாகும். அக்கா

லததிருநத பிரபுககளில முதன்மையாக அவன எண்ணப படடு வநதானுதலின மூவேநதாகளும் அவன பதவிககுரித தான கௌரவமளிததே வநதனா. ஓாநாள அமமனனா மூவரும ஏசபபவாண முதலியாரைக காணவநத சமயதது அவன கழனிககுச சென்றிருநதனன. இதனையறி யாத வேநதா, முதலியாா மாளிகையில உளரோ என்று விசாரிகக அவவேகபபனது மனைவி "முதலியாா கழனி காணபபோயினா" என்றனள. அதுகேடட வேநதா முதலியாா முடி கடடபபோயினரோ என்று ஏளனமாகப பொருளபடுமபடி கூறினா. உடனே மனைவி தன கண வனை மூவேநதரும பரிகசிககின்றனர் என்றுநோககு அவா களைநோககி "இராஜ சிங்கஙகளே! முதலியாா முடி நடு வதுமெய்யே! அவா கேவலமாய் நாறறு முடிநடடாா. ஆனால வேநதாகளது முடிகளைபபறிதது, அவாகளது சேனைக களைச சினனபினனமாககி, யுததகளமாகிய கழனியில அவறறை எருவாக இடடு, அககழனி சிரமபச் செநநரதத மாகிய நீரைததேககி, தாம எதிசசெலலும படடதது யானையாம பகடடைவிடடது மிதிககசசெயது சேறுககி, அககுழைசேறறில தான பறிததெடுதத வேநதா முடிகளை வரிசையாக நடடு, வெறறியாம வேளாணமைசெய்யவே

சென்றிருக்கின்றனர்" என்று பொருள்படும்படி,

சேனை தழையாகச் செங்குருதி நீரோடி
ஆனைமிதித்த அடிச்சேற்றில்—மானபரன்
மாவேந்தனே கம்பவாணன் பறித்து நட்டான
மூவேந்தர் தங்கள் முடி.

என்றொரு வெண்பா எழுதியனுப்பினள். அவர்கள் அப் பாடலைப் பார்த்து "ஓ! பெண்பால் பிதற்றிய வார்த்தை" யென அலட்சியஞ் செய்து தங்கள் நாடு திரும்பினர்.

சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் கழனிக்குச் சென்றிருந்த முதலியும் வீடு வந்து சேர, அவன் மனையாள், மூவேந்தர் வந்து ஏசியதையும், தான் அதற்குப் பதிலளித்ததையும் அறிவித்து எவ்விதத்திலேனும் அம்மூவேந்தரையும் மானபங்கப் படுத்தாது போனால் தான் கூறிய வாய்மொழி பழுதாமென்று வணக்கத்துடன் விண்ணப்பித்துக் கொண்டனள். ஏகம்பனும் சேர சோழ பாண்டியரது அகம்பாவத்தை யடக்கவேண்டு மெனக் கருதித் தன்னிடமிருந்த பூதத்தை யனுப்பிச் 'சேரனைத் தூக்கிவா' என்றனன். அவ்வாறே பூதம் இரவிற் சென்று சேரன் உறங்கிக்கொண்டிருந்த மஞ்சத்துடன் அவனைத் தூக்கி வந்து சேர்த்தது. சின்னாள் காறும் சேரனைச் சிறையிலடைத்து வைத்துப் பின்னர் யாரால கேட்டேன் நோரால (வாயால) கேட்டேன் என்னும் பழமொழியைச் சிந்தித்து வருந்திய சேரன் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அச்சேரராஜனை விடுவித்தான். ஏகம்பன் அம்மாதிரியே பூதத்தின் உதவியால் சோழனையும் சிறை செய்தான். சோழனும் "ஐயகோ! அடங்கா மன்னர்களை யெல்லாம் புறங்கண்டு இப்பாரெங்கும் புகழ்க்கொடி நாட்டி வெற்றியுடன் வாழ்ந்து வந்த நாம் இக்காலம் குடி சனங்களில் ஒருவனாகிய ஏகம்பனிடம் சிறைபடவும் காலம் நேர்ந்ததே! ஆ! படுகுழியில் சிக்குண்ட

களிறு போல பிரலாபிக்கவும் விதிபோலும்" என்று வலையிலகப்பட்ட விம்மம் போல பொருமி யிருந்தான். வாய்ப்பதட்டம் வரிசை கேட்கும் எவனும் முதுமொழி பழுதுபடாதன்றோ? நாள் சில கழிந்ததன்மேல் சோழன் சிறையினின்று விடுவிக்கப்பட்டுத் தன் நாட்டையடைந்தான். கடைசியிற் பாண்டியனிடம் பூதத்தை ஏவ அவன் வேப்பமாலை தரித்துளானாதலின் பூதம் அவனை யணுகப்பயந்து

திரும்பிவிட்டது. அதனை யறிந்த ஏகம்பன் வேப்பமாலை தரித்திருக்கும் வரையில் பாண்டியனிடம் பூதம் செல்ல முடியாதாகலின் வேப்பந்தாரை வஞ்சனையாய்க் கவர்க்கருதி கூட்டியப் பெண்களில் திறமை வாய்ந்த நால்வரை ஏவி, தங்களது ஆடல் பாடல்களினால் அத்தென்னவனை மயக்கி அவன் அணிந்திருக்கும் மாலையைப் பெற்று வரும்படி அனுப்பினான். அங்ஙனமே அந்நங்கையர் நால்வரும் பாண்டிய சபையடைந்து இந்திர சபையில் நர்த்தனஞ் செய்யும் அரம்பையாதி கணிகையரை விடப்பதின் மடங்கு ஆடிப்பாடி அம்மன்னவனை மகிழ்வித்தனர். மதுரையரசனும் ஆனந்த பரவசனாய் அப்பெண்களுக்கு விலையேறப்பெற்ற ஆடையாபரணங்களை யளிக்க அவர்கள் அப்பரிசை ஏற்றுக்கொண்டாரில்லை. ஆயினும் பார்த்திபனை நோக்கி "அரசே! இது சமயம் தாங்கள் அன்புடனளித்த பட்டாடைகளிலும் முத்துமாலை இரத்தினமாலைகளிலும் எங்களுக்கு ஆசை சென்றிலது. தாங்களணிந்திருக்கும் வேப்பமாலையே நாங்கள் விரும்புவது" என்றுரைத்தனர். அம்மொழிகளைச் செவியிலேற்ற பாண்டியன் வேப்பந்தாரை யளிக்க மனமில்லாது மௌனஞ் சாதித்திருந்தான். உடனே அந்நாரியரில் ஒருத்தி "தோழிகளே! முன்னம் இந்திரன் மீது கைவளை யெறிந்து வெற்றி கொண்ட மீனத்துவச பாண்டியன் ஆறைநகர வாசியாகிய ஏகம்பவாணனது பேய் வருமென்றஞ்சி யலவோ

தான அணிநதிருககும வேபபநதா் தநதனிகக உடனபட
விலலை" எனனுங கருததுத தோனற,

இலகு புகழாறை ஏகமபவாணன
அலகை வரும வரும எனறஞசி-உலகறிய
வானவர்கோன் சென்னியிசை வணகை வளையெறிந்த
மீனவர்கோன ன்கவிடான வேம்பு.

என்னும பாடலைப பாடினள். அது கேட்ட பாண்டியன் பெணகள முனனிலையில அவமானம் கேரிடும்படி மாலைய ணியாதிருபபது சரியனறு! மானம் பெரிதோ பிராணன் பெரிதோ? எனறுன்னி மானமே பெரிதாகலின அதற்கஞ்சி உடனே மாலையை யீநதனன. பெணகளும் பாண்டியன் உயிருககுச சமானமெனச சொல்லககூடிய மாலையைப் பெறறதும அடஙகா மகிழ்சசிபூணடு முதலியைககண்டு அவனிடம அதனைச சேரததனா. உடனே ஏகமபன தன் அலகையை (பூகம) யழைததுப பாணடியனைத தருவிதது முன சேர சோழரைச சிறையிலிட்டது போலவே அபபா ணடியனையும அருகுசிறையில வைததனன். சிறிது காலம் சென்றதும பாணடிய மனனன் சிறையினினறும விடுபட் டான முனனம இநதிப பிரதத நகரில இயறறப பெற்றி ருநத ஸபடிக மணடபததில வழி தெரியாமல திகைதத துரி யோதனுதியரைககணடுபரிஹஸிதத துரௌபதை அரசவை யில துகிலுரியப படடாளனறோ? ஆதலின் எவரும தங கள பஞசேநதிரியஙகளில மறறையதை அடக்கமுடியாது போயினும நாவொனறையாவது அடககி யாளல வேணடும. இலலையேல அககுறறததால பெரிதும வருநதுவரெனபது கூறாம சொலலாமலே அமையும. அனறியும வாய்க்கொழு ப்பு சீலையால் வடிநதது எனற பழமொழியை மறவாது நாவை நனகு அடககி வருவதே சாலசசிறநத தெனபது வெளிபபடை. கீழே காட்டியிருககும பாடலை ஆழ்நத

றியபபுஜின மேலே காட்டிய கதை உண்மையென நமபு வதற கிடமுண்டு

தேருனப புரவி வாரணத தொகுதி திறை கொணர்ந்து
வரு மனன ! நின தேச மேது ? உனது நாம மேது.
புகல, செவவையாழ தடவு பாணரே !
வாரும. ஒதத குடி நீரும நானும், மகதேவன்

ஆறை நகா காவலன் வாண பூபதி மகிழ்ந்தளித்த
வெகு வரிசை பெறறு வரு புலவன் யான் ,
நீரும இப்பரிசு பெறற மீணடு வரலாகும,
அவன் முனறில்வாய் நிதநிலசிகர மாட மாளிகை
நெருஙகு கோபுர மருஙகெலாம * ஆரும நிறகும,
உயா வேமபும நிறகும, வளாபனையும நிற்கும,
அதனருகிலே அரசும நிறகும, அரசைச சுமந்த
சில அதறி நிறகும அடையாளமே.

14-வது கதை. ஒழுக்கமுடைமை.

திருக்குறள் ஒழுககத்தின எய்துவா மேனமை, இழுககதின
எயதுவா எயதாப பழி.

பரிமேலழகா உரை :—எலலோரும ஒழுககததானே மேமபாட்டை எய்துவா ; அதனினறு இழுககுதலானே தாம எய்துதறகு உரிததலலாத பழியை எய்துவா

குறிப்பு —யாவரும தஙகள வருணாசிர தாமத்தில் தவறாதிருபபரேல மேனமையும புகழும அடைவா. பிராமணாகளோ தஙகள ஆசாரததில வழுவின தஙகள குலததிறகுரிய மேன்மையை யிழபபதுடன தாழந்த வருணததிலுதிததவரினும கடையோராவா இஃபற றியே விசய புராண முடையார் 'தாழ்ந்த வருணதது

நித்தலரும் ஒழுக்கத்தால் தக்கோராவர்; மேலாம் வருணத்துதித்திடினும் விழுந்த ஒழுக்கத்தார் இழிவார்'' என்று

---

* ஆர்=ஆத்திமாலை சூடிய சோழன், வேம்பு=வேப்பமாலை புனைந்த பாண்டியன், பனை=பனை மாலை பூண்ட சேரன், அரசு=மற்ற அரசர்கள். அரசைச் சமர்த்த அத்தி=அரசர்களைத் தாக்கிய யானைகள்.

கூறியுள்ளார். நிற்க, ஒழுக்கந்தவறிய ஒருவன் பெயரும் புகழும் பொருளும் கெட்டு, சீர் கேடடைவது மல்லாமல் அவன் மீது பகைமை கொண்ட மற்றவன் விரோதம் காரணமாக அவன் மீது அடாப்பழி கூறுவானாயின் அதனையும் உலகத்தார் அவனது அநாசாரத்தை நோக்கி அவன் அத்தகைய அடாப்பழி செய்திருப்பான் என்று நிச்சயமாய் நம்புவர்.

உதாரணம்:—பல்வளங்களும் நிரம்பப் பெற்ற பாடலிபுத்திரத்தில் வெகு நாளைக்குமுன் சௌந்தரன் என்னும் ஓர் அந்தணனிருந்தனன். அவன் வேதாகமங்களை ஐயந்திரிபறக் கற்றவன்; சாஸ்திர புராணாதிகளின் கடலைக் கரை கண்டவன், மிகுந்த ஆசாரசீலன், சுருங்கச் சொல்லின் அறிவு, ஒழுக்கம், இவைகளில் வேதியர் திலகமாக விளங்கிவந்தான். ஆதலின் அந்நாட்டிலுள்ள அனைவரும் அவ்விப்பிரனைத் தெய்வத்திற்கு அடுத்த படியாக மதித்து மரியாதை செய்து வந்தனர். அறிவுடை யொருவனை அரசனும் விரும்பும் என்பது முதுமொழியன்றோ? ஆகவே அந்நாட்டரசன் தனக்குச் சந்தேக விபரீதம் நேர்ந்த பொழுதெல்லாம் அவ்வந்தணனை வரவழைத்து அளவளாவியிருந்து வந்தது மல்லாமல் தனக்கு அவகாசம் கிடைத்த காலங்களில் சாஸ்திரங்களின் உண்மைப்பொருள்களை அவனிடம் உசாவி வந்தான். இவ்வாறு மிகுந்த வைபவத்துடன்

அரசனும் பிரஜைகளும் யாவரும் எய்த்தற்கரிய புகழும் கௌரவமும் பெற்று வந்த சௌந்தரன் இல்லறத்தைச் செவ்வனே நடத்தி வேதியர்க்குரிய ஒழுக்க வழக்கங்களில் ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி வாழ்ந்து வருகையில் ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில் நீராட நதிக்கரை சென்றனன் சென்ற நெறியில் எதிர்ப்பட்ட இழிகுல மங்கையைக்

கண்டு மதிமயங்கி அவளது இயற்கை யழகிற்குத் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்து வெற்றுடம்புடன் வீடு திரும்பினன் திரும்பியுமென்? அன்றிரவு கழிவது அவனுக்கு ஒரு யுகமாகவே காணப்பட்டது. மறு தினம் மாநதி செல்லுகையிலும் அக்கன்னிகையைக் கண்டு எரியிலிட்ட மெழுகுபோல் உள்ளம் உருகி "நங்காய்! இக்காலே என் விரகவேதனையைத் தீர்க்காவிடின் என் ஆவி ஒரு கணமும் தரியாது" என்று வேண்டினன். அதற்கு அந்தையல் "விப்ரசிரேஷ்ட! தாங்களோ உயர் குலத்திலுற்பவித்தவர், யானோ நீச குலத்தில் தோன்றியமாது. இதனை யாலோசித்தறியாது காமத்தால் மதி கலங்குதல் நற்றோர்க்கு அழகுமன்று ஆண்மையுமன்று. கற்றறிந்த பெரியோர்க்குப் பேதைப்பெண்ணாகிய நான் அறிவுறுத்தல் பொருந்தாது" என்றிடித்துக் கூறினள். அவ்வனிதையின் வசனம் சௌந்தரன் கொண்ட ஆசைக்கனலை அதிகரிக்கச் செய்ததே யல்லாமல் அவித்தபாடில்லை. ஆதலின் அந்தணன் மீண்டும் அப்பெண்ணை நோக்கி "இக்காலை என்னைக் களிப்பித்துக் காமக்கடலினின்றும் கரை யேற்றுது போயின் உன் காலணடையிலேயே என் பிராணனைப் போக்குவேன் என்பதற்கு எள்ளளவும் ஐயமில்லை" எனலும் "யானோ கன்னி கழியாப் பெண். தங்களுடன் அந்தரங்கமாய் வாழ்ந்து வரின்

என குலததுளோர எனனைப பிரஷடை யெனறொதுககி விடுவர ஆகவே என்னை ஆயுளளவும மனைவியாகப பாவிதது என்னுடனிருகக உடனபடின தஙகள மனககோரின வண்ணம நடககச சிததமாயிருக்கிறேன" என்றனன் அததெரிவையும. மறையவனும மஙகையின மொழியின வண்ணம நடபபதாய் வாககுறுதி செய்து அககிமிஷமே அவளைத தன காமக கிழத்தியாக் கொணடனன. சிறிது

காலம வரையில ஒருவருமறியா வண்ணம அவளுடன் அநதரங்க சலலாபம பண்ணி வநதான. நீசப பெணணின் நேசம ஏறபட்ட தின முதல அவனது குலதாமம ஒவவொனறாய் அவனை விட்ட கனறு வந்தது. பினனா தான வேதவிதிபபடி அககினி சாட்சியாக மணம புரிநத மனைவி மககளின பாசமும காறறுயபபறநதோட, புதிய மனைவியின இலலததிலேயே அலலும பகலும அனபுடனுறைநது வரததலைபபட்டான். தலையிரும கூரிய நகமும் வெளளிய பலலும கததம நிலைமையில நிறகும வேதியரும தஙகள தஙகள நிலைமையிற தவறுதிருபபினனெறு பூசசியம பெறலாகும? நிலைதவறின பூசசியதை பறநது விடுமெனபது திணணமலலவா? அவவாறே சௌநதரனும தநநிலைமை தவறி நீசப பெண்ணின பால நேசமதிகரிதது அவளுடனேயே காலததைக கழிதது வநதது மல்லாமல தனது பூரவகுலததின தாமததை முறறிலும கைவிடடுபபுலால முதலியனவும புசிககத தலைபபட்டு விட்டான முன அவனைககணடால வநதனை வழிபாடு புரிந்து வநத அரசன முதல மககள பலரும அவனைககணணுரககாணவும சகியாதவாகளாயினா எனபதை நம நணபாேநனகறியக கூடுமாதலின நாம சொலலாது விடுததனம். காளடைவில ஆசார மிழநத பாவததால பிரமம தேஜஸையுமிழநது நீச சாதியில பிறநதவனைபபோலவே காணப

பட்டான் சௌந்தரன். ஆண்டு பல சென்றதும் அப்பெ
ண்ணினிடமாகச் சௌந்தரனுக்குப் புதல்வர் கால்வரும்
புதல்வியர் மூவரும் தோன்றினர். ஆள் ஏற நீர் ஏறு மல்
லவா? எனவே சௌந்தரன் தன் பாரி குடும்பத்தைக் காப்
பாற்ற வகை காணாது கூலிவேலை செய்து வயிறு வளர்க்
கவும் விதி கோரத்தது. என் செய்வான்? அந்தோ பரிதா

பம்! பலராலும் பூஜைக்குப் பாத்திரமாய் விளங்கி வந்த
சௌந்தரன் அவ்வூரிலேயே கூலிவேலை செய்து உண்டு
வாழ ஒருப்படுவதெப்படி? ஆகவே அந்நகரைவிட்டு
வேறு நகரம் குழந்தை குட்டி குடிகளுடன் ஓடிவிட்
டான். மற்றொரு பட்டணம் சேர்ந்தாலும் நிழல் ஒருவ
னைத் தொடர்வதுபோல அவனது தீவினையும் விடேன்
விடேன் எனப் பின் பற்றியது. ஆசாரம் காசிட்டுக்கொள்
ளும் என்னும் பண்டை மொழியும் பொய்க்காதல்லவா?
ஆசாரம் இருப்பினன்றோ காசும் கிட்டும். ஆசாரத்தை
அடியோடு விட்டுவிட்டால் திருமகளும் தன் தமக்கை
யைக் காட்டி மறைந்து விடுவள் என்பது வெளிப்படை.
சௌந்தரன் குலாசாரத்தில் வழுவாது வேதங்களும் கன
குமதிக்கப்பெற்று வந்தகாலையில் அவன் பெயரும் புகழும்
பாரெங்கும் பரந்திருந்தது. இது சமயம் அவன் வருணா
சிரம தாமத்தில் தவறிய பாவத்தால் உருமாறி யிருந்தும்
அவனை இன்னான் என உய்த்துணர்ந்தார்சிற் சிலர் அவனைக்
கண்டு பரிதபித்தனர். மற்றும் சிலர் 'அந்தோ! ஆசார
த்தினின்று வழுவின் நாமும் இப்பாடுபடவேண்டும்'' என
றுணர்ந்து தங்கள் ஒழுக்கத்தில் குன்றாது வாழ முயன்ற
னர். ாதிங்ஙனமிருக்க ஒருநாள் சௌந்தரன் கூலி
வேலை கிடைக்கப் பெறாது காட்டுக்கு சென்று விறகு
வெட்டிவரச் சென்றான். அங்கு வழி நடுவே யிருந்த தடா
கத்திலிறங்கி, தாகசாந்தி செய்துகொண்டு கரைதனில்

சற்றே இளைப்பாறி யிருக்கையில் குளக்கரையின் மற்றொரு மூலையில் பளீர் பளீர் என மின்னுவதைக்கண்டு அவ்விடம் சென்று பார்க்க, முத்துமாலை யொன்றினைக் கண்டு ஆனந்தத்துடன் அதனை யெடுத்தான். அவ்வளவுதான் தாமதம். கடந்த இரவு பாடலிபுத்திரநகரின் அரண்மனையில் கள

வர் பலர் புகுந்து அரசனது ஆடையணிகளைக் களவாடிப் போயினமையால் காவலனது ஏவலினால் காவலாளிகள் கள்வரைத் தேடிவாராநிற்க சௌந்தரனிருக்கும் குளக்கரை வந்து சேர்ந்தனர். வந்து சேர்ந்ததும் அவனிடம் மாலையிருப்பதைக் கண்ணுற்று, கையுங் களவுமாய்த் திருடன் அகப்பட்டுக் கொண்டான் எனக் களித்த சேவகர்கள் சௌந்தரனைப் பிடரி பிடித்திழுத்து வந்து அரசன் சமுகத்தில் நிறுத்தினர். வேந்தனும் சீர்குலைந்திருக்கும் வேதியன் கையில் முத்துவடமிருப்பது கண்டு இனி சாட்சியம் வேண்டுவதில்லையென உன்னி அவனைச் சிறையிலிடக் கட்டளையிட்டான். அச்சமயம் அருகேயிருந்த மந்திரி அவனை உற்று நோக்கி "நிருப! இதோ நிற்கும் திருடன் முன் நம் சபையை அலங்கரித்திருந்த சௌந்தரன் போலக் காண்கிறான்" என்றனன். மன்னவனும் சற்றே நிதானித்தறிந்து "ஆ! நம் சபைக்கு அணியாய் விளங்கி வந்த சௌந்தரன் என்னத்தடையிலலை, ஐயோ! இப்பாவி தன் பதவியை யிழந்து மல்லாமல் சோரம்பண்ணவும் துணிந்தது விசனிக்கத்தக்கது? என்றாலும் என் செயலாம்; நெறி தப்பி நடக்கும் ஒருவனைத் தண்டித்தல் இராஜ நீதியே யாகும். அன்னமிட்டார் வீட்டில் கன்னமிட்டது போல் முன்னர் நம்மரண்மனையில் சிறப்புப் பல பெற்று வரிசையுடன் வாழ்ந்து வந்ததையும் மறந்து நமக்கே இரண்டகஞ் செய்தான்? இவனை என் செய்தாலென்ன? நீதியே யன்றி அநீதியாகாது எனினும் முன்னி

ருந்த பழக்கத்தால் இவனைத் தண்டிக்கவும் மனம் வர வில்லை. தண்டியாது விடுவதும் சரியன்று" எனக் கலங்கி னான். அச்சமயம் விழுந்த பிள்ளைக்கு அரிவாள் மனை உதவியது போல் முன் சௌந்தரனிடம் அருமை கொண்

டிருந்த பிரதானி யொருவன் எழுந்து "அரசே! தாங்கள் இவன் மீதிரங்குவது பொருந்தமாயினும் உண்ட வீட் டிற்கு இரண்டகம் நினைக்கும் மாபாவியைக் கொடுந் தண் டனைக்கு ஆளாக்காது வறிதே விட்டு விடுதல் தர்மமன்று. இவன் திருடியிருப்பான் என்பதற்குச் சந்தேகமே யில்லை! இவன் கையிலிருக்கும் முத்து மாலையே தக்க சான்றாகும். மோகத்தின் வலையிற் சிக்கி குடும்ப பாரத் தை விருத்தி செய்து கொண்டான் வயிறு வளர்க்க வழி காணாது களவாடத் துணிந்தனன் என்பதற்கு ஈஷத்தே னும் ஐயமில்லை. ஆதலின் இவனுக்கு ஏற்ற பரிசாமத் தண் டனையை விதித்தலே சாலச்சிறந்தது" எனப்புகன்றான். இச்சங்கதி நகரெங்கும் பரவவே சௌந்தரனது பழைய மனைவி மக்களும் புதிய பெண்டிர் பிள்ளைகளும் ஓடோடி யும் வந்து அவனைக் கட்டிக் கொண்டழுதனர். பட்டணத் திலுள்ள பிரஜைகளனைவரும் கும்பு கூடி அரசவையடை ந்து வேடிக்கை பார்த்து நின்றனர். அவர்களிற் சிலர் சௌந்தரன் நிலைமையைக் குறித்து வருந்தினர். மற்றுஞ் சிலர் குலதாரத்தை யிழந்தவனுக்கு உரிய சிட்சை கிடைத் தல் பொருந்து மென்றனர். வேறு சிலர் பழைய சகவா சத்தை யரசன் நினைந்து ஒருசமயம் மன்னித்தல் கூடும் என்றனர். இவ்வாறு பலரும் தங்கள் தங்களுக்குத் தோன்றியவாறு வருந்தியும் இரங்கியும் நிற்பாராயினர். சௌந்தரனுக்கோ அக்காலை வயது எண்பதுக்குமேல் இரு க்கலாம். ஆங்காலம் எல்லாம் அக்கிரமம் பண்ணி வந்து சாங்காலத்தில் சங்கரா சங்கரா என்பது போல சௌந்த

ரின்றகாலம் தானடைந்திருக்கும் தன்மையும் முன் நிலைமையையும் உன்னி உன்னி உள்ளாவி சோரத் துடித்தான். சௌந்தரனது வயோதிகத்தையும், அவன் இருபால்

மனைவிமக்கள் படுந்துயரத்தையும், முன் தான் அவனிடம் வைத்திருந்த மதிப்பையும் யோசித்து அரசனும் சௌந்தரபால் ஒரு சிறிது இரங்கினன். பிறன் ஒழுக்கத்தில் தவறியதனால் அந்தணன் அடைந்த கேட்டையும் மானக்குறைவையும் நினைக்க நினைக்க மன முருகாது போவராகும் கேயா ?

15-வது கதை. பிறனில் விழையாமை.

திருக்குறள்/ பகைபாவம் அச்சம் பழியென நான்கும்
இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்.

பரிமேலழகர் உரை:—பிறனில்லாளைக் நெறிகடந்து செல்வானிடத்து, பகையும், பாவமும் அச்சமும், குடிப்பழியும் என்னும் இந்நான்கு குற்றமும் ஒருகாலும் நீங்காவாம்.

குறிப்பு—பிறன்மனைவியை இச்சிப்பவனுக்கு இம்மையில் விரோதமும், பயமும், பழியும் உண்டாகி மறுபிறப்பில் பாவத்தால் வாதனையும் சேரிடும். இதைப்பற்றியே அறம், புகழ், கேண்மை, பெருமை இந்நான்கும், பிறன் தாரம் நச்சுவார்ச் சேரா பிறன் தாரம், நச்சுவார்ச் சேருமே பகை, பழி, பாவம் என்று, அச்சத்தோடு இந்நாற் பொருள் என்று நாலடியார் முறையிடுகின்றது.

உதாரணம்:—பூர்வம் இந்தியாவின் வடபாகத்தில் மனுநெறிப்படி செங்கோலோச்சி வந்த நந்தன மஹாராஜனது சபையில் புலவர்க்கோர் திலகம் போல விளங்கி வந்

தார் வரருசி யெனபார். அவா கல்விககடலைககரை கண்டவ ராயினும பகதபாரதினாரகும பரமசிவனை யடைநது இலக்கண நூலைச் சமபூரணமாகத் தெரிந்து கொள்ளச்

சென்றனா. அககாலை தனது மனைவி உபகோசை யென்பாளைப பிரிநது போகுமபடி நேரநதது. தனனிடமிருநத தனம யாவையும தனது உயிர நணபனுபிருநத இரணிய குபதனிடம சேமஞ செயது போயினா ஈதிவனமிருக்க அவர பாரியை உபகோசை ஒரு நாள நீராவெதறகாகக கஙகை சென்றனள. அனறையதினம அபபெணமணி யணிநதிருநத வெணமையுடை அவளகு இயறகையழகினை விளககேறறிக காடடுவதா யிருநதது கஙகை சென்று நீராடித திருமபி வாராநிறக வருமவழியில எதிரப்படும அனைவா கணகளும அவள மீது படியாது திருமபா தெனபது நிசசயம ஆகவே அபபடடணதது மநதிரிகளில ஒருவனுகிய குமாரன் எனபான மிகுநத விரகவேதனைககுளளாகி அககணததிலேயே தன வாதனையைத தீரககவேணடுமென அவள பாதஙகளில விழுநது மனறாடினன மிகவும திகபிரமை கணட அபபெண இனன செயவ தெனறு தோனறாது திகைதது “இககாலை பேசச்சரிபபடாது. அடுத்த காவிரவு தனித்து வரின யோசிககலாம” எனறு வநது விட்டனள. பினனொரு வீதியில அரச புரோகிதர் எதிரபபடடு மந்திரியைபபோலவே சில பசபபு வசனஙகளைப புகனறனா. அதறகும அப்பதிவிரதை முனனவனுககுக கூறிய பதிலையளிதது விரைவாய் வீடு திருமபினள். மீணடும் வருமவழியில அநககரைக காததுவருமகொத்துவால அவள் காலில விழுநது கெஞசாதும கெஞ்சினன. அவனும் முனனவிருவருககும அளிககபபட்ட விடையைப் பெறறு மிகுநத களிபபுடன ‘மறு நாள் பொழுது எபபொழுது விடியும’ என எதிரபாரததிருநதான பின்

ளா புலி வாயினினறும அதிர்ஷ்டவசததால தபபிய மான
பேட்டிகளைப்போல் உளளம பதைக்க இலலம வநது அத

தனை அவமானததிறகும காரணமாயிருநத தனது இய
ற்கை பழகினை வெறுததவளாய் வருந்தியிருநதனள். இவ்
விவரங்களை ஒருவரு மறிகதிலா' மறறை நாள் அதிகாலை
யில் அவசர நிமிததம் சிறிது பொருள வேண்டுமெனத
தன சேடியருள் ஒருததியை இரணிய குப்தனிட மனுப்ப
அவன் பணததை மூட்டையாகக கட்டிககொண்டு "என்
ணிய பதது அங்கையிட்டால இநதிரன் மகளும ஆஙகே
வெண்ணெய்க குனறு எரியுற்றபோல மெலிநது பின்
நிற்கும்" எனற வாககியத்தைக கடைப்பிடிதது உப
கோசைபால வநது "பெணணே! இன்று என்னுடன்
மருவியிருபபின வாருசியால வைக்கப்பட்ட அவ்வளவு
தனத்தையும தநது விடுகினறேன. இலலையேல ஒரு
காசு கூட அளியேன" என வெருட்டினன். என்செய
வாள்! அநதோ பாவம்! பட்டகாலிலே படுமே கெட்ட
குடியே கெடும் எனபது போல ஒருவர் பின ஒருவராய்
அவளது கறபைக கலைககச சுகமனுபவிகக யோசிதத
னர். என்றாலும 'சிறைகாக்கும காப்பு எவன செய்யும்?
மகளிர நிறை காககும காபபே தலை' எனற வளளுவனார்
வாக்கிற்கோர இலக்கண மாயிருநத அதனையல் மற்றை
யோர்க்குக் கூறியதையே அவனுககும கூறினள இரணிய
குப்தனும் தன் எணணம பலிததெதென அகம மலர்ந்து
சென்றான உடனே உபகோசை, சேடியர்கள மூலமாய்
நிரம்பவும் கெலலனைபத தருவிதது அதிற்கஸ்தூரி முத
லிய வாசனைத் திரவியஙகளைப பெய்து சகக்த பரிமளங்க

மழும்படி தயாரித்தனள். குறித்த காலம் நெருங்கியதும் குமாரன் எனனும் மந்திரி ஆடையணிகளால் தன்னை யழகு படுத்திக்கொண்டு உபகோசையின் வீட்டையடைந்தான். ஆபத்துக் காலத்தில் அறிவென்னும் துணைவனைக் கைகொ
6

ண்ட அவ்வனிதா ரத்தினம் "நீராட வாருங்கள்" என அவனை இருள் நிறைந்த அறைக்கு இட்டுச் சென்று சேடியரை ஏவித் தைலம் புகட்டக் கட்டளை யிட்டனள். சேடியர்களும் ஆடிப் பாடித் தைலம் புகட்டத் தொடங்கினர். அதற்குள் இராஜ புரோகிதரும் வந்து சேர்ந்தார். ஆசாரியார் வரவறிந்த மந்திரிக்கு அக்கணமே பாதியுயிர் போய் விட்டதெனலாம். உடனே தனக்குப் பணிவிடை புரியும் சேடியரை எவ்விதமேனும் தன்னை ஆசாரியார் அறியா வண்ணம் மறைக்கும்படி மன்றாடினன் மந்திரி. சுகந்த கிலேண்ணை உடல் முழுவதும் தடவியாயிற்று. ஸ்நானம் மாத்திரம் நடைபெறவில்லை. ஆயினும் சேடிகள் மந்திரியின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கி அவனை அங்குக்கிடந்த கொறுக்குப் பெட்டியில் ஒளித்து வைத்தனர். வேறின்றி மந்திரியும் அதனுள் ஒடுங்கிக் கிடந்தான். பின்னர் சுருக்கிச் சொல்லின் புரோகிதருக்கும் கோத்தவாலுக்கும் மந்திரிக்கு நடந்தது போலவே மரியாதையாவும் நடந்தேறின. முடிவில் சங்கேதப்படி இரணிய குப்தனும் ஆங்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனை உபகோசை இருட்டறைக்கு அழைத்துச் சென்று "ஆசைக்களஞ்சியமே! இப்பொழுதாவது என் கணவன் தங்களிடம் வைத்துச் சென்ற தனத்தை யளிக்க மனமுண்டா?" என்றதும் அறிவிலியாகும் இரணிய குப்தன் உபகோசை தனக்குச் சொந்தமாயினள் என்று களி கூர்ந்து "நானே யளிக்கத் தடையில்லை" எனப் பதிலளித்தான். அச்சமயம் அவ்வறையைக் கிட்டி

"இவ்வில்லுறையும் தெய்வங்காள்! வாத்தகர் கூறிய வார்த்
தைக்கு நீங்களே சாட்சி" என்றனள் உபகோசை. பிறகு
வியாபாரிக்கும் மங்கள ஸ்நானம் நடத்தக் கட்டளை பிறந்
தது. அவ்வாறே இரணிய குப்தனுக்குத் தைலம் தேய்

தது முடிவதற்கும் பொழுது விடிவதற்கும் காலம் சரியா
யிருந்தது. உடனே சேடிகள் அம்மூடனை நோக்கிப்
"பேதையே! இக்கணமே உன் இல்லம் சேர்ந்து விடு. இன்
றேல் மரியாதைகள் நடைபெறும்" என்றனர். இரணிய
குப்தன் மிகுந்த கோபத்துடன் அவர்களைத் தூஷிக்கத்
தலைப்பட்டான். அவ்வளவு தான் தாமதம். அவனுக்கு
ஆர்த்த சந்திர பூஜை நிறைவேறியது மல்லாமல்
வெளியே தள்ளவும் பட்டான். என் செய்வான்?
சொல்லவும் முடியவில்லை, மெல்லவும் முடியவில்லை;
சொன்னால் வெட்கம்! அழுதால் துக்கம்! இறுதியில்
ஒன்றும் தோன்றாதவனாய் வீடு நோக்கினான் இரணியகுப்
தன். 'பதிவிரதைகளுக்குப் பங்கமிழைத்தவர்கள் பெற்ற
பெரும் பரிசை விரைந்து பாருங்கள்' என்று விளக்கே
ற்றிக் காட்டுவான் போலக் கதிரவனும் குண திசையில்
உதயமாயினான். நாய்கள் யாவும் இரணிய குப்தனைப் பின்
பற்றிக் குரைத்தன. அவனைக் கண்ட சிலர் பைசாச மென
ப்பயந்து சரண்கொண்டனர். வேறு சிலர் அவனை உற்று
நோக்கித் தெளிந்தறிந்து வீட்டிலிருந்தவர்களையும் அழை
த்து வந்து கை கொட்டிப் பரிகசித்தனர். இம்மாதிரி தெரு
வில் மிகுந்த அவமானமடைந்த இரணிய குப்தன் மான
மிழந்து தன் பிராணனொன்றுடன் வீடு சேர்ந்தான். பின்
சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் உபகோசை நந்தன ராஜன் சபா
மண்டபஞ் சார்ந்து தன் கணவன் இரணிய குப்தனிடம்
வைத்துவிட்டுப் போன மூல தனத்தை வாங்கித் தரும்படி
விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டாள். உடனே அரண்மனைச்

சேவகா இரணிய குப்தனிடஞ் சென்று "அரசன கட்ட
ளையால் அழைததுப போக வநதோம" என்றதும தன்
டலுலெல்கும நிரம்பியிருக்கும இலெணணையை ஒருவாறு

சுததம செய்து கொண்டு இராஜ சபை வநது சோநதான். வந்ததும் அரசனை நோக்கி 'வாருசி தன்னிடம எள்ளளவும பொருள வைததுச் செலல விலலை" என்று சொலலி விட்டான். உபகோசை மறறவாகளையும வெளிப்படுததும பொருட்டு இராஜனை நோக்கி 'நிருப! என கணவன மநதிர வன்மையால் இல்லுறைத தெய்வஙகளை நெற குதிரகளில அடக்கஞ் செய்திருக்கின்றனர். கடநத இரவு வாததகன் மறு நாள பொருள் தருவதாக அவைகளின முனபு பகாநததறகு அத தெய்வஙகளே சாட்சி சமுகததில அவைகளைத தருவிதது விசாரிப்பின உண்மை வெளியாகும' எனறனள். அயமடநதையின வசனம அரசனுக்கு மிகுநத வியபபை யுணடாக்கிய தாகலின குதிரகளை உடனே சபைககுத தூககி வரும்படி கடடளையிட்டான. அவ்வாறே குதிரகள மூனறும சபைகதுக கொணடு வரபபட்டன. பினனா உபகோசை அககுதிரகளை நோககித "தெய்வஙகளே! நேறறிரவு வாததகன உஙகள் முன்னிலையில கூறிய வசனததை உளளவாறே வெளிபபடுததாவிடின இக்குதிரகளினின்றும உஙகளை வெளிப்படுததித தூரததியடிபபேன' என்றனள அவள பேசி முடியுமுன அத்தெய்வஙகள் மிகவும பயநது "அரசகேள! கடநத இரவு வாருசி தனனிடம வைததுப போன பொருள யாவையும் தருவதாக ஒபபுக்கொண்டான வாததகன். இது உண்மை!" என்று உரககக கூவினர்கள்

பினனர் வாததகனும விதியன்றி உண்மையை ஒப்புக் கொணடான. குதிரில் இல்லுறைத தெய்வஙகள் இருக்கவாவது! அவைகள் சாட்சி சொல்லவாவது! என்று

அவையிலிருந்த பலருக்கும் அடங்கா வியப்பு உண்டா
யது. ஆதலின் அதனைப் பரிசோதித்தறிய ஆவல் பூண்ட

மன்னவன் உபகோசையின் சம்மதத்தின் மீது குதிர்களைத் திறக்கச் செய்தான். கரிய திருக்கோலத்துடனும் சுகந்த கிலெண்ணெயுடனு மிருக்கும் மூன்று தெய்வங்களும் வெளி கிளம்பின. ஆங்கிருந்த ஒருவர்களேனும் அவர்களை இன்னாரென அறியக் கூடாது போயிற்று. முடிவில் உபகோசை யென்பாள் அரசனது வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச் சென்ற தினம் தான் கங்கை சென்று நீராடி வருகையில் தன்னை வந்து மந்திரி, புரோகிதர், கொத்துவால் முதலிய மூவர் கெஞ்சிக் கூத்தாடியதையும் அவர்களுக்குத் தான் சாதுரியமாய் விடை பகர்ந்து தப்பியதையும், இரவில் அவர்களுக்கு மரியாதை செய்வித்ததையும் சவிஸ்தாரமாகக் கூறினள். பின்பு அரசன் உபகோசையின் கற்பின் திறத்திற்கு மெச்சி அவள் கணவனது பொருளை இரணிய குப்தனிடமிருந்து வாங்கிக் கொடுத்தது மல்லாமல் அப்பெண்கள் நாயகத்தைச் சகல மரியாதை யுடன் அகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தான். அதன் பின்னர் இராஜ சட்டப்படி அந்நால்வர் பொருளையும் பறி முதல் செய்து பட்டணத்தினின்றும் அவர்களை விரட்டி விட்டான். நற்குலத்தி லுதித்த உத்தம நங்கையர்கள் தங்களுக்கு எவ்வித இடையூறு நேரினும் கற்பினின்று ஒரு சிறிதும் தவறார்கள் என்பது வெளிப்படை. அதுவுமல்லாமல் பிறர் மனைவியை இச்சிப்பவர் படாத பாடு படுவாரன்றோ?

16-வது கதை. பொறை யுடைமை.

திருக்குறள். பொறுத்தல் இறப்பினை யென்றும், அதனை
மறத்தல் அதனினும் நன்று.

பரிமேலழகர் உரை:—பொறை நன்று கலான் தாம் ஒறுத்தற்கு இயன்ற காலத்தும் பிறர் செய்த மிகையைப்

பொறுக்க, அதனை உட்கொள்ளாது அப்பொழுதே மறத்தல் பெறின் அப்பொறையினும் நன்று.

குறிப்பு:—அன்னியர் நமக்குத் தீங்கிழைப்பின் அவரை ஏற்றவாறு தண்டிக்க நம்மால் முடியுமாயினும் அவர் மீது கோபங்கொள்ளாது பொறுமை பூண்டிருத்தல் மிகவும் நல்லது. மேலும் அவர் நமக்குச் செய்த கெடுதியை அந் நிமிஷமே மறந்து விடுதல் அப்பொறையினும் மேன்மையுடைத்து.

உதாரணம்:—பஞ்சபாண்டவர் துரியோதனனுடன் சூதாடி அரசிழந்து, பன்னிராண்டு வனவாசமும் ஒரு வருஷம் அஞ்ஞாத வாசமும் செய்யும்படி நேர்ந்ததென்பது யாவரும் அறிந்ததே! அவ்வாறு அவர்கள் தங்களைப் பிறர் இன்னாரென அறியாவண்ணம் உருமாறி முறையே கங்கபட்டர், பலாயனன், பிருஹன்னளை, தாமக்கிரந்தி, தந்திரிபாலன் எனவும் துரௌபதி சைரந்திரி யெனவும் நாமஞ் சூடிக்கொண்டு விராட ராஜனது மாளிகையில் வேலையிலமர்ந்தனர். துரியோதனனோ பாண்டவர்கள் எங்குள்ளாரெனக் கண்டறியும் வண்ணம் நாற்புறங்களிலும் வேவுகாரர்களை யனுப்பி அறிந்திலன், இவரும் மச்ச நாட்டில் வசித்தல் வேண்டுமென யூகித்தறிந்து அவர்களைக் கண்டு வெளிப்படுத்தி விடின் மறுமுறை அவர்கள் ஈராறு வருஷம் ஆரணியத்தில் சஞ்சரிக்கும்படி அனுப்பி விடலாமென ஆசை கொண்டு அவ்விராட மன்னனுடன் போர் புரியச் சென்றனன். இங்ஙனம் போர் புரியின் விராடனரண்மனையில் வாழ்ந்து வரும் பாண்டு புத்திரர் அம்மன்

னவனுக்கு உதவி புரிய வருவர், அக்காலை அவர்களைப் பகிரங்கப்படுத்தி விடலாம் என்பதே துரியோதனனைக் கொண்ட சூழ்ச்சியாகும். கௌரவர் தன் நாட்டின் மீது

தண்டெடுத்து வந்ததை யுணர்ந்த விராட பூபதி 'என் செய்வதெனத்' திகைத்து பிறகு அவன் மைந்தன் உத்தரன் பிருஹன்னளையைச் சாரதியாகக் கொண்டு யுத்தகளஞ்சார்ந்தான். எனினும் அது வரையில் போர் முகத்தைக்கண்டறி யாதவனு தலினாலும் அரசர்க்குரிய ஆண்மை, வீரம், தீரம் முதலியன அமையப்பெறாதவ னாதலினாலும் கௌரவரது கடற்பெருஞ் சேனையைக் கண்டஞ்சி வந்த வழியே ஓட்டம் பிடித்தான். புறங்காட்டி யோடிய உத்தரனைப் பிருஹன்னளை தேற்றித்தானே போர்க்கோலம் பூண்டு உத்தரனைச் சாரதியாக நியமித்து அப்பக்களுஞ் சென்று தேவர்களும் கண்டதிசயிக்கும் வண்ணம் சமர் முறுக்கி வெற்றிமாலை சூடினன். என்றாலும் உத்தரனே வெற்றி வாகை பெற்று வருகின்றான் என விராடனுக்குத் தூது விடுத்தான். வெற்றி வாகை பெற்று வரும் தன் புதல்வனை எதிர்கொண்டழைக்க மந்திரிகளைச் சேனையுடன் அனுப்பித் தான் கங்கபட்டருடன் கவறாடியிருந்தான் விராடன். ஆட்டத்தின் நடுவே தன் மகன் கொண்ட வெற்றியை நினைத்து நினைத்து ஆனந்த பரவசனாய் விராடன் உத்தரனது புகழை விவரிக்கவே, கௌரவ சேனையை முறியடித்து வெற்றி பெற்றவன் அர்ச்சுனனே யென்றறிந்த கங்கபட்டர் விராடனை நோக்கி 'நிருப! தேவர்களும் அமரில் முன்நிற்க மாட்டாதபடி அத்துணை வில்லாண்மை வாய்ந்த பீஷ்ம துரோணர்களை உத்தரனா ஜயிக்க வல்லவன்? நமதரண்மனையில் பேடியுருச்சமைந்து வசித்து வரும் பிருஹன்னளையே வெற்றி பெற்றிருக்கவேண்டும்'

என்றனர். இவ்வசனத்தைச் செவியிலேற்ற மச்ச பூபதி "மிகச்சிறந்த வில்லாளியான என் குமாரன் வெற்றி பெற்றிருக்க அதனை மறுத்து ஒரு பேடியைப் புகழுவது உசித

மல்ல" என வெகுண்டான். உடனே கங்கபட்டர் குதூகலமாக நகைத்து "அரசே! அப்பேடியின் பெருமையைத் தாங்கள் அறியீர்போலும். அல்லாமலும் வீரசிகாமணிகளாகிய பீஷ்மர், துரோணர், கிருபர், கர்ணன், அசுவத்தாமன் இவர்களைப் புறங்காட்டி யோடும்படி செய்ய உத்தரன் ஆற்றலுடையவனல்லன். அவன் போர் முகத்தைக் கண்டதும் நடுக்கமுற்றிருப்பான், பிருஹன்னளையே வெற்றி கொண்டிருத்தல் வேண்டு மென்பது திண்ணம்" என மறுபடியும் இயம்பினர். கங்கபட்டரது வார்த்தை விராடனது கோபக்கனலைக் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்த தென்பது வியப்பல்லவே! ஆதலின் அம்மன்னவன் கங்கபட்டர் மீது கோபமூண்டு அவரது கன்னத்திலடித்தனன். பாசிகையினால் உடனே கங்கபட்டரது நாசியினின்றும் உதிர வெள்ளம் பெருகத்தலைப்பட்டது. அச்சமயம் கங்கபட்டராகிய தருமர் உதிரம் தரையில் விழாதபடி ஒரு கையால் நாசியை அமுக்கிக்கொண்டனர். பக்கத்தில் நின்றுகொண்டிருந்த சைரந்தரி விசனமும் பயமும் கோபமும் அதிகரித்தவளாய்க் கங்கபட்டரது அருகே சென்று உத்தரீயத்தால் அவ்விரத்தத்தை ஒத்தி ஒரு பொற்கிண்ணத்திற் பெய்தனள். இதனைக்கண்ட விராடன், கங்கபட்டருக்கும் சைரந்தரிக்கும் அந்தரங்க நேசம் இருத்தல் கூடு மென உன்னி அவளை நோக்கி "நீ கங்கபட்டருக்குச் செய்யும் உபசாரத்தின் காரணத்தை யறியேன்" என்றவளவில் வண்ணமகள் கூறுவாள்:- "இராஜனே! இக்கங்கபட்டரது உதிரத்தில் எத்தனை துளிகள் பூமியில் விழுகின்ற

னவோ அத்தனை வருஷகாலம் உமது ராஜ்யத்தில் அகாவி ருஷ்டி உபத்திரவம் சம்பவிக்கும். ஏதோ கொஞ்சகாலம் தங்கள் அன்னத்தைப் புசித்து வந்த பாசத்தினால் உம்

மீதிரங்கி உதிரம் தரையில் விழா வண்ணம் காத்தேன். விசுவாசம் காரணமே யொழிய வேறொன்றுமில்லை" என்பதே!

பிறகு உத்தரன் அமர்க்களத்தினின்றும் வந்தனன் எனக்காவலோர் வேந்தனுக்குரைத்தனர். அப்பூபதியும் 'இக்கணமே என் மகனை இங்கழைத்து வருக' என்றனன். அத்தருணம் கங்கபட்டர் வாயிலோனைத் தனியே அழைத்து "இது சமயம் உத்தரன் ஒருவனை மட்டும் இங்கழைத்துவா; பிருஹந்நளையை உள்ளே விடவேண்டாம். ஏனெனில் என்னைப் புண்படுத்தி உதிரம் ஒழுகும் வண்ணம் செய்தவனை அவன் கண்ணுறக்காண்பனேல் கோபாவேசங்கொண்டு அவனை ஆவிகொள்வன்; பின்னர் இந்நாடும் நிர்மூலமாகிவிடும்" என்று கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே உத்தரன் மாத்திரம் உள்ளே வந்து தருமராஜனைப் பார்த்தபடியே தன் தந்தைக்கு வணக்கஞ் செய்தான். வணங்கி யெழுந்ததும் தன் பிதாவை நோக்கி "கங்கபட்டர் உடலினின்று உதிரமொழுகும்படி புண் செய்தான் யாவன்? அத்தகையானுக்குக் கேடு விளையுமே! கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டு வரும் முன்னே" எனப் பதைபதைத்தான். விராடனோ "மைந்த! மதிகெட்ட கங்கபட்டரை அடித்தவன் யானே! நீ கொண்ட வெற்றிப்புகழைச் சகியாது உன் வீரத்தை அவமதித்தானாதலின் அத்தூர்த்தயாரை வைதுத் தாடனஞ் செய்தேன். இதில் என்ன தவறு கண்டாயப்பா நீ?" எனப் பதிலளித்து, தன் மைந்தனை மார்போட

னைத்து "மதலாய், நீ எவ்வாறு தரியோதனுதியரை அவஜ யப்படுத்தி வெற்றிமாலை சூடினுய? அதனையறிய ஆவல் பூண்டுளேன யான" என்று வினவினுன.

இவ்வாறு தந்தையும் தநயனும் உரையாடியிருக்கை யில் கங்கபட்டா சபையை விட்டகன்று தான் எப்பொழு துமிருக்குமிடஞ் சோதரர் அச்சமயம் பீமனும அர்ச்சு னனும் தங்கள் தமயனைக்காண வந்து அவர் முகம் வாட்ட முற்றிருப்பதைக்கண்டு 'ஏதோ சம்பவம் நேர்ந்தது போலும" எனவறிந்து மௌனமாய் நின்றனா. அகத் தினழகு முகத்தில் தெரியு மல்லவா? தரும புத்திரரும தன் தம்பியரை உற்று நோக்கித "தம்பிகாள! பாரத்திப னும யானும சூதாடியிருக்க அவன தன் மகன் உத்தரனைப் புகழ்ந்து பேசினன அது கணட யான பிருஹனனளையே வெற்றி சூடியவன என்றதும அவன என்மீது வெகுணடு சூதாடு கருவியால கன்னத்திலடித்தனன் உடனே உதிர மொழுகியது. இதனை நீங்கள அறியின அவனிராடன தன தாயாதிகளுடன அந்தகனுலகு சேர்வனே என்று வருந்துகினறேன அது பற்றியே உங்களைக்கண்டதும நான மௌனஞ்சாதித்திருந்தேன" என்று கூறினா. ஆ! என்னே பெரியார தன்மை? சிறியவா ஒரு பிழை செய யின மேலவா பொறுமையைப பூஷணமாகக கொணடு பிழை செயதாரைக குறித்து 'அந்தோ! அவவறிவிலி மாமை இடருக்குள்ளாக்கிய காரணத்தால நாச முறுமே" என்று அவன மீதிரங்குவா

பிறகு மூக்கு நுனியில கோபங்கொள்ளும பீமன "பொறுமை பொறுமையென்று நமது அணணன் முத்த னும அன்று அரசவையில அபபாவியா துகில உரியுங காலத்தும நமமை யடக்கினா இக்காலையோ தானே விராட ராஜனால அடிபட்டு இரணம படடும அவனிடம்

நது போய்விடுவானே' எனறேஙகுகினறனா. இபபொ
ழுதே ஆபபஞசை விராடனைப புததிர பௌததிரங்களு

டன ஆவிதுணிதது அநதகனுக்கு விருநதூட்டி நம தனனுயை அவனது அரியாசனததில அமாததிய பின னரே அனனம புசிப்பேன'' எனறு இடி முழககம போல காசசனே செயதான். அரசசுனனே வெனில ''நமது தமையனாரது பொறுமையினுல நமககு இவவளவு கேடு கள விளைகினறன. இனி அரைககணமும காலநதாழ்ததல அழகனறு விராடனைப பநது மிததிர களததிரங்களுடன ளோழுதத பினனரே வேறு காரியம பாரககவேணடும'' எனறு ஆககிரங்கொணடான அககாலை தருமா பூணடி ருந்த பொறுமையை நாம எனனெனறு எடுததுப புகழ வது. தமபியாககு உததரவளிபபின உடனே விராடராஜன காறறிலகபபடட தூசிபோலாவானனறே? கோபம யாரி டததுசெனறு பலிககுமோ அவனமீதுகூட பபொறை கொளளுதலனறே சானறோககழகு! சுருஙகச சொல லின 'எலலாம ஒறுககும மதுகை உரனுடையாளன பொறையே பொறை' எனற சமணமுனிவா வாககிறகு இலககணமாயிருநதனா ககைபட்டா ஆகவே தருமா தமபியரைநோககி ''நீஙகள சொலவது உணமைதான சொலலியவணணம செயது முடிககும ஆறறலும தஙக ளுக குணடெனபதை நான நனகறிவேன. எனறுலும பொறுமையெனனும பேரணியைக கழறறியெறிய ஒருப படேன யான பொறுததார அரசாளவார பொங்கினார காடாளவர் எனற பணடைமொழியையறியீரோ?'' எனறு அவாகளைச் சாநதபபடுததினா ாதிஙஙனமிருகக விராட ராஜன, தன மைநதன உததரன வெறறி கொளளவில லையெனறும, பிருஹனனளையே வெறறிவாகை சூடி யவனெனறும உணர்நது ''ஐயகோ! ஆய்நதோய்நது பாரா

தான தானசாக்ககடவது என்றபடி ராம ராசபடைக

விடும்படி கேரிடுமே! என்செய்வேன் தெய்வமே. குண மெனனும் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி கணமேயும காத்த லரிதே! கடல கொதிப்பெடுத்தால விளாவநீர எங்கே? என்றபடி பாண்டவர்க்கு அபராதஞ் செய்தேன் அவர் கோபமுளவரேல இனி ஒருகணமும இக்காடு தரியாது என்று அறிவு தளர்ப்பட்டவனாய ஓடோடியுமவந்து தரும புத்திரர் இருக்குமிடந்தேடி அவர்காலில விழுந்திறைஞ்சி "மன்னாமன்ன! சிறியேன அறியாதுசெய்த பெரும பிழை யைப்பொறுத்து எனக்கும என சுட்டாக்கத்தும அபய மளிக்காதுபோயின இப்பொழுதே என்னுயிர் என்னை விட் டகலும்" என்று வாய்விட்டலறி மிகவும கெஞ்சினன். கைகட்டரும விராடனை வாரியெடுத்து "அரசே! என இத்துணை பயம்? அஞ்சேல! உமக்கு அபயமளித் தேன்" என்று அவனைத் தேற்றினார் தருமரொழி ந்த மற்றைப்பாண்டவர நால்வரும விராடன மீதுகோபம ஒருபக்கம அலைக்க, தருமரது பொறுமை யொருபக்கம் வலிக்க ஒன்றும் முடியாது நின்றனர். பின்னர் விராட னது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவனமகள உத்தரையைத தனதம்பி அர்ச்சுனனுக்கு மணமுடித்து இன்பமாய வாழ்ந் தனர்.

17-வது கதை. அழுக்காறுடைமை.

திருக்குறள்: அழுக்கா றுடையார்க் கதுசாலும ஒன்னார்
வழுக்கியுங் கேடீன்பது.

பரிமேலழகர் உரை:—அழுக்காறு பகைவரை ஒழிந் தும கேடு பயப்பதொன்று; ஆதலின அவ்வழுக்காறுடை

யாருக்குப் பகைவரவேண்டா, கேடு பயத்தற்கு அதுதானே அமையும்.

குறிப்பு.—பொறாமையென்னும் துர்க்குணம் ஒருவனிடத் திருக்குமாயின் அவனுக்குக் கெடுதியைச்செய்யும் பகைவர்களில்லையாயினும் அப்பொறாமையே பலகேடுகளை உண்டாக்கும் ஆகலின் ஒருவரும் பொறாமை கொள்ளலாகாது.

உதாரணம்.—சோழராஜனால் சிறப்புப்பல பெற்று விளங்கிவந்த கம்பர் ஒருகால் அம்மன்னவன் மீது கோபங் கொண்டு அவன் நாட்டைவிட்டு அந்நியவேஷமே அகன்று போய்ச் சேரனையடைந்து அவனிடம் தான் கம்பரிடம் அடைப்பக் காரனாயிருந்ததாக அறிவித்து அவ்வேலையி லமர்ந்தனர். அங்ஙனம் வாழ்ந்து வருநாளையில் சேரராஜனது சமஸ்தான வித்வான்கள் கம்பராமாயணத்தை அரசன் மனமகிழப் பிரசங்கித்தனர். அடைப்பக்காரனும் அரசனண்டையிலிருப்பவர் கம்பரென ஒருவருமறிந்திலர். புலவர்கள் இராமாயணத்தை வெகு திறமையுடன் எடுத் தியம்பியபோதிலும் பாட்டின் சொன்னயம் பொருள் நயங்களை உள்ளவாறறிந்து உரைத்தாரில்லை. அதுகண்ட கம்பர் சேரபிரானைநோக்கி "அரசே! சமஸ்தானப் புலவர்களது பிரசங்கம் இனிமையா யிருந்தபோதிலும் செய்யுளில் இலைமறைகாய் போலிருக்கும்பொருள் நயங்களை ஆழ்ந்தறிந்து சொல்வதாகக் காணப்படவில்லை" என்றனர். உடனே சேரன் "அதனை நீ எவ்வாறுணர்ந்தாய்" என, "நான் எக்காலத்தும் கம்பருகேயிருந்து அவரது பிரசங்கமாரியை நன்கு பருகிவந்தேனாதலாற்றான்" என்று

பதிலளித்தனர் கம்பர். அங்ஙனமாயின் உன்றற கூடு
மேல் கம்பரிடம் கேட்டறிந்தபடி சிலபாடல்களைப் பிரசங்
கஞ் செய்பார்ப்போம் எனச்சோன செப்பியதும் கண்டோ
ரனைவரும் வியக்கும் வண்ணம் கம்பர் சிலபாடல்களைப்

பிரசங்கித்தனர் அடைப்பக்காரனது சொல்வன்மை
யைக் கேட்டானந்தித்த சோன அக்கணமே கம்பருக்கு
மேன்மை பலபுரிந்து அவருடன் பந்திபோஜனமும் செய்
யத் தலைப்பட்டுவிட்டான் அசல்வாழ்ந்தால் ஐந்துநாள்
பட்டினி கிடப்பான் எனனும் பழமொழிக்கிணங்க,
அடைப்பக்காரனிடம் சோன காட்டிவரும் அன்பையும்
மதிப்பையும் கண்டு சகியாது அழுக்காறு கொண்டவித்
வான்கள் எவ்விதத்திலேனும் அடைப்பக்காரனது அந்
தஸ்தைக் குறைத்து விடத்தீர்மானித்தவர்களாய் அரச
னது நாவிதனைத் தனியே யழைத்து "எப்படியாவது
அடைப்பக்காரனை உன் இனத்தானென்ன அரசனறியும்படி
செய்யவேண்டு" மென அவன் கையில் ஏராளமான
பொருளையளித்தனர் பணமென்றால் பிணமும் வாயைத்
திறக்கும் என்பது பண்டை மொழியல்லவா? ஆகவே
நாவிதன் பாவாணரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவர்கள்
எண்ணத்தை நிறைவேற்றத்தக்க சமயத்தை எதிர்பார்த்
திருந்தான். ஒருநாள் கம்பர் அரசவையிலிருந்து வெளியே
வர நாவிதன் அவரைக் கட்டிக்கொண்டு "அண்ணே!
உன்னைப்பிரிந்து வருஷங்கள் பல ஆயினவே! என் கல்
வினைப்பயனால் இன்று உன்னைக் காணுறக்காணவும
நோந்தது" என்றழுதான்.

அச்சமயம் கம்பர் "இது வல்லானொருவன் செய்த
சூழ்ச்சிபோலும்" என நினைத்துத்தானும் அவனைக் கட்டி
யழுது பின்பு "தம்பி! உன்குழந்தை குட்டிகளைப்பார்த்
து நெடுநாளாயின. ஆகவே அவர்களைக்காண எனக்கு

மல்லவாதலின் கம்பர் நாவிதன் மக்களுக்கினிய கலனுண்டி கள் வாங்கிச்செல்ல மறந்தாரில்லை வீடு சேர்ந்ததும் மயிர் வினைஞன் தன் இல்லாளைநோக்கி "அடி பெண்ணே! இதோ உனமுந்தார் வந்தார்" என்றுன, உட்னே அவ ளும் ஓடிவந்து கம்பரைக் கண்டுகளித்து அவருக்கு அபரி மிதமான ஆசார உபசாரங்கள் புரிந்தனள் சிறிது நேரத் திற்கெல்லாம் கம்பருக்கு நல்லன்னம் பரிமாறப்பட்டது அக்காலை கம்பர் "தம்பி! நான் உன்வீட்டில் உண்பதற்கு முன் சில வழக்குகள் உன்னுடன் பேசவேண்டும் அவை யென்னவெனில் நம்முடைய தந்தைகாலத்தில் நமது சொத்துக்கள் பிரிவினையாகவில்லையல்லவா? இதுவரை யில் நீயே அவையனைத்தையும் ஆண்டனுபவித்து வந்தா யாதலின் என் பாகத்தை என்னிடம் கொடுத்தல்வசி யம் மேலும் இராஜாங்க ஊழியத்தை நான் சிலகாலம் அனுபவிப்பது முற்றிலும் பொருத்தமாகும்" என்றவள வில், அதனைமறுக்க வகையில்லாது தான் புலவர்களிட மிருந்து பெற்றதனைத்தையும் அரண்மனையில் வேலைபார்க் கும் பாத்தியதையையும் கம்பருக்களித்தான் நாவிதன். பின்னர் கம்பர் "இராஜாங்கவேலையை முழுமனதுடன் நீ எனக்கு அளித்தாயெனினும் மன்னவனிடம் சென்று அவன் அனுமதி பெறல்வேண்டும்" என்றனர், அவ் வாறே நாவிதனும் அதற்குடன்பட்டான.

ஈதிங்ஙனமிருக்க "அடைப்பக்காரன் அம்பட்ட னென்பதை யறியாது அவனுடன் சமபந்தி போஜனமும்

பண்ணிவிட்டோமே!" என்று மிகவும் மனம் வருந்திய சேரன் முடிவில் ஒருவாறு தேறி, கல்விப்பெரிய கம்பர் அம்பட்டனை அடைப்பத்தொழிற்கு ஏற்றுக்கொண்டிரார். ஆதலின் அதன் உண்மையைத்தேர்தல் வேண்டுமென மதி

த்து வேவுகாரர்களைக்கூவி அவர்களிடம் தன் ஐயத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தினன். அவ்வாறே ஒற்றர்களுமவிரைந்து சென்று ஓர் கொடிப்பொழுதில் திரும்பிவந்து "மன்னர் மன்ன! அடைப்பக்காரன் அம்பட்டன் என்பதில் எள்ளவும் ஐயமில்லை. அவன் இதோ சமுகம் வருவான் தன் குலத்திற்குரிய வேலையை ஏற்றுக்கொள்ள" என்று கை கட்டி வாய்புதைத்துச் சொல்லினர். அச்சமயம் அரசனது மனநிலைமை எவ்வாறிருந்திருக்குமென நயமேயா நன்குணர்ந்து கொள்ளவாராதலின் அரசன்மனம் தீயிலிட்ட புழுப்போல துடித்தது என நாம சொல்லவும் வேண்டுமோ? சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் நாவிதர் இருவரும் அரசவை வந்து சேர்ந்தனர். சேர்ந்ததும் கம்பர் சேரனை நோக்கி "மன்னர்திலக! என்தம்பி இதுகாறும் அரண்மனை வழிபாடு செய்துவந்தான். இனி அதற்குரியவன் யானே" எனவியம்பி நாவிதன் எழுதிக்கொடுத்த சீட்டையும் காண்பித்தனர் அரசனும் 'அங்ஙனேயாகுக' என்று உத்தரவளித்தான். மீண்டும் கம்பர் "வேந்தே! ஒரு வேண்டுகோள். என் தந்தையினது அந்தியகாலத்தில் இரண்டு வயிரச்சிலம்புகள் (பெண்கள் காலிலணியும் ஆபரணம்) இருந்தன. அவற்றில் ஒன்று என்னிடமுளது. மற்றொன்று என் தம்பியிடம் இருத்தல்வேண்டும்" எனப்புகன்று கண்டிக்கைகளைந் தியானித்த மாத்திரத்தில் அத்தேவியினது இடதுகாற்சிலம்பு தன் கைதனில் வரப்பெற்று அதனை அரசனிடம் சேர்த்து "இச்சிலம்பு நம்மரசியின் பாதகமலங்களில் அணிவதற்கு ஏற்றதாகும். ஆதலின்

மற்றையவைதயும்பெற்று அரசிக்களித்தல் அவசியமாகும"
என்று வேண்டிநின்றார். அதுசமயம் அரசனருகேயிருந்த
இராணியும் அச்சிலம்பின்மீதாசை கொண்டனள். உடனே

சேரன பழைய நாவிதனை விளித்து 'இனனொரு சிமைபு எங்கே' யெனறதும, எனசெயவான நாவிதன ? ஒன்றுந் தோனறாது ஆடுதிருடிய கள்ளனைபபோல கிணறு வெட்டயபூதம புறபபட்டதே எனறேஙகிநினறுனெனபதை வியப் பலல கமபருமு அவனைபபாாதது "அடே! தமபி! நமக கேன அசசிலமபு? தாமதியாது பாாததிபனிடம சோத துவிடு" எனறாா நாவிதன திகபிரமை கொணடவனாய் "எனனிட மிலலையாசே!" எனபபணிவுடன பகாநதான.

"கோலாடக குரங்காமே அதுவேபோல பயமுறுததிக் கேளாது நயமாககேடபின எனதமபி கொடான் சிலமபை! சமூகததின கடடளையையும மதியாது என் னிடமிலலை யெனசசாதிககினறான இனித தாமதிகக வேணடியதிலலை." எனறு கமபா சினநதனா. உடனே காவலாளிகள நாவிதனைக கடடியடிககத தலைபபடடனா. அடி உதவுவதுபோல அண்ணன் தம்பி உதவாா அலலவா ? நாவிதனே கைகாலகள நடுஙக வாயகுழறி "இராஜாதிராஜ! நான யாதொரு பாவமுமறியேன். எனனை யிவவாறு புரி யததூணடியவா நமது சமஸ்தான வித்வான்களே யாவர். அடைபபககாரன என அணணனலலன, பணததாசை யால புலவா கட்டுரைக் குடனபடடேன" எனறு அம் பலததில் பொதியவிழ்ததான. இதனைச செவியுறற காவ லர் பெரிதுமவருநதி அரசன் யாதுகட்டளை யிடுவனோ வெனப்பயநது உயிருண்டோ இல்லையோ என்னுமபடி மரம் போல அசைவறறு நினறனா. விதவானகளது துரோக

சிறகையைக் கண்டறிந்த காவலன் நெஞ்சம் புண்ணாகி "அந்தோ! நமது சோறுண்டு வெகு விமரிசையுடன் வாழ்ந்து வரும் புலவரே உண்டவீட்டிற்கு இரண்டகம் பண்ணினர்" என வெகுண்டு அவர்களிருவரையும் கழுவி
7

லேற்றக் கட்டளையிட்டான். அழுக்காற்றின் கேடு எவ்வளவு பிரமாதமாய் விளைந்தது பாருங்கள்! பாவலர்க்கு நேர்ந்த மரணதண்டனையையறிந்த அவர்களது மனைவி மக்கள் தலைவிரி கோலமாய் ஓடோடியும் வந்து கம்பர் காலில் வீழ்ந்து உயிர்ப்பிச்சையிடும்படி வேண்டி நின்றனர். உடனே கம்பர் அவர்களுக்குக் கருணை காட்டி, சோழனை நோக்கி "அரசகேசரி! மாதா, பிதா, குரு, புலவர், விகடகவிகள், தூதர், முதலியோர் எல்லையில்லாத குற்றங்களை புரிந்தாராயினும் அவர்களைக் கொல்ல மனுதர்மசாஸ்திரம் இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆதலின் புலவர்களைத் தண்டியாது மன்னித்தல் வேண்டும்" எனப் பெரிதும் இரப்பினார்.

பின்பு தான் இன்னின்ன என்பதையும் சிலம்பு கிடைத்த வழியையும் அரசனுக்கும் மற்றுள்ளோர்க்கும் அறிவுறுத்த, அவ்வரசவையின் நடுவே நன்கு அலங்கரித்து அவ்விடத்தே ஒரு கலசத்தில் நாமகளை ஆவாஹனப்படுத்தி அத்தேவியின் மீது ஓரந்தாதி பாடி நின்றனர் கம்பர். அக்காலை நாமகள் "அடே கம்ப! எங்கடா என் சிலம்பு" என்று தனபதமலரை நீட்ட, கம்பரும் முன்பு தான் பெற்றிருந்த சிலம்பை அத்தேவியாரின் இடது பதமலரருகே காட்ட அதனைப் பெற்ற கலைமகள் அந்தர்த்தானமாயினள். பின்னரே யாவரும், அடைப்பக்காரனாயிருந்தது கம்பரென அறிந்து ஆனந்தத்தில் ஆழ்ந்தனர். உடனே சோழனும் அடங்கா மகிழ்பூத்து நமகவிச் சக்கரவர்த்திக்குப் பலவரி

சைகள் புரிந்து அவரை எக்கணமும் விட்டகலாது இன்ப முடன் வாழ்ந்துவந்தான்

18-வது கதை. வெஃகாமை.

திருக்குறள்

நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமும் ஆங்கே தரும்.

பரிமேலழகர் உரை.—பிறர்க்கு உரியன் கோடல் அறன் அன்றென்னும் நடுவுநிலைமை இன்றி, அவர் நன்பொருளை ஒருவன் வெஃகுமாயின் அவ்வெஃகுதல் அவன் குடியைக் கெடச்செய்து பலகுற்றங்களையும் அப்பொழுதே அவனுக்குக் கொடுக்கும்.

குறிப்பு.—அயலாருக்குச் சொந்தமான பொருளைக் கவர்தல் தாமமல்ல என்பதை மறந்து, அவர் தருமவழியிற் சம்பாதித்த தனத்தை ஒருவன் கைக்கொண்டால், அவனுக்கு அப்பொழுதே கேடுகள் பலசம்பவிப்பதுடன் அவன் குடி நிர்மூலமாகிப் போம். ஆதலின் எவரும் நடுவு நிலைமை தவறி அன்னியர்பொருளைக் கவர்தல்கூடாது.

உதாரணம்:—புண்ணியபூமியாம் இப்பரதகண்டத்தில் ஏமாங்கதம் என்றொரு நாடு உண்டு. அந்நாட்டின் தலைநகர் இராசமாபுரம். குருகுலத்திலுதித்த சச்சந்தனென்னுமரசன் அந்நாடுமுழுவதும் செங்கோலோச்சி வந்தான். அவன் தண்ணளியில் கருமனையும், கொடையில் கன்னனையும், புஜபல பராக்கிரமத்தில் பீமனையும், அழகில் காமனையும், வில்லாண்மையில் பீஷ்மரையும் ஒத்தவன். இவ்வண்ணம் பெருமிதத்துடன் வாழ்ந்துவரும் சச்சந்தனது நலனிலைப்பவனைக் கண்டுகளித்த அவன் மாமன் விதய தேசத்தரசன் ஸ்ரீதத்தன் தன்மகள் விசயையை

அவனுக்கு மணம் புரிவித்தான். தன் மனைவியின் பேரழ
கில் ஈடுபட்ட மன்னவன் சிறிது காலம் கவலையின்றி அத்
தையலுடன் வாழ்வனனி, தன் மந்திரிகளில் ஒருவனாகிய
கட்டியங்காரனென்பானுக்கு அரசுரிமையைக் கொடுக்க
நிச்சயித்தவளவில், நிமித்திகன் முதலிய மந்திரிமார் பலர்

பார்த்திபனைக் கிட்டி "அரசே! முற்காலத்தில் காமத்தால் பெருமையை யிழந்து பழியெய்தியவர் பலருளர். ஆகவே தாங்கள் காமக்கடலிலாழ்ந்து, அரசை மற்றொருவன் மீது சுமத்துதல் சரியன்று. தேவியுடன் கவலையின்றி வாழவிரும்பின் அரசுரிமையை எவர்மீதும் இருத்தல் வேண்டாம். 'எண்ணித் துணிக கருமம்' என்பது பொய்யில் புலவன் வாக்கு" என வற்புறுத்தினர். கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டுவரும் முன்னே என்பது முதுமொழியாதலின் அரசன் அமைச்சரை நோக்கி "யாவருக்கும் கருவிலேயே போகமும் வாழ்நாளும் அப்பொழுதே அளந்தன. எனவே எனக்குத் தாங்கள் எதுவும் உரைத்தல் அவசியமில்லை" யென அவர்களை யிகழ்ந்து கூறினன். உடனே சச்சந்தன் கட்டியங்காரனையழைத்து அவனை நோக்கி "நீ இந்நாட்டினைச் சிலகாலம் காத்துவருதி" எனக் கட்டளையிட்டு அந்தப்புரம் புகுந்து தன் தேவியுடன் தானெண்ணியவண்ணஞ் சுகித்திருந்தான். திங்கள் சில கழிந்ததும் விசயை கருப்பமுற்றனள். அரசனும் மனமகிழ்ந்தான். ஒருநாளிரவில் அவ்வரசி மூன்று கனாக் கண்டு அவற்றின் பலனைத் தன் கொழுநன் மூலமாயறிந்து 'ஏதோ தீங்குநேரிடுமே' யெனப்பெரிதும் வருந்தியிருந்தனள். எனினும் அரசன்தேற்ற ஒருவாறு தேறியிருந்தாள் என்றே சொல்லவேண்டும். ஈதிங்ஙனமிருக்க உருசிகண்ட பூனையை யொத்த கட்டியங்காரன் காவலனைக்கொன்று இராச்சியமுழுவதையும் தானே யடையக்கருதித்

தன் மைத்துனன் மதனனுடன் பெருஞ்சேனைகொண்டு அந்தப்புரத்தை முற்றுகை யிட்டான். இம்மாதிரியான சம்பவங்களேற்படக் கூடுமென்று கனவிலும் உய்த்துணரா த சச்சந்தன் தன் மனைவி விசயையைத் தேற்றி முன்ன

மேதான் செய்வித்த மயிற்பொறியின் மீதேற்றி அவளை வேறிடஞ் செல்லவிடுத்து, பின்னர் தானொருவனாகவே நின்று மிகுந்த வீரதீரத்துடன் போர்புரிந்தான். புரிந்து மென்? முடிவில் கட்டியங்காரன் கைவாளுக் கிரையாயினன். அந்தோ பாவம்! விதியின் பயனை யாரே விலக்குகிற்பார்?

பின்பு கட்டியங்காரன் வெற்றி முரசறைவித்துத் தானே நாட்டின் ஏகாதிபத்தியத்தைக் கைக்கொண்டான். கட்டியங்காரனது கொடுஞ்செயல்களைக் கண்டு பொருமியழாதார் அந்நாட்டில் மருந்திற்கும் கிடைப்ப தரிதென் றாம் சொல்லாமலே அமையும். நிற்க. அந்தகாரத்தில் மயிற்பொறியின் மீதுசெல்லும் விசயை, வெற்றி முரசைக் கேட்டு இடியுண்ட நாகம் போல் கலங்கி உயிர் சோர்ந்திருக்கையில் மயிற்பொறியும் ஒரு மரத்தின் மீது தாக்குண்டு அந்நகரத்தைச் சார்ந்த மயான மொன்றில் மெல்லென வீழ்ந்தது. வீழ்ந்ததுதான் தாமதம் அவ்விடத்திலேயே ஓர் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள் விசயை. முன்னமே தன் கணவனுக்கு நேர்ந்த விதியை நினைத்து அறிவழிந்திருக்கப் பின்னரும் பிரசவத்தின் அயர்ச்சியால் உயிரும் மெய்யும் சோர்ந்து மரம்போல் தரணியிற் கிடந்தனள். சிறிது பொழுதிற்கெல்லாம் சற்றே மூர்ச்சை தெளிந்து தன் குழந்தைக்குப் பாலமுதூட்டி அம்மகவை நோக்கி “என் கண்ணே! அரசனால் பல சிறப்புடன் மாளிகையில் தோன்ற வேண்டிய நீ

பாவியேன காண இஙஙனம பிறததல தகுமோ? நீ கிடககு மிடமோ பகைவனது; மெலலிய பஞசணையில பயில வேண்டிய நினககுப பாயலோ சுடுகாடாயினது யானும் திககறற பாவியாய்த தனியே நினறு திகைககினறேன காலமோ நளளிரவு; நாய நரிகளும் காடி புலிகளும உறு

முவதே உனககுத தாலாட்டும கீதமாயின. இததனை எழ்மையில தோன்றிய நீ எஙஙனம வளருவையோ அறி யேன். நான் கூறிவாத மொழிகள ஒனறறகேனும பதி லுரையாது வாளா விருககினறனை" எனறேஙகியழுது பெருமூசசெறிநதாள பேதை விசயை அகதிககுத் தெய வமே துணை எனபது அமுதமொழியாதலின அவளது குலதெயவம விசயையின தோழியாகிய சணபகமாலை வடி வங்கொணடு அததையல முன தோனறி "அரசியே! சாதலும பிறததலும தன வினைபபயததினாகும, ஆகலும அழிவும பொருட்கியலபு, நோதலும பரிதலும நண ணு ணாவினமையனறோ? ஆதலின வருநதேல!" எனறு கூறி, சசசந்தனது நாமம தீட்டபபெறற மோதிர மொன றைக் குழநதையின கைதனிலணிநது 'பெணணே! இனி நீ குழவியைப பறறிக கவலையுறேல மைநதனை வளாத தெடுக்க இதோ ஒருவன வருவான்" எனறதும, இருவரும ஒரு பககததில மறைநது நின்றனா. அககாலையில இற நத தன குழநதையைப புதைததறகு மயானம வநது சேர்நத கநதுககடனெனனும வணிகன, தனியே கிடநத குழநதையைககணடு மிகுநத மகிழசசியடைநது கையிலெடுககையில குழநதை தும்மிறறு அருகே நினற தெய்வம 'ஜீவ' எனறு வாழததியது. உடனே வணிகன கவலையினறி அககுழந்தையினை யெடுததுச சென்று தன

மனைவியின் கையிற் கொடுத்து "இனி மகன் இறக்கா னில்லை" என்றான். அவன் தாரமாம் சுநந்தையும் குழ ந்தையைப் பரிவுடன் வாங்கி வளர்த்து வந்தனள். பின் னர் அப்பிள்ளைக்கு ஜீவகன் என நாமகரணஞ் செய்தனர். அதன் பின்பு சுநந்தைக்கு நந்தட்டனென்னும் ஒரு புத் திரன் பிறந்தான். இது நிற்க,

மயானத்திருந்த தெய்வம் விசயைக்கு நற்பொருள் களை யறிவுறுத்தியதும் தன் மகன் ஜீவகன் இனிதே வாழ ஆக்கம் உண்டாகுக வென்று தவ வேடங்கொண்டு நோற் றுக்கொண்டிருந்தனள் ; வந்து உண்மைத்தாய் தெய் வமோ புதல்வனுக்கு வேண்டிய உதவி புரிவதாகக் கூறி விசயையிடம் விடைபெற்றுச் சென்றது. சீவகன் தன் தம் பியுடன்கூடி இனிதுவாழ்ந்து தக்க பருவம் வந்ததும் அச் சணந்தி யென்னும் ஆசிரியரிடத்து கலவி, கேள்வி, வில் வித்தை முதலியன பயின்று அவைகளில் நிகரற்ற வனுயி னன். சீவகனது புத்தி நுட்பத்தையும் கல்வி மேம்பாட் டையும் கண்டு களித்த ஆசிரியர் அவனைத்தனியே யழைத் துச் சென்று அவன் பிறப்பு வளர்ப்பை விவரமாய்க் கூறி னர். உடனே சீவகன் 'இப்பொழுதே கட்டியங்காரனைக் கொல்வேன்' என வெகுண்டெழுந்தான். அச்சமயம் ஆசிரி யர் அவனை நோக்கி 'மைந்த! ஆற்றல் மூன்றும் உபாயம் நான்கும் இடத்தோடமைந்திடினும் காலங்கருதி யிருப்பர் கலங்காது ஞாலம் பெறுபவர். ஆதலின் இக்காலை நீ போருக் கெழுதல் பொருந்தாது. ஒருவருடஞ் சென்ற பின்னர் நீ எண்ணிய வண்ணஞ் செய்க. நீயும் வெற்றி பெறுவாய். இதுவே யான் வேண்டுவது" என்று சொல்ல, ஆசிரியர் கட்டளையை வேதவாக்கிய மெனக்கொண்ட ஜீவகன் ஒரு வருஷகாலம் வரையில் தன்னை இன்னனெனப் பிறரறியா வண்ணம் வாழ்ந்திருந்தான். அப்பால் நாளடைவில் காந்த

ருவத்தை, குணமாலை, பதுமை, கேமசரி, கனகமாலை, விமலை, சுரமஞ்சரி முதலிய பெண்களை நாயகிகளாகத் தன் புத்தி நுட்பத்தாலும் வீரத்தாலும் மணந்து உலக வாழ்வை ஒரு சிறிதும் குறைவின்றி அநுபவித்து வந்தான் சச்சந்தனது மைந்தன் சீவகன் எனக் கட்டியங்காரன்

அறியானாயினும் சீவகனது பெருமித வாழ்வையும், புகழ் பெருமைகளையும் கண்டு சகியாதவனாய் அவனை எவ்விதத்திலேனும் மாய்த்து விடவேண்டுமென்று பன்முறை வழி தேடியும் ஒன்றும் பயன்படவில்லை. பிறகு, ஆசிரியர் குறித்தபடி ஓராண்டுகழிந்ததும் ஜீவகன் தன் தந்தையாகிய கந்துக்கடனுக்கு மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களைக் கூறி, தன் மாமன்மார்களையும் துணையாகக்கொண்டு நால்வகைச் சேனையுடன் யுத்தசன்னத்தனாயினன். இரு திறத்துச் சேனையும் போருக்கெழுந்தன. முடிவில் ஜீவகன் கட்டியங்காரனையும் அவன் பந்துவர்க்கங்களையும் கொன்று குவித்து வெற்றிவாகை பெற்று நின்றான். பின்னர் மற்றைய அரசர்களனைவரும் பாதம் பணிய மகிழ்ந்து தனது தந்தையின் அரியாசனத்தில் வீற்றிருந்து மணி முடி சூடி, தத்தை முதலிய தன் தேவியர் எழுவரையும் வரவழைத்து அவர்கள் கண்டு களிக்க இலக்கணையை மணம் புரிந்து இராசமாபுரத்தே பன்னெடுங்காலம் நீதியுடன் அரசு செலுத்தினன் ஜீவகன். இதனைக்கேட்ட விசயையும் களித்தனள்.

19-வது கதை. புறங்கூறாமை.

திருக்குறள்

அறனழீஇ யல்லவை செய்தலிற் றீதே
புறனழீஇப் பொய்த்து நகை.

பரிமேலழகர் உரை:—அறனென்பது ஒன்றில்லை யென அழித்துச்சொல்லி அதன்மேற் பாவங்களைச் செய்தலினும் தீமையுடைத்து; ஒருவனைக் காணாத வழி இகழ்ந்துரையால் அழித்துச் சொல்லி, கண்டவழி அவனோடு பொய்த்து நகுதல்.

குறிப்பு—ஒருவனைக் காணாத இடத்து அவன் புகழைக் கெடுத்துப் பேசி, கண்டவிடத்து அவனிடம் அன்புள்ளவன்போல நடித்து மகிழ்தலானது, தர்மம் என்பது ஒன்றில்லையென்பு பேசி அதன்மேல் பாவங்கள் செய்வதைக் காட்டிலும் தீமையுடையது. அதாவது அறனையழித்துச் சொல்லுதலினும் ஒருவனைப் புறங்கூறுதல் தீயது, அதன் மேற்பாவஞ் செய்தலினும் அவனோடு பொய்த்து நகுதல் தீயது என்பதே கருத்தாகும்.

உதாரணம்.—மத்திய இந்தியாவிலுள்ள மாளவ தேசத்தை மனு நீதிப்படி ஆண்டு வந்தான் இந்திரசேனன் என்னுமரசன். முற்காலத்திலிருந்த மன்னர் பலரும் தங்கள் நாட்டிலுள்ளார் எவ்விதக் குறையுமின்றி இனிதே வாழ்ந்து வருகின்றனரா என்பதை யறியும் பொருட்டு இரவில் மாறு வேடந்தரித்து நகர் சோதனை வருவது வழக்கம். அவ்வாறே இந்திரசேனன் ஒரு நாளிரவு தன்னை யாவரும் இன்னானென அறியா வண்ணம் மாறு வேடம் பூண்டு நகர் சோதனைக்குப் புறப்பட்டு ஓர் வீட்டண்டை வந்து தங்கினன். அங்கு பலர் கூடி உரையாடிக்கொண்டிருப்பதை யறிய ஆவல் பூண்டு தெருத்திண்ணையில் பிச்சைக்காரனைப் போல படுத்திருந்தான். அச்சமயம் ஒருவன் "நண்பரே! நமதரசன் பெருங்கொடையாளி என்பதற்குத் தடையில்லை. தன்னை யடுத்து வரும் பாவலர் இரவலர் அனைவருக்கும் அபரிமிதமாகப் பொருள் வழங்கி வருகின்றான்" என்றனன். "அஃதுண்மை. மேலும்

நமமனனவன நடுவு நிலைமை தவறாது நீதி புரிவது வெகு
சோமை" என்றான மற்றவன். இனியொருவன "இத
தகைய அரசன நமககு வாயததது நமது பாககியமே!"
என்று புகழநதான.

வேறொருவன "நண்பாகாள! நீஙகள சொலலிவந்ததெலலாம மெய்தான ஆனாலும ஒரு குறையுளது. என்ன வெனில நன் மரததில புலலுருவி முளைததது போல நம மிறைவனது மநதிரி எபபொழுது பாாததாலும அரசனைக கணட விடதது மிகவும மகிழ்பவன போல நடிதது, காணாத விடததோ அரசைபபறறி வாயககு வநதவாறெலலாம இகழ்நது வருகினறான இதனையரசன அறிநது என அபபாவி மநதிரிககுத தணடனை விதிததல கூடாது? நணபாகளே! சமீபததில மசச நாட்டிறைவன நம மாணமனைககு விஜயஞ செயதிருநத காலையில மசச பூபதி யுடன பூஙகாவில உலாவிக கொணடிருநத மநதிரி சுசாமா நம மனனவனைபபறறிப புறஙகூறியதை எனனென றுரைபபேன! அசசமயம எனககு வநத கோபததிறகோாவிலலை எனறாலும அரசனது ஆககினைககஞசி மநதிரிககு உயிாப பிசசை கொடுததேன இலலையேல அபபொழுதே மநதிரியை எமபுரததிறகனுபபி யிருபபேன" என்று பதைபதைததான. இவவாறு மாநகரனைவரும பேசிககொணடிருநததைச செவியுறற அரசன "ஓ! நம மநதிரியை இவவாறு ஜனஙகள இழிததுக கூறுகினறனா இதன உணமையை நனகறியவேணடு" மென எணணி அவவிடததை விடடகனறு மநதிரியின மாளிகை வநது அஙகு

தெருத் திண்ணையில் சிறிது நேரம் தங்கினான் அங்கிருந்த வாயிற்காப்போர் இருவர் பின் வருமாறு உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர் வீரன்:—"அண்ணே! நம்மரசனோ மனுநெறி பிறழாது அரசாண்டு வருகின்றான். மந்திரியோ வென்றால் ஓயாது அரசனைப்பற்றி இகழ்ந்து வருவதை நீயும் நன் கறிவை! அதன் காரணம் யாதோ! என

க்கு விளங்கவில்லை அன்னமிட்ட கையை வெட்டினது போல் மந்திரி நடந்து வருகின்றான்! தீரன்:—தம்பி! நீ கூறி வந்தது முற்றிலும் உண்மையே! கேடுகாலம் வந்துவிட்டது போலும் அமைச்சனுக்கு! அதனால் தான் அரசனைப்பற்றி நிந்தை மொழிகள் பல புகலத்துணிந்து விட்டான் வினையிட்டவன் வினை யறுப்பான்!

இவை யனைத்தையும் கேட்டிருந்த அரசன் உடனே அத்தலத்தை விட்டேகி வெளிக்கிளம்பினான் அக்காலை நடுநிசி யென்றே சொல்லலாம் வழியில் தனித்து வரும் ஒரு மனிதனைக் கண்ணுற்ற வரசன் அவனைப்பார்த்து "நீ யார்" எனக்கேட்க "நான் என் வேலையி னிமித்தம் செல்கின்றேன்" என்றான் அம்மனிதன் மீண்டும் அரசன் "நள்ளிரவில் என்ன வேலையப்பா உனக்கு?" என்றதும் "அடே! பாதி ராத்திரியில் என் வேலை யென்னதென்று அறியக் கூடவில்லையா உன்னால்? அரண்மனையில் களவாடச் செல்கின்றேன்" என்று பதிலுரைத்தான். உடனே இறைவன் அக்கள்வனை நோக்கி "அப்பா! நானோ பரம ஏழை! பிச்சை யெடுத்தே வயிறு வளர்க்கின்றேன். என் மீது கருணை கூர்ந்து சிறிது பொருள் உதவின் உன்னை ஒரு நாளும் மறவேன்" என்று வேண்டினான் கள்வனும் அங்ஙனேயாகுக என்றியம்பி அர

சன்னையும் தன்னுடனழைத்துச் சென்று, தன்னிடமிருந்த மையின் மகிமையால் உருவின் கத்தியுடன் அரண்மனையைக் காத்து நிற்கும் வீரர்களைத் தூங்கப்பண்ணி உள்ளே சென்று பச்சிலையின் உதவியால் பெட்டிகளைத் திறந்து அங்கிருக்கும் பொன், வெள்ளி முதலிய நாணயங்களில் ஆசை கொள்ளாது மிகுந்த விலை பெற்ற மாணிக்கங்கள் மூன்றிருத்தல் கண்டு அவற்றில் இரண்டையே

எடுத்து வந்து அரசனுக்கு ஒன்று கொடுத்து "இம் மாணிக்கம் உன் ஆயுள் பரியந்தம் போதும். அதனை விலைக்கு மாறி உன்னிடம் குடி கொண்டிருக்கும் தரித்திரத்தைக் களைந்தெறிந்து சுகமே வாழ்ந்திரு" என்று சொல்லித் தன் வீடு நோக்கிச் செல்லயத்தனித்தான். அச்சமயம் அரசன் கள்வனை நோக்கி "வந்தனம் உனது வள்ளன்மையை மிகவும் மெச்சினேன். அரண்மனையில் மூன்று மாணிக்கங்களிருந்தும் அவைகளில் ஒன்றை வைத்து விட்டு, இரண்டு மட்டும் எடுத்துவந்த காரணம் என்னவோ" என்றதும் "அரசனிடமிருக்கும் பொருள்களில் இம்மாணிக்கங்களே மிக்க விலை பெற்றவை ஆதலின் அரசன் ஏமாந்து போகாதபடி அவனுக்கு ஒன்று மீதிவைத்தல் உசிதம், இதனை யறியாயோ" என்றியம்பி விட்டுத் தன் வீடு சென்றான் கள்வன். அரசனோ கள்வனறியா வண்ணம் பின் சென்று அவன் வீட்டின் அடையாளத்தைக் கண்டறிந்து கொண்டு தன் மாளிகை சேர்ந்தான். மறு நாள் பொழுது விடிந்ததும் தன் மந்திரியை ஏவிப் பொக்கிஷத்திலிருக்கும் மாணிக்கங்களை எடுத்து வரச்சொன்னான் அரசன் அவ்வாறே மந்திரி கஜானா சென்று பார்க்க, பணப் பெட்டிகள் யாவும் திறந்து கிடப்பது கண்டு மாணிக்கத்தைப் பார்க்க ஒன்றே யிருந்ததனால் அதனை யெடுத்துத் தன் உடையில் மறைத்துக்கொண்டு ஓடி வந்து "அரசே! சென்ற இரவு நம்மரண்மனை

யில திருடபபோயிருககிறது. மாணிககஙகளில ஒனறே னும இலலை" எனறு மிகவும வருநதுபவன போலபாசாஙகு பணணினன. அவவளவு தான தாமதம. உடனே அரசனது குறிபபால ஒறறாகள பலலககுடன சென்று களவனை யழைதது வநது இராஜ சமுகததில நிறுததினா.

மனனவன களவனை நோககி "கடநத இரவு அரணமனையில களவு போயிருககிறது" எனறு சொலலி முடியுமுன, களவன "இராஜ திலக! சென்ற இரவு அரணமனை வநது களவாடியவன நான தான மூனறு மாணிககஙகள இருநதன. அவைகளில ஒனறை யரசனுககு வைதது விடடு மீதி யிரணடில ஒனறை மிகவும ஏழையெனறு சொலலிய ஒருவனுககளிததேன. மறறொனறு எனனிடமுளளது" எனறு கமபீரமாயப பதில சொனனன. இதனைககேடட மனனவன களவனை நோககித "திருட்டுக தொழில மிகவும இழிவனறோ எனறதும களவன் சொலவான, "மனனா மனன! இதோ தஙகளருகே நிறகும மநதிரி புறஙகூறி வாழகினறானே அதனிலும என தொழில இழி வலல! அலலாமலும நான ஏழை பனுதிகள வீட்டில திருடுவதிலலை எனககுப பணம தட்டிய பொழுதே செலவா வீடு சென்று அஙகிருககும தனம முழுவதையும கவாநது வராமல என குழநதை குட்டிகளைக காபபாறற எததனை வேணடுமோ அவவளவே எடுதது வருவேன. இது என குலததொழில"

உடனே யரசன "நேறறிரவு உனனுடன வநத ஒருவனுககு மாணிககமொனறளிததே னெனறாயே! அமமாணிககம இதுதானு பார" எனறு தான பெறற மாணிககததைக காடடியதும களவன சிறிது கலஙகி "அரசே!

ஆம" எனறான. மறுபடியும மனனவன திருடனை நோககி "மூனறு மாணிககஙகளில ஒனறை வைததுவிட்டு இரணடையே எடுததுச் சென றதாகச சொனனாயே! நீ வைததுபபோன ஒரு மாணிககததையும காணோமே" எனறதும "விடியறகாலையில முதன முதல ஜோணு சென று பாாததவனே அநத ஒரு மாணிககததை

யும திருடியிருப்பான்" என்றியமபினான களவன. உடனே மனனவன மந்திரியை நோகக அவன 'அரசே! ஒரு மாணிககங் கூட அவனிலலை இஃதுணமை" எனறான. களவனே அரசனைபபார்தது "மநதிரி யிடநதான அமமாணிககம இருககவேண்டும. சோதனை போட்டால நான் சொனனது வெட்ட வெளியாகும" எனறான. மநதிரி மிகவும பயநது மானமெனபதை யிழநது "புததி யீனததால ஒரு மாணிககததை எடுததுககொண்டேன" எனறு சொலலித தான மறைததுவைததிருநத மாணிககததை எடுதது நீட்டினான. இவறறை யெல்லாம பாாததிருநத சபையோா, அரசன நகர் சோதனை செயதிருநததையும, திருடனுடன சென று மாணிககம பெறறதையும, கள்வன தன தொழிலைச செய்து வநதும பெருநதனமையுடனிருபபதையும அறிநது அளவிலா ஆனநதங்கொண்டு, மக்திரியின மதியீனததிற்குப பெரிதும் வருநதியிருநதனா. பின்னர் அரசன், திருடன் மநதிரி இவாகளுடைய நடததையை யறிந்து இவாகளிருவருககும விதிககவேணடிய தண்டனை யாதென்று சபையோரைக கேட்க, அவாகள "கள்வனுககு எவவிததணடனையும விதிததல அழகனறு. மநதிரிககோ கடுமையான சிட்சை விதிததல அவசியம். ஏனெனில் அவன தனகலைப புறக்கூறி வந்தான் என்பதைத் தாஙகளறியாது போனாலும

நாங்கள் நன்கறிவோம். மேலும் அரண்மனையிலிருந்த மாணிக்கத்தைத் திருடியது பெருங் குற்றமாகும்" என்று ஒருமனதாய்ச் சொன்னார். அவ்வாறே அரசனும் கள்வனுக்கு மரியாதை பலவும் பண்ணி, மந்திரியை வேலையிலிருந்து நீக்கி விட்டான். பிறகு மந்திரியும் தான் செய்த குற்றத்திற்கு மிகவும் வருந்தி அறிவு தெளிவுபட்டு மான

மென்பதை யிழந்த பிராணனுடன் வாழ்ந்து வந்தான்.

20-வது கதை. பயனில சொல்லாமை.

திருக்குறள் — *சொல்லுக சொல்லிற் பயனுடைய; சொல்லற்க*
சொல்லிற் பயனிலாச் சொல்.

பரிமேலழகர் உரை.—*சொற்களில் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக; சொற்களில் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லா தொழிக.*

குறிப்பு.—*ஒருவன் ஏதாவது சொல்லப் புகுந்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் அறம், பொருள், இன்பம் முதலிய பயன்களை உண்டாக்கும் சொற்களையே சொல்லவேண்டும். தனக்காவது பிறர்க்காவது எவ்வித நன்மையையும் கொடுக்கத்தகாத சொற்களைச் சொல்லலாகாது. அதாவது வெட்டிப் பேச்சும் வீண் பேச்சும் பேசக் கூடா தென்பதே கருத்தாகும்.*

உதாரணம்:—*சுமார் ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன் சோழர் குலத்தில் திருத்தக்க தேவர் என்னும் ஒரு முனிவர் இருந்தார். இவர் இளமையிலேயே கலாசிரியரை யடைந்து வடமொழியையும் தென்மொழியையும் நன்கு பயின்று மிக்க தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். இவர் ஜைன மதத்தைச் சார்ந்தவர். இளமையிலேயே இவர் மனம்*

துறவறத்தில் அதிகப் பற்றுடையராயிருந்தது. ஒரு சம
யம் இவர் தம் ஆசிரியருடன் மதுரைப்பதியை யடைந்து
அங்கு சில காலம் வசித்து வந்தார். கற்றது கைம்மண்
அளவு கல்லாதது உலகளவு என்றிருந்ததனால் திருத்த
க்க தேவர் மதுரைப்பதியிலிருந்த தமிழ்ச் சங்கஞ் சென்று

அப்புலவர்களுடன் கூடி நூற்பொருள்களை நன்காராய்ந்து அளவிலா மகிழ்ச்சி பெற்றிருந்தனர். ஒரு நாள் சங்கப்புலவர்களிற் சிலர் தேவரை நோக்கி "ஐய! ஜைன மதப்புலவர் பலரும் துறவறத்தைச் சிறப்புறுத்தி நூல்களியற்றினர். ஆயினும் தமிழ் மொழிக்கு அங்கமாயுள்ள காமச்சுவையைப் பாராட்டிக் கூறினாரில்லை. ஆதலின் அகச்சுவையில் நூல்கள் பாட ஜைனரால் இயலாது போலும்" என்று கூறினர். அதற்குத்தேவர் "புலியாசாபோற்றும் புலவர்களே! இன்பச் சுவையைப் பாராட்டிக்கூறுதல் எம்மனோர்க்கு முடியாதென்று தாங்கள் எண்ணவேண்டாம். நாங்கள் பேரின்பத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதனால் சிற்றின்பத்தில் வெறுப்புக்கொண்டோம்" என்று பதிலளித்தனர். இதனைக்கேட்ட சங்கப்புலவர்கள் "தேவரே! அங்ஙனமாயின் காமச்சுவை பெரிதும் விளங்க ஒரு நூலைத் தாங்கள் இயற்றலாமே" என்றார்கள். தேவரும் அவ்வாறே பாடத்துணிந்து, தம் ஆசிரியரிடஞ் சென்று தமக்கும் சங்கப்புலவருக்கும் நேர்ந்த வாதத்தை வெளிப்படுத்தினர். உடனே ஆசிரியர் "சங்கப்புலவர்கள் கூறியவண்ணம் காமச்சுவைமுழுதும்

விளங்க ஜீவகன் சரித்தனை ஒரு காவ்யமாகப்பாடுக" என்று, "பாடப்புகுந்த நூல் முட்டின்றி இனிது முடிக" என ஆசியும் கூறினர். தேவரும் தம் ஆசிரியரது அருளைப்பெற்று, சீவகனது சரித்தத்தை, சுமார் 3000 பாடலாக எட்டுநாளில் பாடி, ஆசிரியருக்குக்காட்ட அவர் தம் மாணுக்கரது கவித்திறத்திற்கு மிகவும் மெச்சி "இந்நூல் எக்காலத்தும் நின்று நிலவுக" என்றருளினர் நம் தமிழ்மொழியிற் சிறந்துவிளங்கும் காவ்யம் ஐந்தில் தேவரியற்றிய ஜீவகசரித்திரம் அல்லது ஜீவகசிந்தாமணி

என்பதுகாண் முதன்மையானது இக்காவ்யத்தில் காமச் சுவை மிகுதியாகக் கூறப்பட்டிருப்பினும் ஆங்காங்கு எண்ணிறந்த நீதிகளும் நன்கு அமைந்திருக்கின்றன.

திருத்தக்கதேவர் தாம் பாடிய நூலை எடுத்துச்சென்று சங்கப்புலவர் முன் அரங்கேற்றினர். சொல்நயம், பொருள்நயம், காமச்சுவை, அலங்காரம், வருணனை முதலியன ஒருங்கே அமையப்பெற்றிருத்தலின் "இச்சீவக சிந்தாமணிக்கு எந்நூலும் ஈடாகாது. மேலும் இம்மாதிரி வேறொரு நூல்பாடுதல் யாவர்க்கும் அரிதரிது" என்று சங்கப்புலவர்களும் பாண்டியவரசனும் தேவரைப்பெரிதும் புகழ்ந்து மகிழ்ச்சியடைந்தனர். அச்சமயம் ஆங்கிருந்தவர்களிற் சிலர் "தேவரோ பால சன்னியாசி யென்பது மெய்யாயின், காமச்சுவை கனிவிளங்கப்பாடுதல் அவரால் ஆகாத காரியம் ஆதலின் தேவர் சிற்றின்பத்தில் அனுபவமுடையவரா யிருத்தல் வேண்டும்" என்று தமக்குள் பேசிக்கொண்டனர் இதனை யறிந்த தேவர் தமது துறவின் தூய்மையைப் பலரும் அறியும்படி வெளிப்படுத்துதல் அவசியமெனக்கருதி, பெரிய இருப்புக்கட்டியைத் தீயிற் பழுக்கக் காய்ச்சி வருவித்து "யான் இளமைமுதல் துறவியாயிருத்தல் மெய்யாயின் இது என்னைச் சுடாதொழிக. இன்றேல்

பழுக்கக்காய்ச்சிய இரும்பின் கட்டியால் யான் வேதனை யடைவது பொருந்தும்" என்று சபதம் கூறி அக்கட்டியைத் தம் கைகளாற் தொட்டும் நாவினாற் பரிசித்தும் தாம் யாதொரு துன்பமு மடையாது இன்ப முற்றிருந்தனர். முன்பு தேவரின் துறவில் ஐயங்கொண்டு தமக்குள் பேசிக்கொண்டவர்கள் எழுந்து வந்து "நாங்கள் அறியாமற் கூறிய அபவாதத்தைப் பொறுத்தருளவேண்டும். நாங்கள் கூறியது பழிமொழி என்பது இப்பொழுது

8

நன்கு புலப்படுகிறது. எங்கள் குற்றத்தைப் பொறுத்து அருள்புரிவீராக" எனப்பலவாறு வேண்டி நின்றார்கள். திருத்தக்கதேவர் அவர்களை நோக்கி "நீங்கள் யாதொரு குற்றமும் செய்யவில்லை. என் இவ்வாறு பதை பதைத்தல் வேண்டும்! என் துறவொழுக்கத்தின் தூய்மையைப் பலரும் அறியச் செய்தீர்கள். இதனால் நீங்கள் எனக்கு நன்மையே செய்தீர்கள்" என்று இன் சொல் கூறி அவர்கள் கொண்டிருந்த அச்சத்தை யகற்றினார். இவையனைத்தையும் பார்த்திருந்த சங்கப்புலவர்களும் பாண்டிய மன்னனும் தேவரது துறவின் தூய்மையையும், கவிபாடும் வன்மையையும், அவரிடமிருக்கும் அரியபெரிய குணங்களையும், வியந்து பாராட்டினார்கள்.

21-வது கதை. தீவினையச்சம்.

திருக்குறள் மறந்தும் பிறன் கேடு சூழற்க, சூழின்
அறஞ் சூழும் சூழ்ந்தவன் கேடு.

பரிமேலழகர் உரை —ஒருவன் பிறனுக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை மறந்தும் எண்ணா தொழிக; எண்ணுவனாயின், தனக்குக் கேடு பயக்கும் வினையை அறக்கடவுள் எண்ணும்.

குறிப்பு :—பிறனுக்குக் கெடுதியைத் தரும் வினையை மறந்தும் ஒருவன் நினைத்தல் கூடாது. அவ்வாறு நினைத்தால் தருமம் அவனை விட்டு நீங்கிப் போய் விடும். அதுவுமல்லாமல் அவன் நாசமடைவான். ஆதலால் தீவினையை நினைத்தலும் ஆகாது.

உதாரணம் :—இக்காலத்திலிருக்கும் லண்டன் மாநகரைவிடப் பன்மடங்கு வளத்தில் சிறந்தோங்கிய புகார்

எனும் பட்டணம் காவிரி நதி கடலோடு கலக்குமிடத்தில் இருந்தது. அந்நகரில் கன தனத்துடன் வாழ்ந்து வந்தார் சிவநேசர் எனுமோர் வணிகர் திலகர். இறைவனது பேரருளால் அவருக்குப் பட்டணத்துப் பிள்ளையெனும் குமாரன் தோன்றினன். அம்மைந்தனைச் சிலர் திருவெண்காடர் எனவும் அழைத்து வந்தனர். சிவநேசர் காலமானதும் பட்டணத்தார் தன் தந்தையின் பெருஞ் செல்வத்தை யடைந்து இந்திர போக மனுபவித்து வருகையில் பூர்வ ஜன்ம பரிபாகத்தால் இல் வாழ்வை வெறுத்துத் துறவியாய் நாடெங்கும் திரிந்து வந்தார். இவ்வதிசயத்தைக் கண்டோரிற் பலர் 'பித்த மிஞ்சி விட்டது பிள்ளைக்கு' என்றிகழ்ந்தனர். மற்றுஞ் சிலர் "பிறப்பை யறுத்தெறிந்து முக்தியைத் தர வல்ல தத்துவ ஞானம் உதித்து விட்டது" என்றெண்ணி அவரை யன்புடன் தொழுதனர். பிறகு தன் கையே பிச்சைப் பாத்திரமாகக் கொண்டு சிற்சில மனைகளிற் சென்றிரந்து கிடைத்த தனையுண்டு, வெறுந் தரையே பஞ்சமெத்தையென மதித்து வாழ்ந்து வந்தார் பட்டினத்தடிகள். யாவர்க்கும் எய்தற்கரிய தத்துவ ஞானத்தை எம்பெருமானருளாற் பெற்ற பிள்ளையாரிடம் பலர் சென்று

"ஐய! இபபுவிதனில மாநதரை வருய மதிககுமபடி மிகக தனததுடன வாழநது வநதும அபபொருளைப பலாககும வாரிககொடுதது இககால பலாமனைதோறுஞ சென்று ஏறறுணடு வசையுடன திரிநதலைவாயனை" எனககேட்டதும, "உணமையே! குடியிருநத வீட்டில கொளளி வைககுநதனையும் (தாய்க்கு தககக கிரியை செய்தல) இவவுலகத்திலிருததல வேண்டும. பின்னர பரமனது பாதபஙகயஙகளில ஐககியமாக வேண்டும"

என்று பதிலளிததார திருவெணகாடருககு உடன தோன்றிய தமககையொருததியிருநதனள. அநநஙகை "ஐயோ! இப்பாவியுடன ஏன பிறநதேன யான? இதுவும விதிவசமோ? தன் வீட்டுக் கதவைபபிடுங்கி அண்டை வீட்டுககுக் கொடுதது விட்டு விடியு மட்டும் நாய காத்தானும் என்ற முதுரையினபடி, தனனிடமிருநத அருநதனமனைததையும அனனியாககு வாரிக்கொடுதது, தான பிறநத குலததின தூயமையைச சற்றேனும கவனியாது ஜாதி மானததை விட்டு ஸகல ஜாதியாரிடததிலும சாகமபெறறு மகிழவுடன உணடு வருகின்றானே! இனறுள நமபியாம! ஏறபடுகிழ்சசி யெனபதை எளளளவும சிநதியாது இரநதுணகின்றான என்று பலரும ஏசிபபேசும வாரததை வெளியில தலை நீட்ட முடியாது செயகின்றதே! என்செயவேன! குலததைக கெடுகக வநத கோடரிக காமபுபோல தோன்றினனே" என்று பலவாறு நினைதது வருநதி "இபபாதகன உயிருடனிருபபதை விட உயிர துறததலே மேல ஆதலின இவனை எவவிததிலேனும கொன்று தீரததல அவசியம" மெனக கருதி விட்டனள

பெரியோர "ஆடுவார, உன மததர போல திரிவார, நகைததிடுவார, அஙகைகொட்டிப பாடுவார, இனறிருநத இடம நாளையிருகக மனம பறறார, கநதையனறி வேறுடு

கதை கொள்ளார், அவர் புகழ்ப்பெருமை இவ்வளவென்று மதிப்பவரார்," என்ற முது மொழியை அப்பெண் பாவி அறியாது போயினளே! அந்தோ! பாவம்! ஆதலின் ஓர் தினம் பட்டினத்தாரைப் பரிவுடனழைத்து உபசாரங்கள் பலவும் பண்ணி அகமும் முகமும் மலர்ந்தவள் போல் கடித்து நஞ்சுகலந்த அடை யொன்றை (சிலர் அப்பமென் றும் பகர்வர்) அப்பெண் தன் தம்பிக்கு அளித்தனள்.

முற்று முணர்ந்த முனியும் அடைதனை யன்புடன் கைதனி லெடுத்து ஒடித்ததும், அதனுள்ளிருக்கும் தீமையை ஆதி நாயக னருளால் உணர்ந்து புன்னகை கொண்டு "இது சமயம் தமக்கையாக்கு நமக்கை யளித்த அடையில் விஷங்க லந்திருக்கிறதெனபதற்கு யாதொரு தடையுமில்லை இக் காலை கைகண்ட பலனைக் அவள் செய்த குற்றத்திற் கேற்ற தண்டனை கிடைக்காது போனால் பின்னரும் அவள் பலகேடுகள் செய்யக்கூடும் ஆகவே ஏற்ற சிட்சை விதித்து நல்வழி சேர அறிவுறுத்தலே சாலச்சிறந்தது" என்றுன்னி, தன் வினை தன்னைச் சுடும் என்னுங் கொல்லை நீ யிட்ட ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும் என்று சொல்லி அவ் வடையை அவள் வீட்டின் மீது போட்டார்

ஆற்றல் மிகுந்த வேதத்தையும் அரிய தவத்து முனிவரையும்
போற்றி யொழுகின் எப்பொருளும் போற்றலாகும்; அவமதிப்பின்
தோற்ற மிகுஞ்சாபின ரேனும் சிதைவர், திகழும்புரா, சூரன்
சாற்றிகதிரன் மாலாதியரும் தளர்ந்தாரெனில் சாற்றுவ தென்னே

என்பது பொய்யா மொழி யல்லவா? அன்றியும் முற்பகல் செய்யின் பிற்பகல் விளையும் என்னும் மொழிக்

கிணககை அதிசிககிரததில அப பெணணின மனை பற்ப
லா கணடு வியகக வொரு பிடிசாமபராயினது உடனே
பட்டினததாரது தமைகை அறிவுதலைபபட்டு தன பேதைப
புததிககு மெதுவும பிராலாபிதது அனறு முதல மனத்
தாலும பிறருககுத தீஙகினை யுனனுது சுகமே வாழ்நது
வநதாள எனபது நாம சொலலாமலே அமையும.

22-வது கதை· ஒப்புரவறிதல்

திருக்குறள் ஒததததறிவான் உயிரவாழ்வான, மற்றையான்
செததாருள வைககபபடும

பரிமேலழகா உரை:—உயிரோடு கூடி வாழ்வானு
வான உலகநடையினை அறிநதுசெயவான, அஃதறிநது
செய்யாதவன உயிருடையவனே யாயினும, செததாருள
ஒருவனாககக கருதபபடும

குறிப்பு:—உலக நடையையறிநது அதனபடி நடப
பவனே உயிரோடுகூடி வாழபவனுவான். உலகநடையின
வண்ணம நடவாதவன உயிருடைய வனுயிருநதாலும
இறநதவாகளில ஒருவனாக நினைககபபடுவான. வேத
நடைபோல உலகநடையும மனிதா எவரும அனுஷ்டிகக
வேண்டிய விதியாதலின் உலகநடையில ஒருவனும தவற
லாகா தெனபதே கருதது.

உதாரணம்:—திருமால துஷ்டநிககிரகம சிஷ்டபரி
பாலனஞ் செய்தறபொருட்டு எடுதத அவதாரங்களில
பரசுராமாவதாரம ஒனறுகும. பலலாயிர மாணடுகளுககு
முனனா இருநத ஜமதகனிவரும அவா பததினி ரேணுகா
தேவியும செய்த தவபபெறறால திருமால அவாகள வயிற
றிற குமாரராய்த் தோனறினா. இககுழநதையே பரசு
ராமர். இவா எல்லாம வலல இறைவனுகிய பரமசிவனை
யடைநது அக்கடவுளருளால அஸ்திர சஸ்திரப்பயிறசி
யில் மிகவும தேர்சசி பெறறவானுா. ஒருகால் இவர் தம

முடைய பராக்கிரமததால கிரௌஞசகிரியை அம்பெய்து துளைததவரெனவும நமது புராணஙகளால தெரியவருகிறது. பிறகு ஒருநாள் ஜமதக்னி முனிவர் பூசைசெய்யும பொருட்டுத தன மனைவியைவிளிதது "அபிஷேகத்திற்குத தீரததமகொணாக" எனக்கட்டளையிட்டனர் அவ்வாறே ரேணுகாதேவியும நீர் நிலைசென்று தான் கொணா

நத குடததை நீரிலிடடுததணணீா முகககப் புகுநதகாலையில ஆகாயததே அதிரூபலாவண்யமுளள கந்தருவனொருவன செனறுன அவன நிழல நீாநிலையில தோனறியது தோனறியதும முனிவா பததினி "ஓ! இததகைய சுநதரம வாயநத புருஷனொருவனும உளனோ!" எனறெணணினுள பினபு குடததையெடுதது இடுபபில வைததுகொளளப பனமுறை முயனறும குடமோ நீா நிலையிலிருநது எடுககககூடாது போயிறறு. என செய்வாள "அநதோ! நாம அனனிய புருஷன அழகைக் குறிதது மனதில சிநதிததனுலலலவா இபபாணடம எடுகககக கூடவிலலை நமதுபதியோ தீாததமகொணடு சீககிரமே வா எனறனா. காலதாமதமாயின எனனகதி கிடைககுமோ தெரியவிலலை" எனறு பலவாறு வருநதி அககுடததை எடுகக எடுகக அது வரவேயிலலை ஒரு முகூாதத காலஞசெனற பினனா குடமும ஆககமுடிநதது உடனே அதிவேகமாய நடநது மனைவநது சோநதாள சோநததுமென? முனிவா எதிா பாாததபடி காலததில அபிஷேகததிறகுத தீாததம வரவிலலை "காமதததின காரணம யாதென" முனிவா கேட்க, என சொலவாள? ஒனறுஞ சொலலமுடியாது உணாவினறி நினருள எனறே சொலலவேணடும முனிவருக்கோ கோபம் பிறநதுவிட்டது. முககாலமும உணாவலல முனிபுஙகவா

தாமமனைவி தாமதித்து வந்ததை ஞானதிருஷ்டியா லறிந்த தம கோபம கொழுந்துவிட்டெரிய ஆரம்பித்துவிட்டது.

"முற்றத்துறந்த முனிவருக்கு வெகுளிதோன்ற லாமோ? உள்ளங்கவர்ந்து எழுந்தோங்கும் சினத்தைக் காத்துக்கொள்வதன்றோ பெரியோர் கடமை! இவ்வா றிருக்க முனிவர் கோபங்கொள்ளலாகுமோ" என்று நம

நேயர்களுக்குச் சந்தேகம் உண்டாகலாம். கோபமானது அறுதியாய் வருகின்ற வாறுபற்றி, அறிவு, மெய்யுணர்வு, அவாவின்மை முதலிய நற்குணங்களை யுடைய தவசிகளுக் கும் சிற்சில சமயத்து உண்டாகும் என நம முன்னோர் மொழிந்திருக்கின்றனர். இனி ஜமதக்கினி முனிவருக்குக் கோபம் மூண்டுவிட்டதனால் தயாருமோ நின்ற புத்திரன் பரசுராமரை நோக்கி "உன் தாயை வதைக்க" என்றிட்டார் கட்டளை. அதனால் பரசுராமரது நிலைமையோ மிகவும் பரி தபிக்கத்தக்கது. எங்ஙனமெனில், தந்தை சொல்மிக்க மந்திரமில்லை யாகலின் அவரது உத்தரவின்படி தாயை வெட்டிவிடவேண்டும். பிதாவின் கட்டளையை நிறைவே றப்புகின் அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம் என்பது முதுமொழி யாகலின் தாயைக்கொன்ற மாபாதகத்திற்கு ஆளாகவேண்டியிருக்கின்றது. ஆதலின் இருதலைக்கொள்ளி எறும்புபோல இன்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் திகைத் து நின்றிருந்தவை மேலாமொழிபவதை நம நேயர் நன் கறிவார்கள்.

"எல்லாமறிந்த தந்தையிட்ட கட்டளையை மறுத் தல் அழகன்று அறமுமன்று" என நினைத்த பரசுராமர் உடனே தன் கையிலிருந்த கோடரியால் தாயை இரண்டு துண்டாக வெட்டித்தள்ளினார். தாமெண்ணிய வண்ணம் கட்டளையை நிறைவேற்றிய புத்திர ரத்தினத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்த ஜமதக்கினிமுனிவர் "பிள்ளாய்! நீவேண்டிய வரத்தை

தைக கேள அவவாறே அளிககச சிததமாயிருககின
றேன" என்று சொனனார பரசுராமரும மிகமகிழநது
"தநதையே! யானவேணடும வரம ஒனறுதான அம்
மெனனை யெனிக எனதாய் மீடடும உயிா பெறறெழுநது
நாமிருவரும கணடுகளிககுமபடி நமமுடனவாழ அருள

புரிதல வேணடும. இதனைததடடாது தாஙகள தநதருளக" என மிகவுமவணஙகி வேணடினா.

மைநதன விருமபிய வரததை யளிபபதாக வாககளித்த முனிவரும "அஙஙனே யாக" என்றுசொலலி முடியுமுன ரேணுகாதேவியும உயிா பெறறெழுநது நின்றுள மைநதனும கணடுகளிததான. முனிவரும தம புதலவனது புததி கூாமையைக கணடுவியநது ஆனநத பரவசமடைநதனா.

23-வது கதை ஈகை.

திருக்குறள். சாதலின இனனாததிலலை இனிது அதூஉம
ஈதல இயையாககடை

பரிமேலழகா உரை — ஒருவறகுச சாதலபோல இனனாதது ஒனறிலலை, அததனமைததாகிய சாதலும, வறியாாககு ஒனறீதல முடியாதவழி இனிது

குறிபபு —எவருககும சாவு எனறால வருததமாயிருபபதுடன இறநதுபோக மனமவராது நமமை யணடிவநத ஏழைகளுககுக கொடுககமுடியாத காலதது, பூமிககுபபாரமாய உடல வைததிருபபதைவிட உயிரைத் துறநதுவிடுதல இனபமாயிருககும இதுபறறி யனறோ குமணனும சிததலைச சாததனாருககு எதுவுமகொடுகக வகையிலலாது தனதலையை வெட்டிககொணடு போகும படி அகமலாசசியுடன சொனனான

உதாரணம் —காவிரி நதியின வடகரையிலுள்ள திரு

நின்றவூரிலிருந்த காளத்தியப்பமுதலியார் என்னும் ஸ்ரீமா
ன் அல்லும் பகலும் தன்னை நாடி வருபவர்க்கு வரையாது
ஈந்து வந்ததனால் பாலர் முதல் விருத்தர் பலரும் கர்ணாவ
தாரமென அவரைப் புகழ்ந்து வந்தார்கள். அந்நாட்டை

யாண்டு வந்த அரசனோ எச்சிற்கையாலும் காக்கை யோட்ட மனம் பொருந்தா லோபியாதலின் அவனை ஜனங்கள் எள்ளளவும் மதித்தாரில்லை. இதனை யறிந்த வேந்தன் முதலியார் மீது அசூயை கொண்டு அவரிடமிருக்கும் பொருளனைத்தையும் பறித்துக்கொண்டான். தாழ்வு வந்த காலத்தும் வாழ்வு வந்த காலத்தும் சலியாத சித்தத்தையுடைய முதலியார் அவ்வூரிலிருக்க மனம்பொருந்தா தப்பொழுதே தன் மனைவியுடன் புறப்பட்டு அயலூர் சென்று அங்கிருந்த ஒரு சத்திரத்தில் இரவு கழிக்குமாறு படுத்திருந்தார். இஃதிங்ஙன மிருக்க, வறுமைப்பிணியால் பெரிதும் வாடிய புலவனொருவன் காளத்தியப்ப முதலியாரிடஞ் சென்று பணம் பெற்று வரலாமெனப் புறப்பட்டு வந்து அச்சாவடியின் ஒரு மூலையில் படுத்திருந்தான். சிறிது நேரஞ் சென்றதும் பசியென்னும் பகைவன் பாவலனை வருத்த "நீளத்திரிந்து உழன்றாய் நீங்கா நிழல்போல், நாளைக்கிருப்பாயோ நல்குரவே! காளத்தி, நின்றைக்கே சென்றக்கால் நீயெங்கே நானெங்கே, இன்றைக்கே சற்றேயிரு" என்று வித்வான் பாடியதைக் கேட்ட முதலியார் "அந்தோ! அந்த நாள் வந்தானில்லை அருகை விப்புலவன் இந்த நாள் வந்தான்" என்று மிகவும் வருந்தி "நாளையதினம் நம்மூர் சென்று இப்புலவனை ஏமாறிப் போகா வண்ணம் அன்னமாவது அளிப்போம்" என்று

கருதி, விடியறகாலையில தம நாயகியுடன பயண மாகித திரு நினற ஆா சேர்நது மனைவியின கழுதடுதிலிருநத திருவாபரணததில சிலவறறை விறறு, சாமான்கள் வாங் கி, சமையல செய்து விதவான் வரவை எதிா நோக்கி யிரு நதாா. கவிஞனும காலையி லெழுநது தான் குறிதத வண் ணம முதலியார் வீடு வநது சோநததும் அவரால் அறு

சுவை யுணடி யளிககபபெறறுப பசியாறியதும தன் உள ளககருததை வெளியிட்டான. அசசமயம முதலியாரின மனம என்ன நிலைமையில இருநதிருகக மென நம நேயரே அறிநதுகொளவாராக. தனனை யடுதது வநதோ ர்ககு ஈய இயலாது சமயததுச சாதலே மேல எனததுணி நது அவவாறே வீட்டின புறககடை சென்று அஙகிருநத பாமபுப புறறில கையிட்டாா. உடனே மாநாகம வெளிக கிளமபிக தனனிட மிருநத நாகரததினததை முதலியாா கைதனில ககககிச சென்றது. பழைய தனம மீண்டும கிடைககபபெறறவன போல பெரிதும மகிழவடைநத முதலியாா ஓடி வநது புலவனிடம மாணிககததைக கொடுததாா. விதவானும ஆனநத மடைநது முதலியாரு ககு ஆசி கூறி உததரவு பெறறு, கடைததெரு சென்று மாணிககததை விலைககு மாறபபாாததும அதன விலையை எவராலும மதிகக முடியாததால முடிவில அரசனிடம சென்று விலை கூறினன் இது வரையில அததகைய மாணிககததைக கணடறியாத மன்னவன் "இவவிலை யுயா நதகல் உனககேது" என்றதும் முன பின நடநத சஙகதி கள ஒன்று மறியாத புலவன உளளதை உளளவாறே வெளியிட்டான. அரசனே கோபா வேசஙகொணடு "நேறறே நாம காளாததியினிட முளள பொருள முழுவ தையும பறி முதல் செயதோம இவ்வளவு விலை யேறப்

பெறற மாணிககஙகள பல அவன் சேமிதது வைததிருக்கி
றான் போலும" என்றுன்னி இககணமே காளததியைக
கையும பிடியுமாய் இழுததுக்கொணர்க என்று கட்டளை
யிட்டான அவ்வாறே சேவகரும விரைநது சென்று
காளததியை அரசவையில கொண்டு வநது நிறுததினா.
"அடே காளத்தி உன் தன மனைததையும நாம பிடுங

கிககொண்டும உன்னிடம மாணிககமிருபபது எபபடி" என்று அரசன கேடக முதலியாா உணமையை வெளியிட்டனா "பாகறகாயைப பூனை கொண்டு போயிறறெனறால யாா அதனை நமபுவா! அதுவே போல பனனகம உனககு இரததினம கொடுததது எனபது நமபககூடியதாயிலலை. அது மெயயாயின நாம காண அவவரவம தனனிடமிருககும ஜீவரததினததையும கொடுததல வேணடும இலலையேல உன தலை இரவல" என்று அரசன சினநது கூற, முதலியாா "அபபடியே யாகட்டும" என்று அமமதிகெட்ட மனனவனுடன தன இலலம வநது புறறணடையில நின்று கொணடு "ஈசனே! இதுவும உன திருவிளையாடலோ" என்று துதிதது நின்றவளவில பனனகம சீறிககொண்டு வெளிககிளமபி முதலியாரை மூன்று முறை வலம வநது தனனிடமுள்ள ஜீவரததினததைககககி அரசனனடையில சென்று ஆவி துறநதது இவவதிசயததைக கணடாரிற சிலா "அரசனுககு யாது கேடுவிளையுமோ" என்றனா சிலா "தாமம பொயககுமோ" என்றனா. மறறுஞ சிலா, மதியிலலா மனனவன மாணடுபோகானு எனறேசினா. விதவானே, முதலியாருககுக கேடு நேருமபடி நாமன்றோ காரணமாயிருககோம" என நேசினா இவவாறு பலரும எண்ணியிருக்க, அரசன ஓடிவந்து முதலியாரின அடியிணைகளில விழ்நது "வள்ளலே! உன மகி

மையை யறியாது சிறியேன செய்த பெரும்பிழையைப
பொறுத தருளவது தரும மாகும" என்று கெஞ்சின்ன
கொடையிற சிறந்த காளத்தி அரசனைத தூக்கி நிறுத்தி
"என்ன காரக காரியஞ் செய்தீர்' என்று பணிவுடன
புகன்றார். பின்னர் அப்சன மனமுவந்து தான முன்பு
காளத்தியிடம பறித்துக் கொண்ட பணத்தை விடப்பன

மடங்கு உதவ, அதனைப் பெற்று முதலியாரும் முன்போல
பாவலர் இரவலர பலாக தம இல்லை யென்னுமல் ஈந்து புக
ழுடன வாழ்ந்து வந்தார்.

24-வது கதை. புகழ்.

திருக்குறள்
ஈதல இசைபட வாழ்தல அது வலலது
ஊதிய மிலலை உயிர்க்கு

பரிமேலழகர் உரை —வறியார்க்கு ஈக; அதனாற் புக
ழுண்டாக வாழ்க, அப்புகழல்லது மக்களுயிர்க்குப் பயன
பிறிதொன்றில்லை யாகலான.

குறிப்பு —தரித்திரர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும
அதனால் புகழ் பெற்று வாழவேண்டும இப்புகழை விட
மக்களுயிர்க்கு வேறு பயன இல்லை யாதலால

உதாரணம —இரவி சேயாகிய கன்னனும இந்திரகுமா
ரனாகிய அர்சசுனனும இளமை முதல ஒருவர் மீதொருவர்
வயிரங்கொண்டிருந்தனர். சேனபதிநம நண்பர் திவர்கள
பாரதப்போர் பதினேழாம நாளில அர்சசுனன "இன்று
பொழுது சாயுமுன என எண்ணத்தை நிறை வேற்றுவே"
னெனச சபதம் புரிந்து அவ்வாறே கன்னனுடன வெகு
உக்கிரமாய்ப் போர் புரிந்தனன. கன்னனும தன வைரிக

நச சனிததானிலலை சூரியாஸ்தமன சமயங்கிட்டியுந தன்
மைததுனனது சபதம நிறைவேறுதது கண்ட கிருஷ்ண
பகவான "விசயனை நோககி "நீ சிறிது பொழுது போர்
செய்வதை நிறுதது" எனபபுகன்று வேதிய வடிவங்கொ
ண்டு கனனன பால சென்று "வள்ளலே! மேருவினிடைத
தவம பூண்ட யான நின் கொடைததிறததைச் செவியுற்
றதும உன்னை நாடிவநதேன" என்றனா. அசசமயம்

கனனன வியசனது வெஙகணையால் ஆவி சோாநது மெய்
தளாநது இரததததின மீது கிடககின்றுன. அவன உயிரோ
தன நிலையினின்றும கலஙகியிருககினறது இனனும
சிறிது நேரம தரிததிருககுமோ இராதோ தெரியவிலலை.
இரபபோா வேணடிய வணணம கனனன பொருளுதவும
பொழுது அநதணா வநதாரிலலை. எனறுலும அநதணா
கூறிய மொழிகளைத தன செவிககமுதெனக கேட்ட கன்
னன அகம மலாநது "வேதியா கொழுநதே! இககாலை
யான தரததகும பொருள இனனதெனறு சொலலுக.
அஙஙனமே அளிககததடையிலலை" எனவும், கிருஷ்ணன
"நீ கொணட புணணிய மனைததையும உதவுக" எனறு
வேணடினா உடனே இரவிசிறுவனும "யான செய
புணணிய மனைததையும தநதேன. மனமுவநது கொள்க"
எனறு கைகுவிதது வணஙகினன். கணணனே "மைநத!
இபபுண்ணியததை என கையில தாரை வாரததுக்கொடு
ததலனறே அழகு" எனறதும, கனனன நீாதேட எங்கு
போவான? தன மாாபில அமபுபடடொழுகும உதிர
நீரால தாரை வாாததான கனனன. இககனனனது தா
மததைப பெறறுச சென்றுல தான அாசசுனன தன சப
ததததை நிறைவேறற முடியும. அது பறறியே கண்ணன
கனனனிடமிருநது தாநமததை வாஙகிபபோக வநதனா.
பிறகு, கனனது கொடைததிறததைக்கணடு மெசசிய

கண்ணன் கொடையாளியை நோக்கி "உனக்கு வேண்டும் வரங்களை விரும்பிக்கேள். அவ்வாறே யான் தரத்தயார்" என்று கூறியவளவில் கன்னன் சொல்வான்:

"அந்தணர்திலக! வினையின் பயனால் யான் இன்னும் இவ்வுலகில் பிறவி யெடுக்கநேரின் இல்லை யென்று இரப்போர்க்கு இல்லை யென்றுரையா இதயம் நீ அளித்தருள்"

என்றான். கன்னன் பஞ்சபாண்டவர்க்கு முன்தோன்றிய வனாதலின் விப்பிரவேடங்கொண்டு வந்த கிருஷ்ணன் தன் மைத்துனனாகிய கன்னனை மார்புறத்தழுவி, கருணை நீராட்டி. "அப்பனே! நீ எத்தனை பிறவியெடுக்கினும் அவற்றுள் ஈகையும் செல்வமும் எய்தி முத்தியும் பெறுவாய் முடிவில்' என்றருளி அக்கணமே கன்னன் கண்டுகளிப்ப, தமது நீலமேகச்சாமள நிறம் ஜொலிக்கவும், கைகளில் பஞ்சாயுதங்கள் விளங்கவும், தம் இருமருங்கிலும் பூமகளும் பொன்மகளும் விளங்கவும் அந்தரத்தினின்று காட்சி கொடுத்தனர். தேவர்களும் முனிவர்களும் தேடிக்காண முடியாத திருமாலைத் தன்னெதிரே காணப்பெற்ற கன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து "எத்தவஞ் செய்தும் காணமுடியாத நின்னை என்கண்ணெதிரே காணப்பெற்றேன். இதைவிட யான் பெறும் பேறுமுண்டோ? தருமன் முதலிய என் தம்பியரோடு சமர்முறுக்கினேன்! என் துயிரனைய தோழற்கும் செஞ்சோற்றுக்கடன் கழித்தேன் தேவர் கோவாகிய இந்திரனுக்கு என் கவசகுண்டலங்களை யீந்தேன். நான் பெற்ற நல்வினைப்பயன் அனைத்தையும் உனக்கே தந்தேன் நின்பாதாரவிந்தத்தை வணங்கப் பெற்றது மல்லாமல் நின் துளமாலை யணிந்த மார்பால் தழுவவும் பெற்றேன். என் தம்பியெய்த அம்புகளினால் ஆவிசோர்ந்தும் உனது திருநாமத்தை வாயாரச்சொல்லி வாழ்த்தும் பாக்கியமும் பெற்றேன் மாதவனே மாலவனே மாயவனே

சரணம், யாதவனே கேசவனே மது சூதனனே, சரணம்" என்று உணர்வுடன் பலவாறு துதித்து நின்றான். உடனே திருமாலும் "மைத்துனா! அன்று இந்திரனை யனுப்பி உனது கவசகுண்டலங்களைப் பெற்றவனும் யான்; உன் தாய் குந்தியை யனுப்பி நாகாஸ்திரத்தை விசயன்மீது

இரு முறைவிடாது வரங்கொள்ள வித்தவனும் யான்; நின் பிறவியினுண்மையை அறிவித்தவனும் யான்; நினது நாகக் கணையால் அருச்சுனன் ஆவி போகாது காத்தவனும் யான்; அந்தணனாய் வந்து உன் தருமத்தைப் பெற்றவனும் யான் தான் என்பதை நீயே நன்கறிவை! இந்நிலவுலகத்தில் நின்னைப்போல் பெருந்தவப்பேறும் ஈகையும் செல்வமும் பெற்றார் யாவர்" என்று கன்னன் மனமகிழ இயம்பினார். அக்காலை தேவரும் முனிவரும் ஆகாயத்தில் குழுமி துந்துபி முழக்கினார், கீதம்பாடினார் பொழிந்தன பூமழை பொன்மழை!

திருக்குறள் நீதிக்கதைகள்

முதற்பாகம்.

இல்லறவியல்

ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம்பாகம் துறவறவியல்

அச்சிலிருக்கின்றது.

சீக்கிரம் வெளிவரும்

THE INDIA PRINTING WORKS, MADRAS.